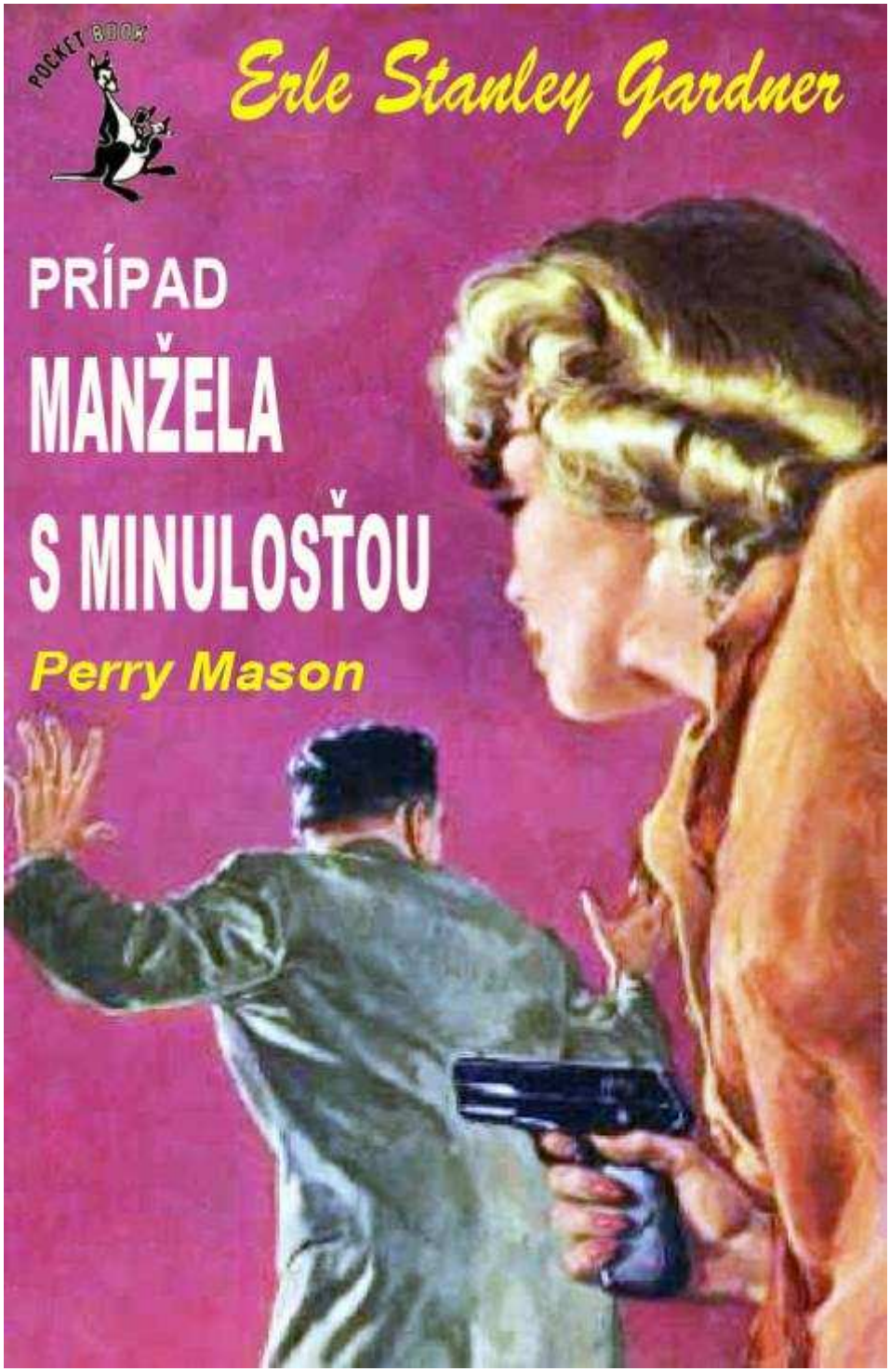

POCKET BOOK
Erle Stanley Gardner
PRÍPAD
MANŽELA
S MINULOSŤOU
Perry Mason

PERRY MASON

ERLE S.
GARDNER

Preložil
ALFONZ BEDNÁR

Copyright 1941 by Erle S. Gardner
Translation © Alfonz Bednár 1971
Digitalizácia: MimoI

PRÍPAD MANŽELA S MINULOSŤOU

Stephane Olgerová sa prichytila pultu, nad ktorým si stáli zákazníci Zanderovej tropickej chaty odkladali klobúky. Pocítila, ako sa jej na hánkach mocne napäla koža, pocítila, ako jej do tváre udiera krv, keď sa dívala odchádzajúcemu riaditeľovi na chrbát.

Emily Carrová, brunetka tupej tváre, hybkých, obratných prstov a tenkých perí, za ňou pokojne pokračovala v práci, na vešiakoch vyrovnávala kabáty.

„No," povedala Stephane a neodtrhla oči riaditeľovi z chrbta, *„to bola* surovosť."

„Jemnosť nie je jeho silná stránka," poznamenala Emily Carrová a vyhládzala chlopňu na vrecku. „Smiešne, čo sa taký chlap nausiluje chodiť do vrecka na zvrchníku — nie, prepáč, do čerta — čo sa *nachodí* na zvrchníku do vrecka... Čo si počneš?"

„Odídem — na vlastnú päsť," povedala Stephane Olgerová.

Emily Carrová sa odvrátila od vešiaka s kabátmi a pozrela na krásnu blondínu Stephane. „To ti nepomôže, Stephane. Ten sa vyzná v tlačenici. Bola si k nemu arogantná. Nie je na to zvyknutý a nemá to rád. Načo? Má takých zákazníkov, čo dajú ako prepitné dolárové bankovky a poznačia si ich. Mince si nevšímaj! Prepitné nie je tam. Kde takto skončíš?"

„Emily, ja neviem, čo sa stalo s tými peniazmi. Jasne sa pamätám na oboje prepitné. Vložila som ho do zásuvky a …"

„A odvolali ťa?" opýtala sa Emily.

„Áno, prečo?"

„No, nič. On sám si ho vzal, keď si bola preč — a všetky ostatné peniaze tam nechal. Potom spraví kontrolu. Ty budeš zodpovedná. Ty si si kradla z prepitného. Čo si počneš? Budeš robiť, ako ti on povie."

„Že som mu nedala po pysku! Ešte mu dám."

„Zapíše si ťa na čierny zoznam nepoctivcov. Požičiavať si z prepitného, to v tomto podniku nemajú radi.“

„Emily, *ty* si nikdy nemala takéto opletačky. Ja už neraz. Čo je to so mnou?“

„Tváriš sa veľmi prístupne.“

„Čo má robiť dievča, keď taký chlap využíva svoje postavenie?“

„Odbi ho smiechom,“ povedala ľahostajne Emily Carrová, „prv než si niečo zmyslí!“

„To som nezbadala, že by sa na niečo chystal.“

„Ja som zbadala. Nie dnes, ale včera, predvčerom a minulý týždeň často. Raz som bola s jedným boxerom. Povedal mi, že neslobodno dovoliť tomu druhému získať pevnú pozíciu. Treba ich vraj vyrážať z rovnováhy. Len čo ten druhý získa pevnú pozíciu, už si hotová. To im nesmieš dovoliť.“

„Nuž,“ povedala Stephane, „už mám dosť toho odkladania klobúkov. Idem skúsiť niečo iné. V Hollywoode mám priateľku. Pamätáš sa na Horty?“

Emily pokrútila hlavou.

„To dievča, čo ma raz navštívilo, keď tu bolo na dovolenke. Doviedla som ju sem...“

„To dievča s tými veľkými proporciami?“ prerušila ju Emily.

„To.“

„Stavím sa, že *tá* sa nedá ničím vykývať,“ povedala Emily Carrová.

„Máš pravdu. S takou vecou by si v momente poradila.“

„Počúvaj, Stephane, chyť rozum do hrsti! Nedopusť, aby sa to rozvírilo okolo teba, lebo...“ „Vyhodia ma?“ opýtala sa Stephane.

„To *povedal,*“ prisvedčila Emily. „Také slová použil, ale tak to nemyslí. Myslí to tak, že prídeš k nemu celá v slzách a samá pokora a budeš ho presviedčať, že peniaze vzal niekto iný. Povedala som ti, že jemnosť nie je jeho silná stránka.“

Stephane si pozrela na hodinky. „Emily, myslíš, že na to stačíš sama?“ opýtala sa. „Ak to tak chceš.“

„Chcem. Ak sa vráti a bude ma hľadať, povedz mu, že som sa už rozhodla... Povedz mu, že som sa rozhodla nájsť si nové miesto.“

Emily Carrovej sa jemné ústa skrútili do náhleho úsmevu. „Za to by sa ti poďakoval.“

„Áno, myslím.“

„Potrebuješ peniaze?“

„Nie. Pôjdem autostopom.“

„Aké je tvoje druhé meno, Stephane?“

„Claire. Prečo?“

„Dobre, nepoužívaj meno Olgerová! Znie to tvrdo a pri tvojej pleti akoby po rusky. Nechaj si Stephane Clairová! To zaberie. Nemôžeš vedieť, dievča, možno v Hollywoode sa uchytíš. A ak sa uchytíš, budeš mať úspech. Ty nie si ako tie kypré blondínky, čo rýchle vädnú. Máš ten bielo-zlatý odtieň. Ty si kovová, z takého kovu, čo chytá tvrdosť a udrží si ju.“

„Si milá,“ povedala Stephane, obliekla si kabát a založila klobúk.

„Líšiš sa od mnohých z nás, hráš na inú strunu — a od niečoho utekáš. Od koho, od manžela?“

„Nie,“ povedala unavene Stephane, „od peňazí a od pút. čo ma k nim viažu.“

„Od akých peňazí a od akých pút?“

„Od bohatého strýka. Myslel si, že mi môže diktovať — že mi vyberie, za koho by som sa mala vydať.“

Emily si ju skúmavo prezerala. „Lepšie by bolo vrátiť sa, milá moja.“

„Nie. Idem do Hollywoodu. Nemôžem vedieť, možno to tam pri filme rozkrútim.“

„Mala by si to skúsiť. Pozdravuj Sama Goldwyna! Povedz Clarkovi Gablovi, že ho milujem! Nechceš nič odkázať riaditeľovi?“

„Áno, niečo.“

Emily zablikali oči. „Pokúsim sa mu to oznámiť tak, aby pochopil. Zbohom, duša!“ „Zbohom!“ „Veľa šťastia!“ „Ďakujem.“

„Pred nami je Bakersfield,“ povedal. „Prepáčte, ďalej už nejdem.“

„Ako ďaleko je do Los Angeles?“

„Vyše sto míľ. To sa dá prejsť za dobré dve hodiny. Rád by som bol, keby ste sa ta dnes večer už tak nehnali.“

„No, nič sa mi nestane. V Los Angeles mám priateľku. Môžem sa u nej ubytovať.“

„Rád by som... keby ste tu prenocovali v chate. Je tu veľmi pekný motel.“

„Nie, ďakujem. Nerobte si starosti!“

„Je už dosť neskoro a ...“

Stephane sa usmiala. „Počúvajte, viem sa postarať sama o seba. Vždy som sa vedela.“

„No, tu je dopravný okruh. Na Los Angeles sa ide dookola... Poviem vám, čo spravím. Zaveziem vás na výpadovku. Je to vo veľmi dobre osvetlenej štvrti. Tam budete môcť stopnúť auto.“

„Ale nerobte si starosti! Ja stopnem auto hocikde.“

„Nie je to ďaleko.“

„Tu bývate?“ opýtala sa Stephane.

„Nie. Zastavil som sa tu, mám tu prácu.“

Stephane otvorila dvere. „Dobre,“ povedala, usmiala sa, „vystúpim. Nerobte si so mnou starosti!“

„Bol by som rád, keby ste mi dovolili, aby som vás zaviezol na tú výpadovku a ...“

„Nie. Je to v poriadku. Veľmi pekne vám ďakujem. Veľmi sa mi páčila cesta a všetko. Boli ste — skvelý.“

Podala mu ruku. Chvíľu ju podržal, chlap blízko päťdesiatky, a na štyriadvadsaťročné dievča sa díval iba ako na dieťatko. Jeho starostlivosť sa jej páčila, ale ju aj hnevala. „Dostanem sa ta

celkom dobre,“ opakovala, vyslobodila si ruku, usmiala sa a zatvorila dvere auta.

Nešiel ďalej hneď, sedel a díval sa, akoby si chcel predstaviť človeka, s ktorým Stephane bude cestovať ďalej.

Vrátila sa k nemu a smiala sa. „Počujte, nerobte to! Vyzerá to ako úskok. Motoristi sa nezastavia, keď uvidia, že tu stojíte a dívate sa na mňa. Prepáčte!“ dodala ešte, keď videla výraz jeho tváre.

Naštartoval auto. „Pokúste sa zastaviť si ženu! Viete, už je neskoro.“

Stephane v ľavej ruke držala kabelku a dívala sa na zadné svetlá, kým jej nezmizli z očí, potom úfanlivo pozrela na autostrádu. Bolo iba niečo vyše desať hodín. Okolo jednej hodiny bude v Los Angeles.

Asi minútu neprešlo ani jedno auto, potom prišli v skupine štyri v postupujúcej záplave oslepujúcich reflektorov. Stephane vedela, že autá za sebou zriedka zastavia. Každý šofér sa priveľmi sústreďuje na to, aby si udržal miesto a ostatných predbehol, takže na autostopárov nedbá. Niekoľko krokov ustúpila.

Autá sa valili na ňu. Biele, žiariace reflektory jej oslňovali oči. Prvé auto preletelo popri nej. Vzduchové prúdy, zbiehajúce sa za autom, jej zatrepotali sukňou. Mechanicky si zdvihla ruku ku klobúku. Druhé, tretie a štvrté auto popri nej prehvizdlo. Piate auto takmer vybehlo na ňu, keď otvorila oči. Išlo ďalej s rovnomerným sykotom energie, s čírym šeptom rýchlosti, hnalo sa preč, sústredené na to, aby obišlo a predbehlo všetky štyri autá vpredu. Vtom vzadu zažiarili červené svetlá, silné auto sa trošku zakývalo, keď ho brzdy spomalili a zastavili.

Stephane sa obzrela za seba, aby sa ubezpečila, že cesta je prázdna, a pustila sa do behu.

Jej beh mal byť gestom. Dúfala, že šofér cúvne, ale necúvol, a keď Stephane pribehla k autu, uvedomila si, že takí necúvajú.

Vo všetkom sa vyrovnal bezočivému prepychu auta, chlap niečo vyše tridsaťročný, mal nehanebné oči, behali mu z jej tváre na nohy, keď si sadala vedia neho. Oblečený bol v smokingu, na ňom mal ľahký čierny zvrchník. Ruka na prevodovej páke bola obtiahnutá jemnou kožou. Nechty mal dobre vymanikúrované. Na prstenníku sa mu jagal diamantový prsteň a Stephanine nozdry zachytili slabý, ale nepochybný zápach whisky. Mal krátke čierne fúzy a pijansky červené oči.

Ale naoko sa ovládal. Auto, veľký moderný stroj, stavaný na rýchlosť, sa celkom líšilo od auta, v ktorom prekonala dlhú cestu zo San Francisca do Bakersfieldu.

Prehadzoval rýchlosti. Zvuk motora sa menil na ubezpečujúci šepot, keď sa auto hnalo dopredu.

„Los Angeles?“ spýtal sa bez záujmu, keď vybehol na výpadovku.

„Áno. Idete až ta?“

„Hej. Nie je vám zima?“

Vedela, čo bude, usmiala sa, hoci už od západu slnka jej chlad ustavične zvieral členky, a povedala: „Nie, cítim sa dobre, ďakujem.“

„Fľaška je tam v priečinku na rukavičky. Výborný nápoj.“

„Cítim sa dobre.“

„Radšej si dajte glg! To vás zahreje.“ „Nie, ďakujem.“

Obrátil sa, aby na ňu pozrel, tmavé oči sa mu leskli istotou. „S puritánstvom u mňa ďaleko nezájdete.“

Zasmiala sa. „Nie som puritánka. Aká som, taká som.“

„Výborne, robte teda tak, ako robievate! Kde-tu cestou sa zastavíme. Ja sa musím na chvíľu. Najprv sa treba dostať z tohto návalu.“

Chvíľu venoval pozornosť šoférovaniu. Auto sa hladko prešmyklo popri reťazi štyroch áut, ktoré boli pred nimi. Kolesá akoby zdvíhali betónové míle, prevíjali ich cez tachometer a

opovržlivo odhadzovali dozadu. Stephane si pomyslela, že iste idú šesťdesiat míľ za hodinu. Pozrela na ručičku na tachometri. Pevne sa držala na päťaosemdesiatke.

„Nedbáte na predpisy o rýchlosti, však nie?“ spýtala sa s ľahkým smiechom, aby nadviazala rozhovor. „Nie.“

Keď došli do Lebecu, Stephane sa už vyznala vo svojom človeku ako v knihe. Trošku si upila z fľašky a počúvala, ako mu veľký glg whisky žblnkoce dolu hrdlom.

Mal zrejme peniaze. Dôvernosti, ako sa zdalo, pokladal za isté. Myseľ mal bystrú, cynickú. Za jeho príjemnou istotou bolo čosi chladné, divé — pohŕdanie ženami. Tu je chlap, povedala si Stephane, ktorého postoj a temperament by sa zapáčil všetkým typom žien okrem jedného — a pretože jeho zážitky sú obmedzené tou sebeckou, bezduchou hranicou, celé pohlavie posudzuje podľa tej úrovne.

Ale na horskom hrebeni dul studený vietor. Auto malo kúrenie, sálalo teplý vzduch, hladkalo jej studené členky a roztápalo tuhosť nôh. Bol to dobrý šofér a o nejakú hodinu budú v Los Angeles. Tu v aute sa mu vysmeje a odparentuje ho.

Stephane sa mu zaliečala práve len toľko, aby mu to stačilo a nevyložil ju na cestu, aby sa nedopustil činu, ktorého, ako sa zdalo, bol celkom schopný.

Keď si upil druhý raz, zakrútil čiapkou na fľaške, vhodil ju do priečinku na rukavičky. Jeho ruka ju potľapkala po chrbte, zošmykla sa jej po pleci, po ruke, na chvíľu sa jej dotkla nohy.

„Výborne, dievča,“ povedal, „poďme do Los Angeles! A keď ta prídem, mám tam povinnosti... no... ó, no, čo je, do čerta?“

Hnal auto čoraz rýchlejšie. Závan vetra sa oprel oň, pohojdával ním na pérovaní. Noc bola chladná a ostro jasná. Reflektory žiarili a na dlažbe vytvárali jagavý vejár svetla. Protiidúci motoristi tlmili svetlá, ale veľký osoh z toho nemali. Tento šofér nepatril medzi

tých, čo sa unúvajú na cestách zdvorilosťami. Jeho svetlá boli také jasné, že žiaru ostatných áut znižovali na minimum.

Išli ešte rýchlejšie. Stephane cítila, ako sa auto na zákrutách nakláňa, hoci ťažisko malo nízko. Uvedomila si, že posledný raz si poriadne upil. Ukradomky už na ňu vrhal pohľady, v ktorých sa javil úprimný obdiv. Tvárila sa, že je zaneprázdnená, pozerala pravým oknom na krajinu, aby sa nemusela stretnúť s jeho očami. Chvalabohu, predné sedadlo je také široké, že on nemôže...

„Poďte bližšie, dievča!“

Prekvapene na neho pozrela.

„Poďte! Nebuďte taká hanblivá!“

Zasmiala sa. „Vždy som rada sedávala v kúte.“

„No, už to nerobte a poďte sem!“

Pošmykla sa kúsok.

„Do čerta, to nie je *sem.*“

„Potrebujete miesto, aby ste mohli šoférovať.“

„V tomto autobuse môžete šoférovať jedným prstom. Poďte!... Počujte, čo je s vami? Vy nie ste staromódna netýkavka, a či hej?... No, poďte *sem!*... Sem bližšie!...“

Pravú ruku jej ovinul okolo krku, pritiahol ju k sebe. Rýchle pozrel na cestu a potom neprestajne držal volant ľavou rukou a nasilu jej dvíhal bradu.

Videla mu oči, cítila dotyk pier. V nozdrách cítila zápach nápoja. Usilovala sa vyslobodiť, nemrzelo ju ani tak to objatie, ako kľukatá jazda. Rukou v rukavičke schytila volant. „Pozrite, kam idete!“ zjačala.

Zasmial sa a vychytil jej volant z rúk. Veľké auto prebehlo cez ľavú stranu autostrády. Nato sa so škripotom vrátilo napravo, keď okolo prebehol rozhnevaný motorista, s dlaňou pritisnutou na klaksóne.

„Čo to robíte, chcete, aby sme sa obaja zabili?“ spýtala sa Stephane.

„Keď niečo chcem, tak chcem.“

Odsadla si celkom do kúta. Chvela sa.

„Dobre, zastavte auto! Pôjdem autobusom.“

„To nejde, dieťa moje. To je nonstoplet.“

Bola vydesená, ale nechcela to dať najavo. Pokojne si otvorila kabelku, vybrala si pudrenku a rúž. Stiahla si pravú rukavičku, rúž si nastokla na malíček.

„Ešte sme neskončili,“ povedal. Pokojne sa k nemu obrátila. „Ja už.“ „Myslíte, že takto mi prejdete cez rozum?“ „Ak zastavíte auto, vystúpim.“ „Tam sú dvere,“ povedal.

Vo vypínači sa hojdal krúžok s kľúčmi. Rýchle sa načiahla dopredu, vypäla zapaľovanie a kľúče vytiahla. Vpustila si ich do kabelky, zatvorila ju.

„Vy potvora!“ povedal a hodil sa k nej.

Odbila ho, odrazu pravou rukou. Rúž na malíčku mu vpredu na košeli zanechal dlhú čiaru. Chmatol ju za zápästie. Auto s vypätým zapaľovaním spomaľovalo z päťaosemdesiat na sedemdesiat, zo sedemdesiat na šesťdesiat. Usiloval sa jej vykrútiť z ľavej ruky kabelku. Keď silou odolávala jeho námahe, pustil z ľavej ruky volant. Pery si mu pritisla ku košeli.

Zdvihla koleno, aby ho mohla odraziť, a obrátila sa, aby videla dopredu. „Pozrite ta!“ zrevala a prestala sa brániť.

Keď povolila, chcel ju familiárne pohladkať, no vtom sa zvrtol a chytil volant.

Auto zabočilo ďaleko doľava. Bola to trojprúdovka. Dve autá priamo pred nimi zablokovali pravý prúd. Po ľavom prúde prichádzalo k nim veľké nákladné auto a trajler. Cez predné sklo žiarili reflektory zo stredného prúdu.

Prudko skrútil volant doprava, mechanicky stlačil plyn, ale keďže vyhasnutý motor nereagoval, pokúsil sa brzdiť.

Zozadu bolo cítiť slabý trhavý náraz, keď auto po náhlom zabrzdení odbočilo.

Reflektory boli priamo pred nimi. Zväčšili sa. Zavŕtali sa Stephane do tváre. Zrevala... A reflektory akoby na ňu vyskočili. Nikdy si neuvedomila, že reflektory môžu byť tak široko od seba, také jasné — tak blízko.

Veľká vlna temnoty zaplavila všetko, reflektory, autá, autostrádu. Po tom poslednom náraze začula akýsi rinkot. Je to čudné, pomyslela si, že zvuk padajúcich úlomkov rozbitého skla môže byť taký neodbytný. Čo sa stalo so svetlom? Tma pohltila cestu, prečo by nie — a potom tma zaliala všetok zvuk a potopila ho a preliala sa aj po nej.

Stephane si uvedomila blikajúce svetlo — svetlo, ktoré prichádzalo a odchádzalo. V prsiach cítila bolesť, zvuk čohosi, žblnkot akejsi tekutiny.

Opäť svetlá, teraz ju bodali do očí. Namáhavo zdvihla viečka Lúč akoby jej prebodol mozog.

„Žije," povedal mužský hlas. „Oko sa jej pohlo."

Cítila, že vec pod ňou a naľavo sa kýva, akoby ju kolísali vlny. „Môžeme ju vytiahnuť," povedal mužský hlas.

Opäť otvorila oči. Vtom sa jej zmysly vyjasnili, takže videla a mohla pochopiť, čo vidí.

Bola za volantom vo veľkom aute. Ľavá ruka v rukavičke a pravá ruka bez rukavičky pevne držali obvod volantu. Auto bolo prevalené naboku, nebezpečne zachytené na strmom svahu. Z chladiča tiekla voda, z prevodovej skrine olej. Svetlá boli zhasnuté a motor mŕtvy.

Niekto na ňu opäť posvietil baterkou. Videla, že predné sklo je drobno dopraskané, videla, že na sedadle sa jagá rozbité sklo.

Nad ňou boli ľudia. Do auta cez široké okno sa načahovali ruky. Prsty sa jej obopínali okolo zápästí, ťahali ju nahor. Mužský hlas povedal: „Podajte mi ruku! Auto sa môže chytiť! Rýchle! Môžete sa oprieť na nohy, dievča?"

Pokúsila sa zdvihnúť. Nohy akoby mala dokrútené a zbytočné. Cítila, že padá. Držal ju iba neúprosný tlak na zápästiach. Potom sa jej pod pazuchy a na telo dostali aj iné ruky a jemne ju ťahali.

Opäť tma, pocit, že ju nesú... Hlasy, hlasy zúčastnené na nezmyselnom rozhovore. Počula zvuky a vedela, že sú to slová, ale do mysle jej nevnášali nijaký význam ... Krvavočervené svetlá na ceste ... Hvizdot pneumatík... „Rýchle, tam bola nehoda."... „Tam ďalej."... „Myslím, že je mŕtvy."... „Hneď tu."... „Dovoľte, pani, tam bola nehoda."... Hvizdot pneumatík... Sirény.

Tma zabudnutia.

Bolesť v nej vybičovala vedomie, krátke, ostré skoky po ceste, pochádzali od toho, že pneumatiky vo veľkej rýchlosti narážali na spoje v betónovej dlažbe. Neprestajný zvuk sirény, zvonenie... Bola už v dopravnom prúde. Počula zvuk dopravných signálov, klaksónov, hrmot električiek. Ale sanitka išla rovno dopredu, sirénou si uvoľňovala cestu. Stephane pocítila krátky, ostrý skok na koľajniciach električky, cítila, ako sa veľké auto nakláňa, keď šofér skrúcal volant zo strany na stranu a vyhýbal sa prekážkam a keď sa so sanitkou hnal cez zastavenú premávku.

Pocítila dotyk rúk. Mužský hlas povedal: „Nič si z toho nerobte!“ Počula zvuk koliesok, potom ju dvíhali na vozík. Zachytila zápach éteru, otvorila oči a videla, ako dozadu popri nej idú steny bielej chodby. Bola na kolieskach... v očiach jasné svetlo, obratné prsty jej prezerali telo... Pocítila zvieravú bolesť, počula mužský šepot, počula šuchot tvrdo naškrobených plášťov, pocítila vbodnutie striekačky... Ťažko sa jej dýchalo. Pokúsila sa odohnať si čosi z tváre, zápasila o čerstvý vzduch. „Nehýbte sa! Dýchajte zhlboka!...“ povedala sestra. Dlhý, hlboký výdych...

Horty sa podívala na Stephanine bledé vlasy, rozložené na poduške. „Ty si sa doriadila," povedala.

Stephane sa usmiala. „Cítim to. Som samá bolesť."

„Máš šťastie, nič nemáš dolámané. Zopár škaredých odrenín a zopár stehov na nohe. Na pleci rezná rana, ale všetko je už pekne pozašívané."

„Jazvy mi neostanú?"

„Nie na viditeľných miestach, pokiaľ sa nedáš na tanec."

„Rada by som sa," povedala Stephane. „Ústa mám ako hotelová izba po zjazde obchodných cestujúcich. Čo sa stalo?"

„Si v tom po krk," povedala Horty.

„To som. Prišla som sem hľadať prácu a teraz tu takto ležím. Ako dlho to potrvá, kým sa dostanem von, Horty? Povedz mi to bez obalu!"

Horty sa už blížila k tridsiatke a vážila stopäťdesiat funtov. Postava sa jej nevydúvala. Jej váha spočívala v príjemných formách, ktoré priťahovali mužské oko. Z očí jej žiarila dobrá nálada, úsmev jej neprestajne skrúcal kútiky úst. Široko založená znášanlivosť vo výzore jej umožňovala vidieť v každej situácii humor. Nedala sa ničím uraziť, šokovať, ani nahnevať. Život si utvárala na svoj obraz, jedla, čo chcela a kedy chcela, a nikdy sa netrápila. „Áno, chlapi majú radi štíhle postavy ako prút," povedala. „Majú radi aj dobrú povahu. Dobrá povaha kráča ruka v ruke s formami. A ja si rada zajem. Tak, aby ste vedeli." A Horty nikdy netrpela nedostatkom priateľov. Chlapi ju stále brali na zábavy, začínali ako dobrí kamaráti a končili načisto uchvátení, načo sa im ostatné ženy zdali nechutné.

„No tak, Horty!" povedala Stephane. „Ako dlho?"

Horty sa na ňu podívala. Úsmev sa jej prestal chvieť v kútikoch úst, ale v očiach mala humor. „Iste si bola pekne namazaná,“ povedala.

„Čo tým myslíš?“

„Ukradnúť tomu chlapovi auto!“

„Ukradnúť auto!? O čom to rozprávaš?“

„Neukradla si to auto?“ spýtala sa Horty.

„Bože dobrý, nie. Ja som len išla v aute...“

„Bolo z teba cítiť alkohol.“

„Áno, toľko ma nútil, až som si vypila.“

„Ale ty si šoférovala.“

„Nič takého som nerobila, Horty.“

Horty zvážneli oči. „Nebudeš si robiť dobrý deň zo starej priateľky, však?“ „Pravdaže nie.“

Horty sa poobzerala po izbe, tíšila hlas. „Čistý vzduch, Stephane. Sestra je vonku.“

„Hovorím ti, ja som *nešoférovala.*“ „Keď ťa našli, bola si za volantom.“

Stephane si zrazu čosi uvedomila. „Tak teda som bola,“ pripustila. „Toľko sa pamätám. Čo sa s tým chlapom stalo?“

„S akým?“

„S tým, čo bol so mnou — čo šoféroval.“

Horty pokrútila hlavou.

„Bol niekto ranený?“ opýtala sa Stephane.

„Mnoho ľudí. Niektorí z nich ťažko. Vbehla si do auta na pravej strane, priamo si vrazila do auta, ktoré išlo tvojím smerom, preletela si mu cez predok a vyrazila si ho do druhého dopravného pásu. Bol to priamy náraz. Potom si zbehla dolu násypom, zo päťkrát si sa prevrátila a zastavila si sa presne na okraji prudkého zrázu. To je zázrak, že si nezhorela na škvarku.“

„Ale ja som *nešoférovala.* Komu to auto patrí?“

„Akémusi filmovému magnátovi z Hollywoodu. Včera popoludní ho ukradli.“

„Včera... Čo je dnes?“

„Štvrtok.“

„Naozaj ho ukradli, Horty?“ „Áno, áno.“

Stephane sa chcela posadiť, a keď pocítila vo svaloch bolesť, opäť klesla na podušky. „Takto sa zamočiť,“ povedala.

„No, nie je to také zlé,“ povedala Horty. „Nemôžu ťa zašiť za krádež auta, *ak* sa budeš pridŕžať svojej výpovede. Nemôžu dokázať, že si bola napitá. Bezohľadná jazda, to je to najhoršie, čo ti môžu prišiť — ak — pozri, Stephane, ty si sa *naozaj* nenamazala a nebola si bezohľadná a to auto si neukradla, však nie?“

„Nebuď blázon! Išla som stopom celou cestou zo San Francisca. Môžem dokázať, že včera ráno som bola v San Franciscu. To auto som zastavila v Bakersfielde.“

„Ten chlap pil?“

„Áno.“

„Koľko?“

„Ani málo, ani veľa.“ „Kurizoval ti?“

„Hej. Pokúšal sa. Z toho vzniklo to nešťastie.“

„Pozri, Stephane, zo mňa si nebudeš robiť dobrý deň! Nemyslela si si, že je spitý, a nepožiadala si ho, aby ti dovolil šoférovať? Nie je to niekto taký, koho chrániš?“

„Nie, na moj dušu nie.“

Horty sa z očí stratil ligot. „No,“ povedala, „vyzerá to tak, že budeš potrebovať advokáta.“

Della Streetová, sekretárka Perryho Masona, si vypočula, čo jej vyrozprávala Horty, a na ospravedlnenie povedala:

„Pán Mason nemá čas zapodievať sa drobnými prípadmi a . . . “

„A ja som iba pracujúca žena,“ prerušila ju Horty. „Už som si niečo ušetrila. Ochotná som to pridať k honoráru. Ba čo viac, mám aj slušný plat. Aj ja som sekretárka. Pracujem u krátkozrakého človeka,“ dodala s prekypujúcim smiechom. „Odo mňa nemožno očakávať, aby som bola ozdobou kancelárie, takže môžem jesť tri razy denne. Povedzte pánu Masonovi, že zoženiem peniaze, vezmem si preddavok a ...“

„Nemyslím, že to bude treba,“ povedala Della Streetová s úsmevom. „Pán Mason je obyčajne veľmi solídny, pokiaľ ide o honorár. Ide len o to, či má čas zapodievať sa týmito drobnými prípadmi. Moment, prosím!“

Prešla cez právnickú knižnicu do Masonovej súkromnej kancelárie.

Perry Mason sedel v pohodlnom, vŕzgajúcom otáčavom kresle a študoval súpis námietok. Písací stôl bol založený predpismi a právnickými príručkami viazanými v koži.

Obzrel sa. „O čo ide, prosím?“

„Sám prípad nie je nič také, čo by vás mohlo zaujímať,“ povedala, „ale tá žena je.“ „Aká žena?“

„Tá, čo s ním sem prišla.“

„Povedzte mi, o čo ide!“ požiadal ju Mason, odtisol kreslo od písacieho stola, zakrútil sa a nohy si vyložil na otvorenú zásuvku. „Dajte mi cigaretu z tamtej kazety a povedzte mi, ako sa majú veci!“

Della Streetová mu podala cigaretu. Mason zachytil plamienok z konca zápalky a pripálil si.

„No, zdá sa, že je to Polka. Myslím, že Poliaci držia spolu. Má priateľku, akúsi Stephane Claire Olgerovú, hovorí o nej, že je krásna a že sa rozhodla vystupovať pod menom Stephane Clairová a ...“

„Ktorá z nich prišla sem?“ prerušil ju Mason.

„Hortense Zitkouská. Zrejme ju každý volá Horty. Na tú by ste zabrali. Postavu má plnú, náladu veľmi dobrú, verná duša — asi šesťadvadsaťročná. Hovorí, že pracuje ako sekretárka akéhosi krátkozrakého, takže nemusí byť ozdobou kancelárie.“

„O aký prípad ide?“

„Stephane Clairová cestovala autostopom zo San Francisca. Zastavila auto. Šoféroval chlap. Cestou pil Stala sa nehoda, a keď prišla k sebe, našla sa za volantom. Po chlapovi nebolo ani stopy. Auto patrí akémusi Homanovi, akýsi producent z Hollywoodu, filmový magnát. Včera popoludní to auto ukradli.“

„Kedy bol ten karambol?“

„Včera večer okolo štvrť na dvanásť.“

„Kde je slečna Clairová?“

„Na záchrannej stanici, poodieraná, potrhané šľachy, rezné rany a niekoľko stehov. Nehoda bola ohavná. Ako viem, jeden z chlapov nemá nádej, že ostane nažive. Išlo o tri autá. Sú dôkazy, že to dievča pilo. Pripúšťa, že si raz upila. Tvrdí, že to bolo s chlapom, ktorý šoféroval. Polícia si nemyslí, že tam bol nejaký chlap. Nazdáva sa, že ona to auto ukradla — nazdáva sa, že v skutočnosti bolo ukradnuté dva razy.“

„Ako sa to stalo?“ spýtal sa Mason.

„Zrejme včera popoludní auto ukradli v Hollywoode. Niekto na ňom išiel do Bakersfieldu, a tam ho nechal. Toto dievča išlo autostopom zo San Francisca Tam ju vyhodili, pretože si prilepšovala tak, že kradla z prepitného. Videla, že na aute nie sú zamknuté dvere, že v zapaľovaní je kľúč, videla, že je z Hollywoodu, a rozhodla sa, že na ňom pôjde nazad.“

„Čo na to hovorí slečna Zitkouská?“

„Hovorí, že je to absurdné — lenže sa vyjadruje malebnejšie.“

„Našli sa vo vraku nejaké stopy po chlapovi?“ „Nie.“

Mason sa zamračil, povedal: „Pozhovárajte sa s tým dievčaťom a podívajte sa, ako vyzerá! Pošlite ju sem!“

Della Streetová uviedla Hortense Zitkouskú do Masonovej súkromnej kancelárie. Mason ju pozorne vypočul a povedal. „Páči sa mi vaša vernosť priateľke. Možno neskôr by sa dalo niečo robiť. Pochybujem, že by to šlo hneď. Potrebovali by ste dobrého detektíva. Na tomto istom poschodí má kanceláriu Drakeova detektívna agentúra. Žiadajte sa osobne k Paulovi Drakeovi! Povedzte mu, že vás ja posielam, a povedzte mu i to, aby vám to nerátal pridraho! Nech sa podíva, či by nemohol vypátrať niečo o tom aute! Ak nájde chlapa, ktorý ho obslúžil, vaša priateľka vyjde z toho čistá. Aj ak nájde nejakého svedka, ktorý odprisahá, že na prednom sedadle boli dve osoby, aj to postačí. Iste niektorý účastník toho karambolu videl v aute dvoch ľudí.“

„Áno,“ povedala pochybovačne Horty, „tak by sa to dalo.“

„Povedzte Drakeovi, aby mi o tom podal správu,“ povedal Mason, „a ja sa podívam, čo by sa dalo robiť!“

„To bude skvelé, pán Mason. Pokiaľ ide o honorár, ja...“ Otvorila kabelku.

Mason spravil odmietavé gesto. „Na to nemyslite. Mne to nezabralo veľa času. Drake bude potrebovať peniaze na výdavky. Ja by som v tomto prípade neplatil agenta dlhšie ako dva-tri dni. Myslím, to je všetko, čo potrebujete. Aspoň dúfam.“

„To je od vás strašné milé, pán Mason,“ povedala Hortense. „Jej priateľka v San Franciscu vedela, že ona chce ísť sem autostopom. Pomohla by jej výpoveď?“

„Veľmi nie. Ak dobre rozumiem, polícia tvrdí, že vaša priateľka ukradla auto v Bakersfielde. Povedzte Drakeovi, aby sa sústredil na túto stránku veci! Ak dokáže, v akom čase prišla do

Bakersfieldu, to by do istej miery zavážilo. Polícia by sotva tvrdila, že ona ukradla auto, keby si nemyslela, že už bola nejaký čas v Bakersfielde. Možno by pomohol človek, čo ju doviezol až do Bakersfieldu.“

„To je fakt,“ povedala Horty. „Opýtam sa jej na neho. Povedala, že sa správal neobyčajne skvele. Pravdepodobne ho nájdeme. Možno niečo vie.“

„To je ono. Drake už bude vedieť, čo má robiť. Teraz potrebujete vedieť fakty. Ak ich zoženiete, nebudete potrebovať advokáta. Ak ich nebudete mať, advokát vám nebude nanič. Povedzte Drakeovi, aby mi podal správu! Zbohom!“

Keď odišla, Mason zdvihol telefón, vyžiadal si Drakea a povedal: „Posielam ti dievča a prípad, Paul. Myslím, že by som sa o to mohol zaujímať, ale nehovor jej to! Zožeň fakty a potom mi daj vedieť!“

Paul Drake natiahol svoju dlhú postavu krížom cez veľké kožené kreslo pre klientov. „Ide o ten karambol, Perry," povedal a vytiahol si z vrecka zápisník.

„Myslíš na tú okrúhlu dievčinu?"

„Na tú."

„Vieš už niečo?"

„Pracoval som už niekoľko dní a neviem, čo ďalej. Mal som tu na to niekoľko *dobrých* agentov a jedného spolupracovníka v San Franciscu."

„Dobre, Paul," povedal Mason, „tak čujme!"

„Začal by som takto, Perry, že vždy, keď sa tým zapodievam, niečo mi tu nevonia. Tá Stephane Clairová, to je dobrý kvietok. Pohádala sa so strýkom, pustila sa do sveta na vlastnú päsť a naučila sa chodiť na vlastných nohách. Zhodou okolností, Perry, je to uchvacujúca krásavica, platinová blondína."

„Čo sa ti nepozdáva na Horty?" spýtal sa Mason.

Drake sa usmial. „Keby si z nej odobral takých tridsať funtov, Perry, mohol by si..."

„Pokaziť jej povahu," prerušil ho Mason.

„Na tom niečo je," pripustil Drake. „To dievča je naozaj príjemné. Sama sa cíti príjemne a aj v iných vyvoláva príjemné pocity. Slečna Clairová povedala, že chlapi, ktorí sa rozprávajú s Horty, rozprávajú o manželstve." „Stavím sa, že vie dobre variť."

„Aj ja. No, Perry, o čo vlastne ide. Prokuratúra prejavuje veľkú aktivitu. Ten zranený umrel. To znamená, že to dievča idú zažalovať pre zabitie človeka."

„Vyšetrujú i jej stránku veci?"

„Prokuratúra nie. Všetko stavajú na tom, že ona šoférovala. Tak to dávajú dokopy: áno, dievča išlo autostopom do Bakersfieldu, tak ako hovorí. Ale myslia si, že chlap, čo ju pustil

za volant, mal fľašu a Stephane Clairová nebola taká celkom neochotná pomôcť mu ju vyprázdniť. Keď sa dostala do Bakersfieldu, bola už dobre natankovaná. Omylom zašla k tomuto autu, ktoré tam opustil iný zlodej, videla, že je z Hollywoodu, nasadla doň a pustila sa cestou-necestou.“

„Znie to nepravdepodobne,“ povedal Mason.

„Nie väčšmi ako jej verzia. No, ale i tak, Perry, toto je dôležité. Auto patrí Julesovi Carnovi Homanovi. Je to magnát, veľký hollywoodsky producent. Pravdepodobne nie až taký veľký, ako si myslí, a to ho ustavične núti, aby sa rozhadzoval. Pred niekoľkými rokmi mal spor so svojou poisťovňou a rozhodol sa ručiť za svoje auto sám. Počúvaj dobre, Perry!“ Ak auto odišlo s jeho povolením, vysloveným alebo uzrozumeným, zodpovedá sám za škodu do desaťtisíc dolárov. Ak to auto viedla Stephane Clairová, bude sa brániť, že nie je zodpovedný za nič, pretože auto nebolo obsluhované s jeho povolením. Ak to auto použil nejaký jeho agent — taký, čo pre neho pracoval alebo niečo robil na jeho žiadosť — celú zodpovednosť má na krku on. Tak vidíš, čo to znamená pre Homana. Podľa jednej teórie ho to nebude stáť nič. Podľa druhej ho to bude stáť desaťtisíc. Ak osoba, ktorá viedla auto, konala v jeho službách, možno ho to bude stáť mnoho — veľmi mnoho.“

Mason privrel oči „Prečo hovoríš, že auto viedol niekto v jeho službách, Paul?“

„Lebo si myslím, že to tak bolo.“

„Vysvetli mi to!“

„No, vybral som sa na návštevu k Homanovi. Nezistil som nič. Bol nesmierne slušný, až urážlivo. Čosi sa mi u Homana nezdalo. Najmä jeho výpoveď o tom, ako auto ktosi ukradol, neznela celkom vierohodne. Všetko bolo z jeho hľadiska v poriadku, ale keď som sa postavil na stanovisko zlodeja a podíval som sa na vec z tohto uhla, znelo to falošne. Ak auto nebolo ukradnuté, iste

vedel, kto v ňom šoféruje. A ide o to, že auto bolo ukradnuté okolo poludnia. Podľa Clairovej mal šofér oblečený smoking. Zlodeji áut nechodia v smokingoch, keď sa okolo poludnia vyberú kradnúť zaparkované autá.

Tak som sa trochu pustil do detektívnej práce, založenej na teórii, že Homan klame. Poslal som chlapa na telegrafný úrad, aby povedal, že je Homanov sluha, že Homan našiel nejaké nezrovnalosti v účtoch za medzimestské rozhovory a že nie je ochotný niektoré poplatky zaplatiť. Prezrel som si telefónne rozhovory z Bakersfieldu a do Bakersfieldu. Pravdaže, na telegrafnom úrade mu povedali, že Homan musí platiť, ak hovory odzneli z jeho telefónu. Môj chlap sa pustil do škriepky a nakoniec si musel prezrieť telefónne účty.

Do Bakersfieldu a z Bakersfieldu nebolo nič, ale deň pred nehodou Homan volal San Francisco a San Francisco volalo jeho.“

„Máš čísla?“ spýtal sa Mason.

„Áno.“

„Ktoré to boli?“

„Všetky sú z akéhosi lacného penziónu. Telefón je poznačený na meno L. C. Spinney — a Spinney je opradený veľkou záhadou.“

Masonovi sa v očiach prejavil záujem. „Pokračuj, Paul!“

„Spinney má lacnú izbu v lacnom penzióne, v lacnej štvrti. Má telefón Je to jediná linka s neuverejneným číslom. Spinney sa tam ukáže raz za mesiac. Má prenosný písací stroj. Fabrikuje listy a posiela ich poštou. Volá na rozmanité čísla, ktoré sme ešte nemohli vystopovať, ale ostatní obyvatelia tej budovy ho počujú rozprávať. Vyzerá to na medzimestské hovory. Počujú ho, ako si vytáča medzimestské linky, vždy priame. Počujú, ako klopká na stroji. Spinney raz, dva razy mesačne dostáva poštu. V nepravidelných intervaloch sa ukazuje; po tú poštu si chodí.

Niekedy listy ostanú v schránke dva-tri týždne, kým si ich nevyberie.

Ale toto si všimni, Perry — Spinneyho ešte nikto nevidel.“

„Čo?“

„To je fakt. Tú izbu si prenajal raz večer tak, že ta poslal taxikára s peniazmi a batožinou. Má izbu s osobitným vchodom zvonku. Príde ta v noci a v noci odíde. Nikto nevie, či príde dnes večer a odíde zajtra pred svitaním, a či príde o tri týždne, ostane polhodinu, vyfabrikuje niečo na písacom stroji a potom opäť zmizne.

Pravdaže, ľudia ho zazreli, ale nie dosť zblízka, aby ho mohli dosť dobre opísať. Je to chlap. Vek od dvadsať do päťdesiat rokov. Nie je veľmi štíhly ani veľmi tučný. Nosí zvrchník a plstený klobúk — a veľmi často ho videli vo fraku. Chápeš? Chlap v lacnom penzióne oblečený vo fraku?“

Mason sa sústredil, oči mal trošku privreté.

„Jeden z tých listov je teraz v schránke,“ pokračoval Drake. „Môj agent sa ho bál nad parou otvoriť, ale pridržal si obálku proti silnému svetlu. Videl, že je v ňom poukaz na peniaze a list. Podarilo sa nám list odfotografovať tak, že sme nemuseli otvoriť obálku.“

„Ako?“ spýtal sa Mason.

„No, to je jednoduchý trik. Pred obálku dáš film, pevne ho pritisneš, zapáliš svetlo a film vyvoláš. Pretože list je zložený, dostaneš všelijaké haky-baky, ale pri troche šikovnosti môžeš vylúštiť, čo je v liste. Tento znie: Posielam pätnásť dolárov, koľko som si mohla tento mesiac ušetriť. Bola by som rada, keby mi mohol napísať. Povedzte mu, že sa mi ako-tak darí, ale keby mi napísal, bola by som oveľa šťastnejšia.“

„Kto bol na liste podpísaný?“ „Iba ‚Lois'.“

„Od koho je ten poukaz na peniaze?“ „Od Lois Warfieldovej.“

„Zistil si, kto je to?“ spýtal sa Mason.

„Áno. Čo myslíš, za čo dostávam peniaze?“

„Strašne rád by som to vedel! Pokračuj!“

„Ukrutne sa vystrašila, keď ju vyhľadal môj kolega v New Orleanse. Nechcela rozprávať. Pracuje v automate. Jedno dievča z automatu dalo môjmu kolegovi aký-taký tip. Pani Warfieldová je v New Orleanse len krátky čas Muž ju pred pár rokmi opustil — mali akési nepríjemnosti, on si ozaj myslel, že žena bude mať dieťa — a potom nemala. Nežili spolu tak vyše roka, potom mu povedala, že ho má ešte vždy rada a šetrí si peniaze, aby sa ako-tak spamätala, a potom vraj príde k nemu. On je vraj v Hollywoode. Ďalšia vec: dostala od jedného z mužových priateľov list, že sa niečo stalo, Warfield vraj má nepríjemnosti a nemôže sa sám s ňou dať do styku. Zrejme sa vyhýba policajtom a bojí sa, že sledujú jej poštu. Potom bola v Ringfielde, v štáte Connecticut. Napísala tomu priateľovi, že sa ide na západ podívať, či by nejako nemohla pomôcť, a začala si zarábať na cestu. Keď prišla do New Orleansu, dostala list, že jej muž je vo väzení. Dopusti] sa takého trestného činu, že chce, aby na neho zabudla. Ale ona sa zaťala. Tak sa drží o dušu, posiela peniaze, aby zaplatila advokáta, ktorý sa usiluje jej mužovi znížiť rozsudok asi tak na desať rokov. Môj agent sa to mohol dozvedieť len z druhej ruky. Pani Warfieldová nechcela rozprávať.“

„Koľko si zarobí Homan?“ spýtal sa Mason.

„Pravdepodobne tri-štyritisíc týždenne, možno viac, možno menej. To sa nevie. Tie hollywoodské platy sú iné pre verejnosť a iné pre dôchodkovú daň.“

Mason odtisol dozadu otáčacie kreslo, vstal a začal chodiť po kancelárii.

„Nechcel som ísť na to tak ostro, ako som išiel,“ povedal Drake. „To okrúhle dievča nemá mnoho peňazí. Telegramy a také veci, to stojí peniaze.“

„Nemôžeš vystopovať Spinneyho?“

„Doteraz sa mi to nepodarilo. Príde a odíde. Keď odíde, zmizne bez stopy. Pred pár dňami dostal telegram.“ „Nemôžeš zohnať kópiu tohto telegramu?“

„To je nelegálne...“

„Ale ba! Podnikáš niečo, aby si zohnal tú kópiu?“ „Ak budem môcť, áno.“ „Myslíš, že budeš?“

„Neviem. To nie je také ľahké. Niekto bude musieť ísť na telegrafný úrad, povedať, že je Spinney a...“

Na dvere z právnickej knižnice zaklopala Della Streetová, otvorila a povedala: „Dobrý deň, Paul! Dúfam, že nevyrušujem. Mám správu, práve prišla z vašej kancelárie.“

Podala Drakeovi poskladaný papier. Drake ho otvoril, prečítal a podal Masonovi. „Kópia telegramu,“ povedal.

Mason čítal: DOSTALA SOM PRACU V RIGLEYHO AUTOMATE V LOS ANGELES CHCEM BYT BLIZKO NEHO VYSVETLIM KED VAS UVIDIM MOZEM IST AUTOSTOPOM AZ TA - LOIS.

Mason roztrhal papier na drobné kúsky, hodil ich do koša, pozrel na Dellu Streetovú a povedal: „Dajte mi personálneho z Rigleyho automatu, Della! Povedzte, že je to dôležité!“

Della Streetová prikývla, odišla zavolať zo svojej kancelárie.

„Akokoľvek o tom uvažujem, Perry,“ povedal Drake, „nerád by som videl, keby to dievča zažalovali pre zabitie človeka.“

Mason sa usmial. „Predal si ma, Paul.“ „Ujmeš sa jej prípadu?“

„Idem sa postarať, aby jej neprišili niečo iné, aby z nej nespravili obetného baránka namiesto akéhosi hollywoodského producenta.“

„Možno by bolo dobre, Perry, keby si sa išiel s ňou pozhovárať. Je v dosť zlom stave a nevyzerá ako ľudia, čo sú zvyknutí pohybovať sa medzi spodinou.“

„Ešte nepodali formálnu žalobu?“

„Dnes na jednej pracujú. Dievča zadržali v nemocnici. Prokuratúra ide na to s kladivom a kliešťami. Nechápem ich usilovnosť — ak sa niečo za tým neskrýva.“

„Máte stránku na linke,“ povedala Della Streetová, „istého pána Kimballa.“

Mason zdvihol telefón a povedal prívetivo. „Pán Kimball, tu advokát Perry Mason. Rád by som dostal nejaké informácie o panej, ktorej ste sľúbili miesto.“

Kimballov hlas znel srdečne. „Áno, pravdaže, pán Mason, rád vám poskytnem všetko, čo môžem. Počul som vás na súde v prípade toho psa. To bolo úžasné vystúpenie. Čo by ste si želali?“

„Rád by som si zistil niečo o istej pani Warfieldovej, ktorá prichádza z New Orleansu,“ povedal Mason.

„Ó!“ „Čo sa stalo?“

Kimball sa zasmial na ospravedlnenie. „Nie som si istý, či vám v tomto veľa pomôžem, pán Mason. Ona tu má priateľku, pracuje u nás. Priateľka sa jej pokúsila zohnať prácu a ja — no povedal som, že by z toho niečo mohlo byť.“

„Kedy príde do mesta?“

„Nepríde.“

„Nie?“

„Nie.“

„Prečo?“

„Ja — no, rozmyslel som si to.“ „Nemôžete mi povedať, prečo?“

Kimballov hlas znel napäto a rozpačito. „Mrzí ma, že sa na to pýtate, pán Mason. Všetko iné by som vám mohol povedať, ale o tomto sa necítim oprávnený hovoriť. Ja — no, to miesto, ako som očakával, sa vlastne potom neuvoľnilo a musel som jej priateľke povedať, že *z* toho nebude nič. Nemohli by ste mi povedať, prečo sa *vy o* to zaujímate?“

Mason sa zasmial. „Som vo väčších rozpakoch nad vašou otázkou než vy nad mojou. O klientových záležitostiach nemôžem hovoriť. Viac mi o tom nemôžete povedať?“

„Mrzí ma to, pán Mason. Viac už nie.“

„Zistili ste niečo o nej, čo zmenilo vaše rozhodnutie?“

„Nie... Myslím budete to musieť nechať tak, pán Mason. To miesto sa neuvoľnilo.“

„Výborne, ďakujem,“ povedal Mason a položil.

„Nič z toho nebude?“ spýtal sa Drake.

„Nie. Niečo sa stalo a on sa ju rozhodol pustiť z rúk ako horúci zemiak.“

„Rád by som vedel,“ povedal Drake, „či to niečo nepošepkal niekto z Hollywoodu.“

„Buď mi čítaš myšlienky,“ povedal Mason, „alebo si už trafil do čierneho.“ Prešiel k skrini a vzal si klobúk a kabát. „Poďme, Della!“ povedal. „Poďme sa podívať na Stephane Clairovú! Chcem vidieť, ako bude reagovať.“

„To je čistá vlna,“ povedal Drake a po chvíľke doložil, „a jej priateľka, to je dupľovaná šírka!“

Della Streetová odmietla Drakeovu poznámku. „Neberte ho vážne! Je to platinová blondínka,“ povedala, „a Paula poznáte.“

Mason sa usmial.

„Naozaj, Della,“ povedal Drake, „to je *dobrá* kosť.“ „Uvidím,“ povedala Della Streetová lakonicky. „Paul, v prijímacej kancelárii máš voľné miesto,“ povedal Mason Drakeovi. „Čože?“ „Hej!“

„O čom to rozprávaš? Moja prijímacia kancelária...“

„Potrebuje posilu,“ prerušil ho Mason, „aspoň dočasne. Oznám svojmu kolegovi v New Orleanse, aby povedal Lois Warfieldovej, nech príde sem na Coast, že jej tu môže zohnať miesto. Pošli jej dopredu na autobus! Nateraz mám dosť nepríjemností s autostopom. Chcem si zabezpečiť, že sa sem dostane celá v jednom kuse.“

„Preberáš,“ spýtal sa Drake, „— finančné záväzky?“

„Preberám,“ povedal Mason, „a zaplatí to Hollywood.“

„Tá Horty je už asi na dne vojnovej pokladnice,,“

„Ja som svoju len načal,“ povedal Mason. „Ak pri takejto zostave nebudeme môcť *niekoho* v Hollywoode donútiť, aby to zaplatil, tak advokáciu radšej zavesím na klinec.“

Drake si vzdychol. „Dúfal som, že zaujmeš takéto stanovisko,“ povedal a vyskočil z kresla.

Mason si obliekol kabát a povedal: „Myslím, Paul, že by to bol skvelý nápad zohnať fotografiu Julesa Carna Homana.“

„Aj si myslím,“ povedal Drake. „Usilujem sa o to už štyriadvadsať hodín. Nedá sa to.“

Mason stál pri dverách skrine a hľadel na detektíva. „Chceš povedať, že hollywoodský producent nedal celý Hollywood oblepiť svojimi fotografiami?“

„Nedal. Homan patrí medzi tých chytrákov, čo sa boja aparátu.“

„Choď do *Photoplay!* Tam majú jedného z najlepších fotografov. Neexistuje nič, čo by sa mu skrylo pred objektívom — nie, ak naozaj chce mať niečiu fotografiu, a on chce každého, ak je to niekto.“

„To je nápad!“ povedal Drake.

Mason kývol na Dellu Streetovú. „Poďme, Della! Poďme si pohrkútať k tej holubičke!“

Veľký transkontinentálny autobus s hukotom vbehol do konečnej stanice. Ustatí pasažieri vystupovali von dverami a išli do staničnej budovy čakať na výdaj batožiny.

Drake s obratnosťou profesionálneho detektíva pozorne skúmal každú tvár, ale tak aby sa nezdalo, že niektorej z nich venuje čo len najmenšiu pozornosť.

„Výborne, Perry," povedal kútikom úst, „toto bude tá, ktorú hľadáme, tá v tom žltohnedom kabáte a v hnedom klobúku."

Mason si prezrel ženu, čo kráčala k nemu. Bola na pohľad asi tridsaťročná. Veľmi štíhla, postavu nemala hranatú, ale mala drobné kosti a jemné svaly. Lícne kosti jej vyčnievali trošku viac, než bolo treba. Kožu na čele akoby mala tuho napätú a oči unavené. Vlasy tmavogaštanové a zrejme už dlhší čas nepocítili opateru odborne školeného kaderníka. Od prachu cesty boli zlepené do motúzov a skrúcali sa jej spod malého klobúka.

„Ako začať?" spýtal sa Drake a díval sa na stánok s cigarami.

„Z mosta doprosta," povedal Mason. „Dobre, mám sa do toho pustiť?" „Áno!"

Pani Warfieldová sa už obzerala okolo seba, akoby hľadala niekoho, s kým sa tam má zísť.

„Bolo by z nej pekné dievča," povedal Drake, „keby mala veselšie šaty a keby pár hodín strávila v kozmetickom salóne."

„Ani teraz by nevyzerala zle," povedal Mason, „keby si vystrela chrbát. Je veľmi ustatá. Dobre, Paul, ideme. Díva sa na nás."

Mason vykročil dopredu, nápadne si prezeral každého na konečnej autobusovej stanici. Oči uprel na Lois Warfieldovú, vtom zrazu zastal, obrátil sa, zatváril sa pochybovačne a po chvíľke zdvihol klobúk.

Usmiala sa.

Mason sa pohol k nej. „Vy ste pani Warfieldová?“ spýtal sa.

Prikývla, ustaté modrosivé očí rýchle oživli, zaiskrili. „Vy ste ten pán, čo mal — čo má pre mňa miesto?“ „Asi.“

Na tvári sa jej zjavil sklamaný výraz. „Ale, myslela som, že je to už hotová vec.“

Masonov úsmev ju ubezpečil. „Nemajte starosti, pani Warfiedová! Myslím, že je to v poriadku. Ak nie, zaplatím vám výdavky na autobus, aby ste sa mohli vrátiť.“

„Ale ja sa nechcem vrátiť. Odišla som tam zo zamestnania, aby som mohla prísť sem. Potrebujem prácu. Nemôžem si dovoliť prestať pracovať ani na minútu. Mám záväzky.“

„Rád by som vás zoznámil s pánom Drakeom,“ povedal Mason „Paul! Tu je pani...“

Drake sa k nim obrátil, zdvihol klobúk, uklonil sa a zahundral, že ho teší.

„Večerali ste?“ spýtal sa zrazu Mason.

„Ja... no...“

Mason sa zasmial. „Poďme! Môžeme sa najesť a zároveň sa pozhovárať.“

Na chvíľku zaváhala, potom sa usmiala a povedala: „Výborne. Tu nablízku je bufet.“

Mason sa ponad ňu usmial na Paula Drakea. „My dlhonohí na to potrebujeme viac miesta. Nemám z jedla pôžitok, keď sa mi kolená tlačia k pultu. Nepoznáš tu niečo, Paul?“

„Áno. Tu v bloku.“

„Nenahneváte sa, ak pôjdeme o jeden blok ďalej?“

Zasmiala sa. „Bože dobrý, som na nohách celý deň. To vám poviem, ešte by som míle prešla peši.“

Odišli do reštaurácie. Keď sedeli v boxe, oddelenom záclonami, Mason povedal: „Ja som navrhol toto miesto tu pánu Drakeovi.“

„Aké je to miesto? Ako viem, mala by som byť v prijímacej kancelárii.“

„Áno, tak je.“

Tvár jej zažiarila. „A plat by mal byť osemdesiat dolárov?“ spýtala sa dychtivo.

Mason pomaly pokrútil hlavou. „Nie. Obávam sa, že to ste zle pochopili.“

V očiach jej blysol hnev. nato trpké sklamanie. „Vidím,“ povedala unavene ako človek, ktorý si už zvykol, že ho klamú. „Ale i tak som jasne pochopila — no, nič sa nedá robiť. Len mi povedzte, koľko ste mi ochotní platiť.“

„Plat,“ povedal a pozoroval ju, „je sto dolárov. Drake chce, aby sa jeho úradníčka pekne obliekala. Za osemdesiatdolárový plat by sa nemohla.“

Pani Warfieldová na neho udivene hľadela.

„Radi by sme sa niečo dozvedeli o vašej minulosti,“ pokračoval Mason.

„Ale ja som myslela, že to všetko už viete.“

„Len to, že ste príťažlivá, ochotná a že chcete mať zamestnanie tu na Coaste. Vydatá ste, pravda?“

„Áno.“

„Manžel vám žije?“

Na chvíľku zaváhala, potom povedala: „Áno.“

„Ste rozvedená?“ „Nie.“

„Len rozlúčená?“

„No, nie sme spolu — dočasne.“

Mason pozrel na Drakea. Drake odul pery a povedal: „To sa mi veľmi nehodí. Myslel som, že ste vdova alebo rozvedená. Manželia niekedy robia nepríjemnosti.“

„Môj manžel nebude robiť nepríjemnosti.“

„No, viete, ako je to,“ povedal Mason. „Predstavte si, budete musieť pracovať neskoro do noci a...“

„Budem robiť všetko, čo si zamestnanie vyžaduje,“ prerušila ho.

„Mali by ste dostať záruku, pravda,“ povedal Mason, „a ručiteľská spoločnosť by sa rada niečo dozvedela o vašom manželovi.“

„Čo on by mal spoločného s mojou zárukou?“

Mason sa veselo zasmial. „To by som aj ja rád vedel, ale oni určite budú pchať nos do vašich súkromných záležitostí.“

„V podstate, keď sa to tak vezme, Perry,“ povedal Drake, „oni sú už veľmi bezočiví. Čo na tom záleží, kde je manžel nejakej ženy alebo čo robí?“

„No,“ povedal Mason, „myslím, že v istých okolnostiach by na tom záležalo. Vieš, možno má niekde niečo v trestnom registri. Kde je váš manžel, pani Warfieldová?“

Prišla čašníčka po objednávku. „Koktail?“ opýtal sa Mason pani Warfieldovej.

Zaváhala.

„Myslím, že aj pre paniu?“ povedal Mason. „Trikrát martini s džinom!“

Čašníčka prikývla a odišla. „No?“ spýtal sa Mason. „Ó, môj manžel?“ „Áno, o to ide.“

„On, on je... Podívajte sa, myslím, že by veľmi nechcel, aby sa vedelo, kde je.“

Masonovi sa na tvári prejavilo sklamanie a istá výčitka. „My vás prijímame do veľkej miery na čestné slovo,“ povedal. „Nášmu priateľovi v New Orleanse, ako sa zdalo, veľmi záležalo na tom, aby vám zohnal zamestnanie, a tak veľmi vás odporúčal, že sme sa rozhodli...“

„No, prepáčte mi,“ prerušila. „Ja — ja to *nemôžem* dosť dobre vysvetliť.“

Masonovi schladol hlas. „Nuž, pravda, ak si želáte zachovať tento postoj, pani Warfieldová...“

„Nie, nechcem. Nechápete to? To je... to je niečo také, čo vám nemôžem dosť dobre vysvetliť.“

„Ako sa vám páči,“ povedal Mason s formálnou zdvorilosťou a zapálil si cigaretu. „Zapálite si, pani Warfieldová?“

Potlačila náhle slzy, pokrútila hlavou. „Nie, ďakujem.“ V Drakeových očiach bol súcit. Mason sa na neho zamračil.

Prišla chvíľa nepríjemného ticha, nato pani Warfieldová povedala: „A ako vidím, bude ma to stáť miesto?“

Mason pozrel na Paula Drakea, trošku pohol plecami a fajčil ďalej.

„Dobre,“ povedala zrazu a hlas sa jej zlomil, „robte, ako uznáte za správne! Chorá a na smrť ustatá som už z tej špinavej záležitosti. Vždy, keď u niekoho pracujem, vykonávam hodnotnú prácu, ale zakaždým, keď si zháňam miesto, tvária sa, akoby mi robili milosť. Nejde o milosť. Ide o obchodnú dohodu Ja p-p-pracujem u niekoho a b-b-be-riem za to plat, a z mojej práce má zamestnávateľ zisk. Dobre, *nechajte* si svoje miesto!“

Odtisla stoličku.

Čašníčka prišla s koktailmi.

„Niet príčiny, pani Warfieldová, aby sme vám nezaplatili večeru,“ povedal Mason. „Dajte si koktail! Budete sa cítiť lepšie.“

„Nie, ďakujem.“

„Radšej počkajme,“ povedal Mason. „Veľmi ma mrzí, že sa toto stalo. A potom, je tu ten váš návrat, veď viete.“

Čašníčka popozerala z jedného na druhého, na to pokojne položila koktaily na stôl. Pani Warfieldová zaváhala, vzala si svoj a vypila ho na dúšok, ani ho nevychutnala.

„Mrzí ma, že to takto dopadlo,“ povedal Mason. „Myslím, že som vás tu mohol niekde zamestnať.“

Obrátila sa k nemu, potlačila slzy hnevu. „Dobre, môj manžel je väzeň. Je v trestnici. Ani neviem, v ktorej trestnici. Nechce mi to oznámiť. Chce, aby sme sa rozviedli, hovorí, že ma nie je

hoden. Nechce sa so mnou ani stýkať, iba prostredníctvom priateľa. Preto som vám to nemohla povedať. Vidíte, akú skvelú možnosť by som mala v tej záruke, len to povedať tej ručiteľskej spoločnosti.“

„Tak je to?“ spýtal sa Mason.

Prikývla.

Mason si vymenil pohľad s Paulom Drakeom a nebadane kývol hlavou. Drake rýchle vytiahol z vrecka peňaženku.

„No, pani Warfieldová, to vrhá na celú záležitosť celkom iné svetlo. Som presvedčený, že vôbec nemôžete za to, čo vykonal váš manžel, a myslím, že vaše úsilie udržať sa je veľmi dobrým odporúčaním.“

Udivene na neho pozrela, pri tých slovách príliš nedôverčivá.

Drake vytiahol z peňaženky dvesto dolárov. „Miesto, ktoré vám chcem ponúknuť, nie je ešte voľné, ale do týždňa myslím bude. Tu je záloha na plat. Tu máte plat na dva týždne.“

„Počujte,“ povedal zrazu Mason, „stavím sa, že váš manžel je ten Warfield, ktorého zatkli v San Franciscu za to, že falšoval šeky.“

„Neviem, prečo ho zatkli,“ povedala. „To mi nikdy nepovedal, iba mám od neho list, že má nepríjemnosti a že dlho sa nebude môcť so mnou stretnúť a že sa musím stýkať s ním len prostredníctvom priateľa. Dal mi adresu jedného priateľa v San Franciscu — istého pána Spinneyho.“

„Ale áno, pravdaže,“ povedal Mason, „to bol iste ten Warfield, ktorého vzali na základe obvinenia z falšovania. Osobne som si vždy myslel že ho usvedčili z podvodu. Povedal vám niečo o tom?“

„Nikdy ani len nespomenul, o čo ide.“ Vytiahla si z kabelky pudrenku, pozrela si oči, napudrovala si nos.

Mason siahol do aktovky „Náhodou na tom prípade pracujem,“ povedal. „Som advokát, pani Warfieldová. Nevylučoval

by som, že sa váš manžel dostane z trestnice v najbližších tridsiatich dňoch — ak sú moje fakty správne... Povedzte mi, je toto váš muž?“

Mason vytiahol fotografiu Jula Carna Homana. Na fotografii boli pôvodne ešte aj známejšie filmové hviezdy a text: „Producent a herci diskutujú o novej hre nad šampanským v hollywoodskom nočnom lokáli.“

Mason vystrihol stred fotografie, takže text odstránil a ostala iba Homanova podobizeň, ktorá sa usmievala do objektívu.

„Ó,“ povedala pani Warfieldová, „veľmi ma teší, že sa mu usilujete pomôcť. Vždy som vedela...“ Stíchla uprostred vety.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Mason.

„Tohto človeka som v živote nevidela,“ povedala.

Mason ju napäto skúmal. Na tvári nebolo náznaku pretvárky, iba ohromený výraz človeka, ktorý utrpel trpké sklamanie. Ale niekoľko sekúnd držala fotografiu v pravej ruke, pudrenku v ľavej, potom fotografiu vrátila Masonovi.

„Možno,“ povedal Mason, „toto je Spinneyho fotografia.“

„Pána Spinneyho som nikdy nevidela.“ „Váš muž vám o ňom napísal?“

„Áno. Mervin mi napísal, aby som sa nepokúšala písať priamo, že na Spinneyho sa môžem celkom spoľahnúť... Nechápem,“ pokračovala opatrne, „prečo mi Mervin nechce oznámiť, kde je. Väzni nemôžu dostávať listy, pán Mason?“

„Môžu, v rámci istých nariadení. Možno váš manžel nechcel, aby ste sa dozvedeli, že je naozaj v trestnici.“

„Nie. Požiadal toho priateľa, aby mi napísal, že má nepríjemnosti; ja som priateľovi napísala a požiadala som ho o podrobnosti, a ten mi nakoniec oznámil, že Mervina zavreli do trestnice. Myslela som, že je to niekde v Kalifornii. Napísala som mu do Folsomu a do San Quentinu, ale listy mi vrátili.“

„Prečo ste mysleli, že je to v Kalifornii?“ spýtal sa Mason.

„Lebo ten priateľ... Prepáčte, ale myslím, že by bolo lepšie, keby som o tom prestala rozprávať.“

„Možno je to naostatok dobrý nápad,“ povedal Mason. „Pokazí vám to chuť a už nám nesú krabí koktail.“

Pri večeri sa pani Warfieldová usilovala vyzvedieť, aké bude mať povinnosti a kde bude pracovať. Drake odrážal jej otázky. Jeho úradníčka, vysvetľoval, sa ide vydávať. Rozhodla sa vydať dvadsiateho tohto mesiaca, ale okolnosti ju prinútili, aby to odložila o niekoľko dní. Chce pracovať až do poslednej chvíľky.

Mason navrhol, aby sa pani Warfieldová ubytovala v hoteli Gateview, aby tam prespala a ráno si pohľadala iný byt. Navrhol, že by si mohla nájsť niekoho, kto by sa s ňou delil o výdavky, a aby bývali spolu, dve by si mohli nájsť lepší byt za nižšie nájomné. Po večeri ju obaja odviezli do hotela Gateview, zapísali ju a objednali jej pohodlnú izbu.

„A ako vám oznámim, kde som?“

„Lepšie bude nedávať sa do styku s kanceláriou,“ povedal Drake, „lebo moja úradníčka by pravdepodobne hneď odišla, keby videla, že už si platím jej nástupkyňu. Nechce odísť, kým nebude musieť, veď pracovala u mňa dlhé roky, a chcem, aby ostala tak dlho, ako bude môcť. Len čo si nájdete byt, nechajte mi tu odkaz! Napíšte list na meno Paul Drake, dajte ho do obálky a nechajte ho tu v recepcii. Ja si ho vyzdvihnem a oznámim vám, len čo sa miesto uvoľní.“

Podala mu ruku „Boli ste ku mne veľmi, veľmi láskavý, pán Drake.“

„To nestojí za reč,“ povedal Paul a vyhol sa jej očiam. Zaželali jej dobrú noc a vyšli von k autu. „Cítim sa ako podvodník,“ povedal Drake.

„Robíš to pre jej dobro,“ upozornil Mason. „Ale čo s tým miestom?“

„Drž si ju bokom! Plať jej a nechaj ju, nech si odpočinie! Odpočinok jej pomôže. Vyzerá uťahaná. Povedz jej, aby išla na pláž a začas sa opekala na slnku, aby si spravila dovolenku!“

„Dokedy budeš na ňu vyhadzovať peniaze?“

„No, kým jej nezoženiem prácu,“ povedal Mason. Drakeovi sa viditeľne uľavilo. „Nuž, to je naozaj čestné.“

Mason nereagoval na poznámku. „Myslíš, Paul, že o tej fotografii klamala?“

„Nie. Nech ma čert vezme, ak viem, Perry. Počínala si veľmi sklamane.“

„Keby sme tam tak boli mali Dellu Streetovú!“ povedal Mason. „Nie som si istý, ale asi vedela, čo príde, keď som siahol do aktovky.“

„Myslíš, že klamala?“

„Všetko ukazuje na Homana,“ povedal Mason. „Všimni si, ako sa zapodievajú týmto prípadom! Všimni si, ako sa ju v automate zrazu rozhodli odhodiť ako horúcu tehlu! Poviem ti, Paul, za tým stojí nejaká vplyvná osoba; a taká osoba, ktorá môže prinútiť prokuratúru, aby spravila kotrmelec a potom išla do automatu nadiktovať, kto tam má byť zamestnaný môže v tomto meste pochádzať len z jedného prameňa.“

„Z Hollywoodu?“ spýtal sa Drake.

„Z Hollywoodu.“

„Pravdaže, Perry,“ povedal Drake, „ak jej muža uväznili tu v Kalifornii, prezrieme si trestný register a...“

„Pamätaj,“ povedal Mason, „že sa už sama pokúšala v San Quentine a vo Folsome! Nerob si ilúzie, Paul! Povedzme, že Warfield prišiel sem na Coast. Dostal zamestnanie — pravdepodobne pri filme Začal zarábať pekné peniaze. Mal možnosť zoznámiť sa s peknými ženami. Keď sa chce žena dostať niekam k filmu, čo len do administratívnej práce, potrebuje osobnosť, ktorá jej zabezpečí živobytie a meno. Nenájdeš tam

ženy, ktoré by sa ponevierali okolo filmových kancelárií, ktoré by sa pohybovali životom ako uťahané automaty. Tie stoja pevne na vlastných nohách. Nuž, prirodzene, Warfield sa zamiloval. Pravdepodobne spočiatku to začas len skúša! a potom prišla jeho veľká chvíľa. Chcel sa oženiť. Chcel, aby sa jeho žena s ním rozviedla. Neodvážil sa ju k rozvodu prinútiť lebo ho mala natoľko rada, že sa ho nechcela vzdať. Keby raz zistila, kde je, išla by za ním.

On je teraz veľké zviera — a prenasleduje ho minulosť, ktorú sa nikomu neodvážil odhaliť.

Pokúsil sa to vyriešiť takto: predstieral, že sa dostal do nepríjemností a nachádza sa v trestnici. Oznámil svojej žene, aby nechodila do Kalifornie, lebo sa nemôže s ním zísť. Ba čo viac, aby sa ubezpečil, že sa o to nebude ani pokúšať, prinútil ju, aby mu posielala každý ušetrený cent, ktorý si bude môcť odtrhnúť od úst.“

„Myslíš, že je až taký surovec?“ opýtal sa Paul Drake.

„Áno, je,“ povedal Mason. „Práve preto ju prinútil, aby peniaze posielala Spinneymu.“

„Ale ako sa dozvieme, že jej muž je Homan?“

„Spinney je sprostredkovateľ,“ povedal Mason. „Je to človek, ktorému jej manžel môže dôverovať. Chodí do San Francisca. Prirodzene, dostáva ta poštu, a ak sa niečo stane, očakáva sa od neho, že to oznámi manželovi do Los Angeles.“

„To je pravdepodobné.“

„Správne, Spinney je v styku s Homanom.“

„Do čerta!“ povedal Drake. „Keď sa na to takto dívaš, je to logické. Homan je iste Warfield. Pravda, Homan má ešte mladšieho brata, býva s ním v tom istom dome — ale v deň nehody a aj deň predtým bol preč.“

„Mali by sme o ňom zistiť viac,“ povedal Mason. „Povedz mi niečo o ňom!“

„Volá sa Horace. Je o sedem-osem rokov mladší ako Jules. Je to vášnivý rybár a hráč golfu. Žije si ako playboy.“

„Čo robí?“

„Čo robia ľudia v Hollywoode?“ spýta! sa Drake. „Všetko možné. Jules mu zavše zoženie prácu ako spisovateľovi. Usiluje sa brata postaviť na nohy. Jules má malú jachtu, jazdeckého koňa, je členom v golfovom klube a má všetko, čo patrí k hollywoodskej prosperite. Horace chvíľu niečo robí, potom trávi čas tak, že sa zabáva s bratovými hračkami, chodí na ryby, hrá golf a...“

„Počkaj chvíľku!“ prerušil ho Mason. „Horace nebol v Hollywoode v deň, keď sa stala nehoda?“

„Nie. Bol jachtou na rybárskom výlete.“

„Možno to je ten Spinney,“ povedal Mason. „Možno ešte aj to.“

„Alebo možno Horace je manžel a Jules ho chráni.“

Drake sa zamračil. „Na to som nikdy nepomyslel. Ale Jules koná veľkú prácu. Brat je len jeho prívesok. Mohol by jej napísať takýto list: .Podívaj sa, dievča, odišiel som do Hollywoodu, ale nemám sa dobre. Ako-tak žijem, lebo brat ma podporuje, ale vykopne ma, ak zistí, že som ženatý. Čo povieš, keby sme to nechali tak? Pošlem ti nejaké peniaze a tyži, ako si žila!'“

Mason sa zamyslel nad Drakovým postrehom. „Nemôžem zabudnúť na to, ako ľahostajne sa zatvárila, keď som jej ukázal Homanovu fotografiu. Si si istý, Paul, že je to jeho fotografia?“

„Áno. Rozprával som sa s ním. Je to naozaj jeho fotografia a dobrá.“

„Môžeme sa na ňu spoľahnúť,“ vyhlásil Mason. „Dnes večer opäť idem k Stephane Clairovej. Povedal som jej, že pravdepodobne budem mať pre ňu dobré správy. Nerád by som jej povedal, že je to krach.“

„Nemôžeš ju nechať tak?“

„To dievča nie,“ povedal Mason. „Pomysli si, Paul, ešte budem mať jedno kolo u Homana!“

„V tomto večernom čase ho sotva nájdeš.“

„Práve tak sotva ho nájdem aj vo dne, však?“ spýtal sa Mason.

„Myslím.“

„Kde býva?“

„V zámku na Beverly Hills.“ „Nie je v telefónnom zozname?“ „Ó, to iste nie.“

„Ale iste si mal číslo, keď si vzal tak nakrátko tú telefónnu spoločnosť.“

Drake prikývol, pokutral vo vrecku, vytiahol zápisník a podal ho Masonovi. Advokát si odpísal telefónne číslo.

„Je čudné, že ten Spinney, ktorý býva v San Franciscu v lacnom penzióne, má nezverejnené telefónne číslo filmového magnáta,“ povedal Mason.

„To nie je magnát, Perry, to je iba chudák, otrok za tritisíc týždenne - musí si platiť sociálne poistenie a podobné veci.“

Mason sa usmial. „No, idem sa s ním pozhovárať.“ „Veľa sa nedozvieš,“ upozornil ho Drake. „Ten si karty neukazuje.“

„Ak sa veľmi nemýlim, Paul, straší ho duch minulosti. To mu bude trhať nervy — a ja mu ich naprávať nebudem.“

Pouličné lampy osvetľovali fasádu bieleho domu španielskeho typu, vyzdobenú štukatúrou. V nejasnom svetle sa červené škridly na streche zdali takmer čierne.

Na Masonovo cenganie prišiel filipínsky sluha v bielom kabáte.

„Telefonoval som s pánom Homanom," povedal Mason. „Ja som..."

„Áno, pán Mason," povedal sluha. „Tadiaľto, prosím! Prosím si klobúk a kabát!"

Mason vykĺzol z kabáta, podal ho i s klobúkom sluhovi, išiel za ním po dlhej chodbe, vydláždenej navoskovanými červenými kachličkami, cez obrovskú obývačku s nepriamym, mäkkým osvetlením do pracovne, ktorá sa otvárala na vnútorný dvor. Homan sedel za písacím stolom, namáhavo sa mračil nad scenárom, napísaným na stroji, nad stránkami, ktoré boli spestrené poznámkami písanými ceruzkou. Pozrel na Masona, keď vošiel dnu, ceruzku podržal nad stránkou a povedal: „Sadnite si! Ráčte zatiaľ nerozprávať!"

Mason stál, v očiach mal veselý hnev, hľadel nadol na postavu za písacím stolom. Po chvíľke si sadol do jedného z vypchatých kresiel a pozoroval svojho človeka, ako keď si lovec prezerá korisť.

Z okien z tabuľového skla boli odtiahnuté závesy a otvárali výhľad na dvor s palmami, s fontánou, osvietenou farebnými svetlami, a vzadu na bazén. Dom príjemne zaváňal prosperitou, dom, ktorý projektovali nielen na to, aby sa v ňom bývalo, ale aby sa dalo naň i pozerať. Vystaval a vyzdobil si ho showman pre showmanov.

Homan bol sklonený nad rukopisom, a to buď v takom hlbokom sústredení, že v tej chvíli celkom zabudol na návštevníka,

alebo v póze vyrátanej na to, aby v návštevníkovi vyvolal dojem, že navštívil významného človeka.

Človek za písacím stolom povedal, ani od scenára nevzozrel: „Za chvíľku budem mať túto scénu prečesanú, potom sa budeme zhovárať.“

Absolútny nedostatok intonácie pridával jeho sústredeniu väčšej pravosti.

Homan bol zrejme showman Okolo plešivého kruhu na temene mal veniec nakrátko ostrihaných vlasov. Vôbec sa neusilovať skryť ten plešivý kruh, nenechal si narásť vlasy a nesčesával si ich dopredu. Na nose mu spočívali veľké okuliare s obrubou z korytnačiny. Rovné obočie sa mu ťahalo až k šedivejúcim sluchám. Hlavu mal trochu sklonenú. Oči mu v neochvejnom sústredení hľadeli na scenár. Zrazu z písacieho stola schytil ceruzu s mäkkou tuhou a v horúčkovitom nápore ňou pretiahol po rukopise, čiaral slová, vpisoval vsuvky a okrajové poznámky Ani najmenej pritom neváhal. Akoby zápasil, chcel si udržať ruku poháňanú myšlienkami. V tomto nápore sa spodná polovica stránky zásluhou poznámok zmenila na skutočnú čarbaninu. Potom pustil ceruzu tak isto zrazu, ako ju zdvihol, scenár odsunul a obrátil na Masona červenohnedé oči. „Prepáčte, že som vás nechal čakať! Nemyslel som, že sa sem tak skoro dostanete. Musel som skončiť tú scénu, kým som mal na ňu náladu. Vaša návšteva ma asi celkom vyvedie z konceptu. Ten detektív nebol veľmi príjemný. Vy budete ešte nepríjemnejší. Nemám to rád, ale musím to prekonať a mať to z krku. Tak dobre, no, čo si želáte?“

Mason sa ho usiloval obmäkčiť niekoľkými úvodnými poznámkami. „Neuvedomil som si, že vy i takto neskoro pracujete.“

„Pracujem neprestajne, čím neskôr, tým lepšie. Človek vykoná najlepšiu prácu, keď ľudia okolo neho spia.“ Krátkou, hrubou rukou urobil široké gesto, ktoré zahrnovalo štvrtinu zovšeobecňovacieho okruhu. „Myslím ľudí v meste. Iste existuje

nejaká mocná telepatia, ani nie tak individuálna, ako skôr skupinová telepatia, duch bije o ducha, zväzuje vás do spoločenstva podnikateľského zhonu. Čo si *vlastne želáte?“*

„A ja som vás vyrušil z pracovnej nálady?“ spýtal sa Mason.

„Nie z pracovnej nálady. Zo súcitu k scenáru. Tu sú postavy, ktoré stoja pred dramatickým momentom svojho života. Nič také nemôžete premietnuť na plátno, ak postavy nie sú skutočné. Neviete, či sú skutočné, ak nemáte k nim súcit, ak neotvoríte dvere a nevojdete im priamo do života. To je subjektívna myšlienka, intuícia, telepatia, autohypnóza. Nazvite si to, ako chcete! Tak teraz ste tu vy. Vy ste objekt. Ja sa musím s vami zhovárať objektívne. Vy sa tvárite, že chcete informácie. Pravdepodobne sa mi chystáte nastaviť pascu. Musím si dávať pozor.“

„Prečo?“ spýtal sa Mason a hneď sa toho chytil. „Musíte zabrániť, aby ste sa nekompromitovali nejakým neodvratným vyhlásením?“

„Nie. Zabrániť, aby som nepovedal nič, čo by ste mohli zdeformovať a neskôr tým na mňa zaútočiť.“

„Nie som taký zlý.“

„Váš detektív bol. Vyrazil ma z môjho tempa na celý poldeň. *Čo si želáte?“*

„Sám ručíte za svoje auto?“ - „Áno — ak sa vás to týka a to sa vás netýka.“

„Nie je to celkom tak — od tej nehody.“

„Ako?“

„Ide o vaše zákonné ručenie, či auto bolo použité s vaším súhlasom, vysloveným alebo uzrozumeným.“ „Nebolo.“

„Ale aj tak si uvedomujete legálne dôsledky.“ „Dobre, sú v tom legálne dôsledky. Tak čo?“ „A,“ pokračoval Mason, „ak osoba, ktorá viedla auto, bola náhodou vaším agentom...“

„Nemám agentov.“

„Tak si to niekedy laik myslí ale ak niekoho požiadate, aby si vzal vaše auto a odišiel na poštu s listom, stáva sa vaším agentom, pokiaľ ide o tú cestu.“

„Aha. Dobre povedané. Teší ma, že ste mi to povedali. Na to budem pamätať. Čo ešte?“

„A keby ste svojím autom poslali niekoho do San Francisca,“ povedal Mason, „aby tam niečo vo váš prospech vykonal, automaticky by sa stal za tejto cesty vaším agentom.“

„No a čo?“

„A keby mal pri vedení auta nehodu, vy by ste boli lak zodpovedný, akoby ste auto viedli sám.“

„Výborne, vy na niečo narážate. Pokračujte! O čo ide?“

„Pán Homan, som advokát,“ povedal Mason. „Zastupujem Stephane Clairovú. Zaujímam sa o to, aby som vydoloval každý kúštik dôkazového materiálu, ktorý by ju ochráni] pred žalobou za zabitie človeka z nedbanlivosti.“

„To je jasné.“

„A vás zaujíma len to, aby ste čo najväčšmi zminimalizovali svoju legálnu zodpovednosť. Ak niekto naozaj ukradol to auto, to je jedna vec. Ak ho niekto viedol bez vášho dovolenia, to je druhá vec, a ak osoba, ktorá ho viedla, bola v skutočnosti vaším agentom, to je zas niečo iné. Vy sa, prirodzene, zaujímate o výklad dôkazového materiálu, ktorý by vám umožnil čo najmenšie finančné záväzky.“

„To je jasné.“

„Preto sú naše záujmy protichodné.“

„Prirodzene. To som vedel prv než ste vôbec sem prišli. Povedzte mi niečo nové!“

„Zišlo mi na um, pán Homan,“ povedal Mason dôrazne, „že vašu opatrnosť možno merať na lyžičky a šialenstvo na lyžice.“

„Ako?“

„V úsilí vyhnúť sa niekoľkým tisícom dolárov pri legálnom ručení by ste sa mohli vystaviť nečakanému útoku.“ „Čiemu?“ „Môjmu.“

Homanove hnedé oči hľadeli na Masona dlho a pátravo spoza okuliarov, orámovaných korytnačinou. „Pokračujte!“ povedal po chvíľke. „Máte ešte niečo?“

„Chcem dokázať,“ povedal Mason, „že Stephane Clairová neviedla vaše auto. Aby som to mohol vykonať, musím dokázať, *kto* ho viedol. A aby som to mohol vykonať, musím strkať prsty do vašich súkromných záležitostí. Keď budem strkať, možno sa mi podarí pekný kus práce.“

„Chcete ma vydierať?“

„Vystríhať.“

„Už ste dokončili?“

„Nie. Ešte len začínam.“

Homan zmenil polohu na otáčacom kresle. „Obávam sa,“ povedal, „že toto bude ešte horšie, ako som si myslel,“ a začal nervózne bubnovať na okraj písacieho stola krátkymi, hrubými, ale pekne vymanikúrovanými prstami. Diamantový prsteň na pravej ruke zachytil svetlo a žiaril mu iskrivým jagotom, keď pohyboval rukou.

„Zrejme,“ povedal Mason, „by bolo pre mňa veľmi výhodné a pre vás veľmi nevýhodné, keby som dokázal, že to auto obsluhoval niektorý z vašich agentov.“

„Myslíte, že klamem, ak hovorím, že to auto mi ukradli?“

„Keď ja zastupujem klienta,“ povedal Mason, „rád predpokladám, že každý, kto podáva výpoveď odporujúcu faktom, ako ich uviedol klient, klame.“

„To vám nemôžem vyčítať. To je vaše povolanie. Pokračujte!“

„Tak teda,“ povedal Mason, naklonil sa dopredu a zrazu ukázal prstom na Homana, „ak je nejaký dôvod, prečo nechcete

vyniesť na svetlo fakty súvisiace so Spinneym, bude pre vás výhodné povedať to hneď teraz.“

Homanovi sa na tvári vôbec nezmenil výraz, iba natoľko, že sa mu na jednom oku zachvela mihalnica. „Kto je to Spinney?“

„Jeden pán v San Franciscu.“

„Nepoznám ho. Preto mi nezáleží, aké fakty vynesiete na svetlo.“

„A ak nechcete, aby sa niečo vedelo o čašníčke z automatu z New Orleansu, teraz by bola dobrá príležitosť, aby ste to povedali.“

„Vyhrážate sa mi ženami?“

„Jednou ženou.“

„Len do toho! Dovedie ich všetky sem! Čože mne na tom záleží? Som starý mládenec. Každý hovorí, že som sukničkár a zhýralec. Nepretvarujem sa, že som niečo iné. Nemôžete mi uškodiť, aj keď vyhrabete sto žien. Človeku nič neuškodí, kým ho nechytia. Ľudia nemajú pocit, že vás chytili, kým stojíte rovno na voľnom priestore a...“

„Nerozumiete mi,“ povedal Mason. „Nehovorím o akejsi žene, s ktorou by ste boli bývali *v* intímnom styku.“

„A čo teda, o akej?“

„O istej žene, ktorá možno ostala verná mužovi, a už ho dlhší čas nevidela, o istej žene. ktorú ten muž požiadal, aby ostala v New Orleanse, lebo nechcel, aby vedela, kde je alebo čo robí.“

„Prečo?“ štekol Homan

„Pretože,“ povedal Mason, „žiadal od nej, aby sa s ním rozviedla.“ „Prečo?“

„Asi preto, že začal prosperovať a chcel sa oženiť s nejakou inou.“ ~

Homanovi sa zamyslene zúžili oči. „Máte dobrý nápad, Mason. Myslím, že by ste ho mohli uplatniť. Rozhodne niečo s ním spraviť. Humánny prístup. Sebaobetovanie. Dráma. To všetko.

Nechajte tú svoju ženu krotkú a dobrú, ale nepreháňajte to, lebo z nej spravíte vecheť! Dajte sa do toho, rozpracujte to!“

„Zamýšľam.“

Homan kývol vyšperkovanou rukou, zrazu sa rozosmial.

„Látka na scenár,“ povedal. „Prepáčte mi, Mason, veľmi mnoho spisovateľov mi sem chodí s nápadmi, hádžu ich na mňa a pýtajú sa ma, čo si o nich myslím, a ja som až tak ďaleko dospel, že sa na všetko dívam z tohto uhla. Chvíľu som si myslel, že sa ma pýtate, či je to originálne. Znelo to ako dobrý nápad na scenár.“

„Rozprávam o faktoch.“

„O faktoch pre mňa bezvýznamných. Máte ešte niečo?“

„Áno,“ povedal Mason. „Budete musieť ísť za svedka a rozpovedať svoju verziu. Každé sfalšovanie bude vedomou lžou. Možno keď ste prvýkrát o tomto počuli, mysleli ste si, že sa tomu vyhnete, keď rozpoviete svoju verziu polícii, a potom sa vrátite k svojej práci. To je už neaktuálne. To nemôžete spraviť. Usilujete sa nahnať mladú ženu do väzenia. Ak vás budem môcť prichytiť pri vedomej lži, pokúsim sa poslať do väzenia vás. Hovorím vám to jasne?“

„Ostaňte ešte chvíľku sedieť!“ povedal Homan. „Ten záver by som si rád ešte raz premyslel.“

Mason nehybne sedel, pozoroval Homana. Producent hľadel na povrch písacieho stola. Na tvári nemal nijaký výraz, nič sa nehýbalo na ňom, iba pravá ruka mu nervózne bubnovala prstami.

Zrazu bubnovanie utíchlo. Homan pozrel od stola, povedal Masonovi: „Moja verzia obstojí. Hovorím pravdu. Proti tomu nemôžete robiť nič. Polícii som povedal fakty Mrzí ma tá slečna Clairová. Nie som si istý, či ukradla to auto. Myslím, že pred ňou ho ukradol niekto iný. Na vás mi, Mason, pramálo záleží. K tomu dievčaťu by som mohol pocítiť sympatie, keby som si dal na tom záležať. Leží tam v nemocnici, zranená, možno bude mať jazvy, nemá úspory, nemá zamestnanie, málo priateľov, čaká na súd, keď

vyzdravie, budú ju vláčiť po novinách. To je nepríjemná smola. Vidím na tom tú ľudskú stránku, drámu, tragédiu. Môžem si dovoliť na to myslieť. Práve teraz ma moje štúdio platí za to, že sa sústreďujem na problém muža, ktorý sa zamiluje do ženy na nešťastie vydatej za druhého. Jej manžel nechce, aby od neho odišla. Tamten zase nechce popustiť. Intímne styky sa rozvíjajú, no manžel ich zrazu prichytí. Kruté pohľady, zlomyseľnosti a... Mňa, Mason, zaujíma to, ako by to zapôsobilo na charakter tej ženy. Nútiť ju žiť v pretvárke. Nútiť ju...“

Mason odtisol kreslo dozadu. „A *mňa* zase *vaše* problémy nezaujímajú. Mňa platia za to, aby som to dievča zachránil pred väzením, a ja som to veľmi ochotný vykonať.“

„Áno, vidím *váš* problém. Myslím, že sa už vraciam do nálady na scenár. Dobrú noc. pán Mason! Robte tak, aby ste už nemuseli prísť!“

„Ja vždy vystríham iba raz,“ povedal Mason.

„To by malo stačiť Chápem to, správne.“ Homan sa načiahol za scenárom, pritiahol si ho k sebe.

Mason sa pustil k dverám, zrazu sa obrátil a prešiel nazad k Homanovmu písaciemu stolu. „Je to len moja zvedavosť,“ povedal, „povedali by ste mi láskavo titul tohto scenára, na ktorom pracujete? Rád by som si to pozrel v kine, či moje vyrušenie zanechalo nejaké viditeľné stopy...“

Homan neprítomne zdvihol titulnú stránku a povedal: „Je to adaptácia románu, ktorý štúdio kúpilo pred niekoľkými rokmi. Titul knihy je *Tam lietajú triesky* — viete, je to časť starého príslovia ‚Kde sa rúbe les, tam lietajú triesky'. Ohavný titul. Zmeníme ho Možno na knihu je celkom dobrý, ale pre filmového diváka prináročný. Ten chce taký titul, akému rozumie, niečo také, čo sa mu zapáči, niečo také dramatické ako novinový titulok, akoby naplnené... Počujte, do čerta, prečo vám ja toto všetko rozprávam?“

„To ani ja neviem,“ povedal Mason a odišiel, jemne za sebou zatvoril dvere.

Filipínsky sluha v bielom kabáte v dobre nacvičenej ľahostajnosti čakal v hale s Masonovým klobúkom a kabátom.

Mason dovolil, aby mu sluha pomohol do kabáta, vzal si klobúk, potom chvíľu stál a díval sa do obývačky na masívne rádio. Stupnica bola jemne osvetlená a z reproduktorov vychádzali tiché tóny organovej hudby, reprodukované pozoruhodne čisto.

Mason pozrel od rádia na Filipínca. „Váš pán vám dovolí zapäť si rádio?“

Biele, rovné zuby zažiarili na Masona v nehanebnom úsmeve. „Nie. prosím. Keď pracuje, nepočuje nič. Ja ho trochu klamem. Musím čakať, kým neodídete, a toto je môj obľúbený program.“

„Naozaj?“ spýtal sa Mason a pokročil k rádiu. „Mňa zaujíma tento typ rádia,“ povedal, zastal a hľadel naň.

Filipínec akoby sa začal cítiť neisto a nepríjemne. „Veľmi pekné rádio,“ povedal. „Prosím, nepúšťajte ho hlasno! Pán by sa veľmi nahneval.“

Mason stál pred rádiom, počúval.

Zrazu hladkú harmóniu hlboko ladenej organovej hudby prerušil drsný štrkot, po ktorom bolo počuť šťukot. To sa opakovalo šesťkrát, štrkot, akoby niekto vytáčal číslo na automatickom telefóne.

Mason sa hneď obrátil k dverám. „Ďakujem vám veľmi pekne,“ povedal. „Dobrú noc!“

Filipínsky sluha za ním zamyslene hľadel. „Poviem, prosím, pánu Homanovi,“ povedal.

„Čo mu poviete?“ spýtal sa Mason.

„Že čakáte, či bude telefonovať.“

Mason sa usmial. „Prosím, povedzte!“ povedal.

Mason bol už len kúsok odo dvier a bol si vedomý nepriateľstva filipínskeho sluhu, ktorý už-už chcel stlačiť kľučku.

Hneď za dverami sa ozvali rýchle kroky, keď ich filipínsky sluha otvoril. Mason už chcel vyjsť von, no len-len že sa nezrazil s do bronzova opáleným mládencom, ktorý vybehol po schodoch a práve chcel strčiť kľúč do zámky.

„Dobrý deň!“ povedal mládenec. „Nechcel som sem vraziť ako letecká eskadra. Prepáčte!“

Mason si všimol hlboko posadené tmavé oči, dlhú vráskavú tvár, vysoké sklonené čelo a zvlnené množstvo čiernych vlasov, ktoré mu splývali dozadu na hlave bez klobúka.

„Počujte, azda ste neprišli na návštevu ku mne?“

„Vy ste Horace Homan?“

„Áno.“

„Rád by som na slovíčko.“ „Strašne sa ponáhľam. Nemohlo by to počkať?“ „Nie. Som Perry Mason, advokát. Zastupujem Stephane Clairovú.“

„Ó, bože môj, zas mi vybuchne jeden sľub! Výborne, povedzte jej, že ak s tým pôjde na súd, poviem áno a vezmem si ju. To bude... Ó, počkajte moment! Stephane Clairová. ó, už viem, o čo ide.“

„Tá mladá žena, ktorá je obžalovaná, že viedla auto vášho brata.“

„Už viem.“

„Počul som, že v tom čase ste boli na rybačke.“ „Správne — na mori.“

„Práve som hovoril vášmu bratovi, že toto je vážna vec, taká, ktorú by nemohol zvrátiť len tým, že by niečo polícii porozprával a potom sa vrátil k svojej práci. Bude musieť ísť za svedka, a keď bude vypovedať ako svedok, budem sa ho na všeličo spytovať a dúfam, že to celú vec objasní.“

„To vám nemôžem vyčítať. Stavím sa, že Julesovi sa to veľmi nepáčilo — totiž, ak na dlhší čas musí prerušiť prácu a počúvať.“

„Prerušil prácu a počúval, ale nie som si istý, či dával pozor na to, čo som hovoril.“

Mladší brat sa usmial. „To asi nedával. Ale ak ste mu to povedali, splnili ste si svoju povinnosť. S Julesom si nerobte starosti! On sa o seba postará. Na prvý záťah ho nechytíte.“

„Zdá sa dosť nezmyselné,“ povedal Mason, „aby človek riskoval niečo významné len preto, aby sa zachránil pred žalobou za škodu spôsobenú nedbalou obsluhou auta.“

Horace Homan pozrel na hodiny. „Počujte, strašne sa ponáhľam, ale ešte mám takých päť minút. Pozhovárajme sa o tom! Felipe, choď kdesi do čerta!“

„Áno, prosím. Budem čakať tak, aby som nepočul, musím — vyprevadiť pána Masona.“

„Ja ho vyprevadím.“

„Prepáčte, prosím, ale pán tak rozkázal, prosím.“ „Dobre, odprac sa, Felipe! Zavolám ťa, keď budeme hotoví. Nesadnete si?“ opýtal sa Masona.

„Nestrácajme čas! Pozhovárajme sa takto postojačky!“ „Dobre.“

„Čo,“ spýtal sa Mason ležérne, „viete o Spinneym?“

„O Spinneym?“ spýtal sa zamračene Homan. „Počujte, to meno som niekde počul. Počkajte! Spinney. Nie, myslím, nie. A čo ešte?“

„Alebo o tej žene z New Orleansu?“

„New Orleans... Neviem, čo to má s tým spoločné. Podívajte sa, nevyzeráte tak, že by ste len vyberali ženy a hádzali ich na Julesa, aby ste sa mu pomstili.“ „To nie.“

„Ako chápem, ide tu o to, kto v tom aute šoféroval.“ „Áno, o to.“

„Ach, bože môj, ako ďakujem svojim šťastným hviezdam, že som nebol ja za volantom. Viete, ako je to, Mason. Hovorím si, nikdy nešoférovať, keď mám vypité. To len keď som triezvy. Keď

si vypijem, myslím si, že som dosť triezvy, aby som mohol šoférovať, a keď som taký natankovaný, že už nemôžem oklamať seba samého, že na šoférovanie som dosť triezvy, poviem si, život je krátky a veselý a po nás potopa! Rád by som si v tom nejako pomohol!“

„Mali by ste prestať piť,“ navrhol Mason.

„Ó, ja som myslel na niečo účinné.“

„Prečo nevybrať kľúče z auta a neposlať si ich poštou, keď začnete piť?“

„Nezmysel, ja chcem auto *používať,* nie s ním parkovať pred prvým barom.“

Mason sa zasmial. „Obávam sa, že vám nemôžem pomôcť, a nemyslím, že vy by ste mohli pomôcť mne.“

„Ako?“

„Nemyslím, že Stephane Clairová viedla to auto. Ani to nemyslím, že ho niekto ukradol.“

„Jules hovorí, že ho ukradli. On je obyčajne veľmi presný, ale strašne duchom neprítomný, keď pracuje, a pracuje temer neprestajne. Myslím, že pri krížovom výsluchu sa chystáte na neho?“

Mason prikývol.

„Nemyslím, že sa mu to bude páčiť. Znervóznie, keď mu niekto skríži plány. No, rád som, že o tom neviem nič... Počujte, Mason, to dievča ma mrzí. Zaskočím ta k nej na návštevu, nie preto, že by som jej veci mohol nejako pomôcť, ale chcem jej len povedať, že ma to mrzí a podobne, ja nemyslím, že to auto ukradla.“

„Kto ho ukradol?“

„Ó, nejaký povaľač, ktorý sa náhodou ponevieral po ulici a videl auto, kde ho Jules nechal zaparkované.“

„Potom by ste asi vedeli niečo o totožnosti toho človeka, nie?“

Horaceovi Homanovi sa zúžili oči. Stíšil hlas a povedal: „No, ak to takto podávate...“ Zrazu sa rozosmial. „Počkajte! Vy ste teraz ako veľký zlý vlk v tomto dome. Stará mama, aké ty máš veľké zuby! Nie, pán Mason, ja by som sa to ani len neodvážil vedieť a presne o dvadsať minút mám schôdzku s perfektne elegantnou kosťou a potrvá mi desať minút, kým sa preoblečiem. Prepáčte, priateľko, ale viete, ako je to. A chcem ešte zaskočiť aj za tou slečnou Clairovou. Čo myslíte, nenahnevá sa?“

„Myslím, že nie,“ povedal Mason, „ak nechcete z nej vyťahovať informácie. Bude mať inštrukcie, aby vám nepovedala nič.“

Homan sa usmial. „No, nič krajšie nepoznám. *Ja* som *vám* nepovedal nič, však nie.“

„Vôbec nič,“ povedal Mason.

„Výborne, sme kvit. Tešilo ma, že sme sa poznali.“

Tenké hnedé prsty zovreli Masonovu ruku. Horace Homan zosilnil hlas a povedal: „Ó, Felipe, už sa chystá na odchod, a rodinné striebro zostalo nedotknuté.“

Filipínsky sluha bezhlasne vykĺzol spoza ťažkého závesu v klenutej chodbe. Ako si Mason uvedomil, postavil sa na výhodné miesto, aby mohol počúvať. Bez slova podržal advokátovi otvorené dvere a Mason mlčky vyšiel von do noci.

V nemocničnej prijímacej kancelárii stál štíhly, sivovlasý človek, oči sa mu čulo jagali za polokuliarmi, keď ta vošiel Mason. Trošku za ním a bokom stál mládenec v sivom zvrchníku. V Masonovi zostal hmlistý rozptýlený dojem širokých pliec, uhľovočiernych vlasov a hlbokej jamky na brade.

Žena za pokladníkovým stolom povedala sivovlasému: „Nesmieme nikoho vpustiť k slečne Clairovej bez policajného povolenia.“

Mason sa pobral k zamrežovaným dvierkam, držal sa nevýbojne v úzadí.

„Dali ste pacientku na súkromnú izbu?“ spýtal sa sivovlasý.

„Ó, vy ste pán Olger?“ „Áno, som.“

„Áno, pán Olger. Vaše inštrukcie sme splnili doslova. Spomenuli ste v telefóne, že ste jej strýko?“ „Áno, spomenul.“

„Myslím, že ako príbuzný ju môžete navštíviť. Hneď si to zistím, ak ráčite počkať.“

„A aj pán Sterne,“ povedal Olger. „Tu tento pán.“ „To je príbuzný?“ „Áno, v istom zmysle.“

Sestra sa usmiala. „Prepáčte! Musím to vedieť. Je, či nie je?“

Mládenec v sivom zvrchníku sa rozpačite pohol, povedal: „Max, myslím, že ja by som ta nemal ísť.“ „Prečo nie?“ odvrkol mu starší.

„To ju rozruší. Pomyslí si, že sa usilujem k nej dostať, keď je takto zničená a ... no, ja neviem. Myslím, bolo by azda lepšie... Mohol by som chvíľku počkať.“

„Nezmysel!“

„Mohol by som tu pár minút počkať a vy by ste sa mohli podívať, ako sa cíti.“

„To nie je príbuzný?“ spýtala sa sestra v prijímačke.

„On je s ňou zasnúbený,“ povedal Olger.

„Ó!“

„Bol ke-...“

„Čuš!“ zahriakol Olger mládenca a obrátil sa ligotavými očami na sestru. Jeho pohyby, ako si Mason všimol, boli čulé, akoby vtáčie. Bol to drobný chlap, akoby spletený z drôtov, blížil sa už k sedemdesiatke, ale vyzeral omnoho silnejší ako mladý Sterne, ktorý mal vpadnuté prsia, vráskavú tvár, ktorá by bola pristala švárnemu človeku, a navidomoči trpel nedostatkom rozhodnosti.

Sestra v prijímačke zachytila Masonov pohľad, „Ó, tak to je v poriadku, pán Mason. Môžete ísť ďalej. Pokiaľ ide o vás, dostala som zvláštne inštrukcie.“

Mason jej kývol na znak vďaky, všimol si, že jeho meno zrejme neznamená nič ani pre jedného z návštevníkov, ktorí stáli pred dvierkami a dívali sa na sestru, ako rýchle vytáča číslo.

Mason sa pustil po chodbe pokrytej linoleom, čistej a páchnúcej dezinfekčnými prostriedkami, a zastal pred izbou. Prišuchtala sa k nemu sestra v naškrobených šatách, pozrela na neho s úsmevom a povedala: „Vašu pacientku práve premiestnili, pán Mason.“

„Kam?“

„Na súkromnú izbu, na dvaašesťdesiatku. Zavediem vás ta.“

Mason nepovedal nič, išiel ďalej za sestrou, podpätky mu duto udierali na linoleum v kontraste s tlmeným klopkaním sestriných podpätkov.

Jemne zaklopala na dvere. Stephane Clairová zavolala „Voľno!“ a Mason potisol dvere a úsmevom sa poďakoval sestre.

Stephane Clairová sedela na posteli. „Kto sa tu hrá na Ježiška?“ spýtala sa. „Súkromná izba, kvety...“ „Kedy sa to stalo?“ spýtal sa Mason.

„Len pred pár minútami. Vzali ma zo spoločnej izby, priniesli mi župan, doviedli mi sem túto vítanú bytosť — všímate si nočnú košeľu, pán Mason?“

Mason sa usmial na čipky na jej pleciach, na bledobelasý hodváb, ktorý jej splýval na kontúrach pŕs. „Vy sa tu máte," povedal. „A kvety?"

„Tie mi sem doniesli práve teraz."

„Zrejme na toho Ježiška sa hrá pán, ktorý sa volá Max Olger," povedal Mason. „Teraz je…" Stíchol, keď si všimol výraz jej tváre. „Čo sa stalo?" spýtal sa.

„Strýko Max?" opýtala sa. „Ako, preboha, toto vypátral?"

„Zrejme ste si nevšimli, že váš prípad je prirodzenou vecou pre novinové titulky. *Auto hollywoodského producenta zapletené do nehody*. Krásna blondína, obžalovaná z krádeže, tvrdí, že cestovala autostopom. Záhadný pán si dovoľuje k blondíne a zmizne. Čo sa vám na strýkovi nepáči?"

„No, on je fajn, ale chce mi rozkazovať. Nejde mu do hlavy, že som už dospelá."

„Kedy ste ho videli posledný raz?" „Viac ako pred rokom."

„Nechceli by ste mi o tom niečo povedať?"

„Nie, ale zrejme budem musieť."

Mason si sadol na peľasť. „Myslím, že o chvíľku príde sem," povedal, „tak by ste sa mali poponáhľať. Teraz je v prijímacej kancelárii."

„Bol — bol sám?"

Mason si ju skúmavo prezeral. „Ten mladý pán, čo bol s ním, je taký širokoplecí, chlapský typ. Ale akoby mal ťažkosti, nevie sa rozhodnúť..."

„To bude Jackson," prerušila ho. „To sa dá čakať od strýka Maxa, že ho sem dovedie."

„Čujme najprv o strýkovi!" povedal Mason.

„Je to brat môjho otca, omnoho starší. Strýko Max zbohatol. Keď mi otec a matka umreli, začal sa o mňa starať strýko Max. Moji rodičia mi nezanechali nič. Ja som na všeličo nebola zvyknutá. Spočiatku sa strýko Max obával, aby som si nezmyslela,

že som bohaté dievča, a aby som nezačala rozhadzovať. Chcel mi nahovoriť, že žijem u neho len z jeho milosti.“

„A vám sa to nepáčilo?“

„Kochala som sa v tom,“ povedala. „Bolo to skvelé, kým to vydržalo. Mala som prácu a cítila som sa nezávislá, a potom sa v strýkovi Maxovi prebudili rodičovské komplexy a začal byť aj otcom, aj matkou, práve tak ako aj strýkom. Začal na mňa mrhať peniaze. Obsluhovali ma sluhovia, veľa času som strávila skúšaním nových šiat. Prehovoril ma, aby som odišla zo zamestnania, lebo ma chcel mať pri sebe, keď chodieva] na Palm Beach. To bolo nezmyslov, aby ma dostal z práce a uviedol do života, ktorý, ako si myslel, povediem.“

„A Jackson Sterne?“ spýtal sa Mason.

„Jacks,“ povedala a usmiala sa. „Ďalšia záležitosť, o ktorej si strýko Max myslel, že mi bude na osoh. To je ...“

Niekto zaklopal na dvere.

Pozrela na Masona, zvolala neisto: „Voľno!“

Rezká a výbojná sestra v naškrobených modro-bielych šatách otvorila dvere. Do izby vpochodoval Max Olger krátkymi hojdavými krokmi, oči mu žiarili ponad polokuliare. „No tak, no tak, no tak, tu je tá moja milá utečenka!“

„Tu je,“ vyhlásila Stephane.

„Ako sa máš? Neostanú ti následky po zranení? Nie si...“

„Cítim sa celkom dobre,“ povedala. „Len sa nemôžem veľmi pohybovať a mám bolesti. Mám na sebe kopu modrín, zopár stehov, ale zato by som mohla hneď odísť z nemocnice.“

„Tak prečo si tu?“

„Polícia mi to predpísala,“ povedala. „Strýko Max, tento pán je advokát Perry Mason — môj advokát.“

„Mason,“ povedal Max Olger, vystrel pravú ruku a čulými, blikajúcimi očami si prezeral advokáta ponad useknuté okuliare.

Mason potriasol ruku nervóznemu drobnému človeku.

„Nechcem byť nezdvorilý,“ povedal Max Olger, „ale už aj vás zbavujem vašich povinností, pán Mason Pošlite mi účet! Vystavím šek.“

„Strýko Max!“ zvolala Stephane.

„O čo ide?“ spýtal sa Mason.

„Ak chcete, aby som bol úprimný, budem úprimný, pán Mason, nezdvorilo úprimný. Stephane bude mať toľko peňazí, koľko len bude chcieť. Mám skúsenosti s advokátmi. Advokát, akého si môže najať dievča bez haliera...“

„Strýko Max, prestaň! Nevieš, o čo ide. Nechápeš.“

„Chápem celkom dobre, Stephane. Postarám sa o výdavky. Ty si priveľmi vzácna, než aby si dovolila nejakému hlavatému...“

„Strýko Max, pán Mason je slávny. Je to najlepšie platený advokát na tomto konci štátu.“

Max Olger trošku zvesil hlavu nabok, zadíval sa na Masona a povedal „Cha!“ zašiel k telefónu, zdvihol a povedal: „Tu je Max Olger. Všetko na môj účet. Spojte ma rýchle s Chicagom, s advokátskou firmou Pitcairn, Roxy a Hungerford a... nie, počkajte! Kancelária bude zatvorená. To som si neuvedomil. Dajte mi Alexandra Pitcairna!... Áno, pána Pitcairna z tej istej firmy v jeho byte!... Nikoho iného, ak nie je doma!“

Spustil slúchadlo na aparát.

Stephane Clairová povedala Masonovi: „Budete sa musieť tohto vzdať, pán Mason. Hádať sa s ním vám zaberie viac energie, než ho nechať tak a zmieriť sa s tým, čo robí. Nebudete mať nič proti tomu, však nie?“

Mason si opäť sadol na koniec postele. „Vôbec nie,“ povedal a usmial sa na jej strýka. „Čo chcete podniknúť, Olger? Zoženiete si advokáta, aby prišiel sem a ujal sa prípadu?“

„Asi tak. Neviem, do akej miery je to vážne, ale nerád by som, aby niekto Stephane dostal neprávom do chládku.“

„To by bolo k nej surové,“ prisvedčil Mason.

„Som vám povďačný za to, čo ste už vykonali. Nie aby ste mi zle rozumeli! Pokiaľ ide o honorár, nebudem skúpy.“

Mason sa usmial.

„Ani ja.“

Drobný človek zvrtol hlavu: „Cha!“ odsekol. „Mňa neoblafnete hocičím, Mason, upozorňujem vás.“

„Ani vy mňa. Tomuto prípadu som už náhodou venoval priveľa pozornosti, takže ho nedám zbabrať advokátovi nejakej firmy.“

„Náhodou ja platím účty...“ povedal Olger.

„Vy neplatíte účty.“

„Nie?... Ach... A kto?“

„Ten, čo v tom aute šoféroval,“ povedal Mason, „keď ho nájdem.“

Olger rýchle zablikal očami, keď si premeral Masona. „Možno na tom niečo bude,“ povedal. „Spýtam sa Pitcairna. Ja...“

Zacengal telefón. Olger zdvihol slúchadlo. „Haló, Pitcairn.

To je dobrá služba! Povedal som vám, že možno by som chcel, aby ste prišli sem. To ešte neviem. Pracuje tu na tom jeden advokát, volá sa Mason, Perry Mason, hovorí, že sa toho nevzdá. Ako ho mám prinútiť, aby to nechal tak? Stephane mi nechce pomôcť. S ňou nemožno rátať. Vždy bola tvrdohlavá. Ona... O čo ide? — Ste si istý? — Tak, to je niečo iné... Čo tým myslíte? O polnoci. Ešte je len desať hodín... Ó, to je v poriadku. Zabudol som. Dobre, pošlite mi účet za hovor! Zbohom!“

Tresol slúchadlo na aparát, zažiaril na Masona a povedal: „Pitcairn o vás vie, hovorí, že vás pokladajú za jedného z najlepších v krajine, vaše krížové výsluchy sú vraj skvelé. Hovorí, že by ste sa vyšvihli, keby ste nechali tieto kriminálne veci a venovali sa slušnej praxi.“

„Ďakujem vám,“ povedal Mason sucho, „mne na takej slušnej praxi nezáleží, ako si ju predstavuje pán Pitcairn.“

„Ó, presne tieto slová nepoužil. Len to mal na mysli.“

„Nezáleží mi ani na tom, čo mal na mysli.“

„Dobre, každý podľa svojho gusta. Dajte sa do toho, začnite! Potrebujete peniaze na výdavky Mám ich dosť. Obráťte sa na mňa so všetkým, čo budete potrebovať! Ale uveďte mi každú položku, pán Mason! Chcem, aby bola každá položka. Chápete to?“

„Veľmi sa nevyznám v účtovníctve,“ povedal Mason.

„No, tak to sa musíte naučiť. Chcem mať uvedenú každú položku, pán Mason. Prepáčte, že na tom tak nástojím, ale tak sa to patrí. To je...“

Stephane Clairová povedala, temer pritom zakvílila: „Tak vidíte, pán Mason. Predstavte si, žiť s ním štyriadvadsať hodín denne! Ten z človeka vyprešuje individualitu ako preš šťavu z jabĺk.“

„Nič takého nerobím!“ zavrčal Max Olger. „Čo zamýšľaš, Stephane, že si si zmenila meno? Klamala si ma, kým som nevidel tvoju fotografiu. Dobrá fotografia. Čo si si, do čerta, myslela, keď si si našla miesto v nočnom podniku v San Franciscu ako šatniarka?“

„To je nič oproti tomu, čo som už porobila.“

„Ch! Ani tak sa to nemalo dostať do novín. Vyzerá to strašne. Neter Maxa Olgera ako šatniarka! Ch!“ „Kde je Jacks?“ spýtala sa.

Hlavu rýchle sklonil nabok, keď sa na ňu podíval. „Ako to ja mám vedieť?“

„Kedy si ho videl naposledy?“ spýtala sa a významne pozrela na advokáta.

„No tak, počkajme! Mám to časové všetko zamotané. Nemôžem si spomenúť na rozdiel medzi...“ Stíchol, rýchle pozrel na Masona, otrčil pery a povedal: „ó, myslím, že on ti povedal. Keď o tom uvažujem, neprekvapilo ťa, keď si ma zazrela. Áno, on počul spomínať tvoje meno. Prirodzene, keďže je tvoj advokát, poneviera] sa tam a počúval. Už si spomínam, že som ho tam

videl... Dobre, Jacks je vonku a čaká. Myslel, že bude lepšie pre teba a j pre mňa, keď sa pozhovárame prv, než príde.“

„Rozhodol sa hneď, či mu to trvalo?“

„No, Stephane, nerob si posmech z Jacksa! Myslí na tvoje dobro. Je obozretný.“

„Je to konzervatívne skamenený pelikán.“

„No, nenáhli sa ta, kde sa anjeli boja stúpiť, a nerád poskakuje v tme. Ale je to nesmierne dobrý chlapec, má dobré spôsoby, dobrý charakter, dobrú výchovu, dobrú povahu, je stály, spoľahlivý, dôveryhodný. To je taká investícia, že obstojí aj pri inflácii.“

„No tak je tu,“ povedala Stephane Clairová „Rada by som ho videla. Choď a doveď ho! Ale počkaj desať minút! Chcem sa pozhovárať s pánom Masonom.“

Olgerovi sa v očiach hneď zjavilo podozrenie. „Je niečo špinavé na tomto prípade, čo by si rada predo mnou zakryla? To nerob! Najmem si detektívov. Hneď to vyčistím...“

„Nie,“ povedala. „Pánu Masonovi je čas vzácny. Je ustatý. Už pre mňa veľa vykonal a ja sa s ním musím dôkladne pozhovárať, aby mohol odísť domov.“

„Nebudem zasahovať. Akoby som tu nebol!“

Zasmiala sa. „Ty akoby si tu nebol! Choď len von a povedz Jacksovi, že by som ho rada videla — ale nevrav to veľmi srdečne!“

„Celou cestou som bol z toho zmätený,“ povedal Olger. „Išli sme lietadlom a . . .“ „Áno. viem.“

„Nevieš pochopiť, aký bol ten chlapec zmätený, keď si pomyslel, že sa ti niečo stalo... A keď si odišla, Stephane, nevieš si predstaviť zlomenejšieho človeka, ako bol ten chlapec. On...“

„Áno, viem.“

„Ty *chápeš,*“ povedal Olger podráždene, „ale *nesympatizuješ* s ním Nevieš si vážiť, čo to znamená pre takého preťaženého chlapca...“

„Preťaženého, môjtybože!“

„Teda pre chlapca, ktorý toľko myslí na teba ako on.“

„Dobre, choď ho zavolať! Nechaj ma, nech sa pozhováram s pánom Masonom!“

Olger vstal, pustil sa k dverám rýchlymi, nervóznymi krokmi, obráti] sa, pozrel na Masona, povedal: „Prepáčte, Mason, že som volal toho Pitcairna, ale Stephane bude mať to najlepšie, čo tu je! Vás si budem musieť overiť. Do videnia!“

Vybehol cez dvere a už ho nebolo.

Stephane si vzdychla. „Chceli by ste si niekedy oddýchnuť a prečítať noviny a mať v izbe takého pobehaja?“ Usmial sa. „Nikdy neprestane?“

„Prestať? Nie! Ani len nespomalí — ale povedzte mi, ako to vyzerá!“ „Čo?“

Posadila sa rovnejšie v posteli, na plecia si zatiahla ľahký župan. „Povedali ste, že máte nejaké nové správy?“ „Mal by som mať.“

Chvíľu sa mu skúmavo zadívala do tváre, potom rýchle odvrátila pohľad. „No, nevšímajte si to!“

„Som na správnej stope,“ povedal Mason. „Viem, že som na správnej stope, ale nesmeruje ta, kam by podľa mňa mala.“

„Kde je chyba?“

„Neviem. Len čo sa pustím rovno vpred, natrafím na značku, že treba odbočiť - CESTA UZAVRETÁ - OPRAVUJE SA — a tá čertovská odbočka sa nikdy nechce vrátiť na hlavnú cestu. Blúdi inde, celkom odlišným smerom.“

„Je to až také zlé?“

„Práve teraz nie je to povzbudzujúce, ale zlepši sa to. Potrebujem každú jednotlivosť, ktorú by ste mi mohli opísať —

všetko, čo by sa mohlo ukázať ako stopa. Prejdite spiatky pozorne po všetkom, čo sa stalo! Porozmýšľajte, či nie je tam niečo, čo ste mi zabudli povedať! Nemôžete si ani len trochu spomenúť na číslo auta alebo na meno toho človeka, čo vás doviezol do Bakersfieldu?“

„Nie. Mal vyše štyridsať rokov. Bola to stará fordka — povedala by som z roku štyriatridsať, päťatridsať, asi z tých čias. Aby som pravdu povedala, v tých modeloch sa dosť dobre nevyznám, ale už bola dosť opotrebovaná. Ešte vždy dobre ťahala, ale sedadlá už boli vysedené a dosť to hrkotalo. Lak nestál za veľa.“

„Nepovedal vám, ako sa volá?“

„Priezvisko nie. Spýtal sa ma, ako sa volám, ja som mu povedala, že Stephane, a tak mi aj on povedal, že sa volá Jim, a to je všetko, čo viem. Viete, ako je to s autostopármi. Chlap vás zvezie. Nikdy predtým vás nevidel a vy už nikdy neuvidíte jeho. Zdá sa hlúpe sedieť v aute a titulovať sa slečna a pán. Nemožno sa oslovovať ani: .Počujte, vy!' A tak keď ma chlap vezme a opýta sa ma, ako sa volám, poviem mu krstné meno a on mi povie svoje — a človeka to aj poteší, keď si pomyslí, že môže byť dôverný a zároveň anonymný.“

„Nebývajú suroví?“

„Bývajú. Niektorí.“

„Nie mnohí?“

„Nie. Keď sa to tak vcelku vezme, sú pomerne slušní. Viete, ako je to, keď chlap kdekoľvek príde do styku so ženou, hneď sonduje, či sa smie dať do reči. Obyčajne viete, kedy skúma možnosti a kedy už má úspech.“

„Dobre, a teraz o tom chlapovi, čo vás vzal v Bakersfielde.“

„No, išli štyri autá — všetky išli veľmi rýchle — a toto auto išlo za nimi.“

„Bolo to blízko dopravného okruhu?“

„Áno.“

„Tak podľa vás auto neprišlo z Bakersfieldu?“

„Myslím, že nie, pokiaľ mám správnu predstavu o smere dopravného okruhu.“

„Homan veľmi rád klame,“ povedal Mason. „Potom ho možno chytiť na čase, v ktorom bolo auto ukradnuté. Ešte mi povedzte niečo o tom chlapovi, ktorý v aute šoféroval!“

„Mal asi jedenatridsať-dvaatridsať rokov. Bol — bol dosť vyparádený. Niektoré dievčatá letia na takých. Ja som nikdy nemohla. Najprv prebehol popri mne. Myslím, že si ma prezrel, potom zastavil a počkal, kým som zašla k autu. Necúvol. Pozrel mi na nohy, keď som nastupovala. Vyzeral tak sebaisto, akoby očakával, že každé dievča na neho zaberie. Neviem vám povedať, čo je to. Je to nehanebná neschopnosť mať mieru pre slušnosť. Taký človek ide životom, pozerá... ó, iste ich poznáte.“

„Poznám,“ povedal Mason, „ale rád by som vedel viac podrobností. Chcem o ňom vedieť všetko. Jeho reči vám neposkytli nejaký náznak, čo robí, čím sa živí?“

„Nie. Nepovedal. Viem iba to, že sa strašne ponáhľal do Los Angeles — povedal mi, že má tam prácu. Oči mal tmavé. Nemyslím, že ich mal celkom čierne, ale akýsi tmavohnedý odtieň. Nemohla som sa mu do nich dobre podívať. Mal čierne fúziky. Klobúk mal hnedý, plstený, za stužkou zelené pierko. Oblečený mal smoking a na ňom čierny zvrchník. Keď ma prvý raz chytil, obtrela som mu o tvár rúž. Druhý raz, keď som mu vzala kľúče, spravila som mu vpredu na košeli rúžom čiaru, malíčkom červený pás, a aj tvár mi pritislo k naškrobenej košeli, takže iste moje pery zanechali stopu.“

„Čo sa stalo s vaším rúžom?“

„Mám ho v kabelke. Viete, ako sa dievča maľuje. Dotkne sa rúžom perí, potom si ho rozotiera koncom prsta. Chlapi nemajú radi, keď sa zababrú. Ten človek si ku mne dovoľoval a ja som sa

trochu obávala, čo spraví, takže som ho natrela rúžom tak nahrubo, ako som len mohla. Malíček som mala celý zababraný.“

„Ale rúž ste si dali do kabelky vo chvíli nehody?“

„Áno, tesne pred nehodou.“

„A vytiahli ste kľúče zo zapaľovania, však?“

„Áno, vytiahla.“

„A čo ste s nimi spravili?“

„Ja... počujte, myslím, že som ich vpustila do kabelky.“ „Kde máte kabelku?“ spýtal sa Mason. „Začas ju mali oni. Sestra mi ju doniesla včera.“ „Pozreli ste sa do nej?“

„Len na veci, čo som potrebovala, pudrenku a...“ „Kde je?“

„V zásuvke v tamtej skrini.“

Mason otvoril zásuvku, vytiahol ošúchanú čiernu kabelku a podal jej ju Otvorila ju, hľadala v nej a potom s výkrikom hnevu vysypala všetko na prikrývku. „Tu máte,“ povedala a zdvihla krúžok s kľúčmi.

Mason si prezrel všetky tri kľúče, čo boli na krúžku. „Toto,“ povedal, „je kľúč od auta. Tieto dva vyzerajú ako kľúče od domu.“

„Áno.“

„Ani jeden z týchto kľúčov nie je váš?“ „Nie.“

„Povedali ste policajtom niečo o týchto kľúčoch?“

„Nepovedala som, že ich mám. Jednému detektívovi som povedala, čo sa stalo, že ten chlap si ku mne dovoľoval a že som vypäla zapaľovanie a vytiahla kľúče.“

„Pýtal sa vás, kde sú kľúče?“

Zasmiala sa. „Nie, lebo neveril ani slovo z toho. čo som rozprávala. Počúval ma, len aby ma počúval, nič iné.“ „Ste dobrá herečka?“ spýtal sa Mason „Neviem. Prečo?“

„Ak si teraz vezmem tieto kľúče a odovzdám ich polícii, bude to vyzerať podozrivé.“ „Prečo?“

„Budú zvedaví, prečo ste im o kľúčoch prv nič nepovedali.“

„Môjtypane, pán Mason, bola som pekne doriadená.“

„Viem,“ povedal Mason. „Teda myslíte, že ak počkáte, kým budete vypovedať ako svedkyňa a ja vás požiadam, aby ste vyrozprávali udalosti, ktoré sa v ten večer odohrali, a budem sa tváriť, že podľa mňa ste. tie kľúče mali v ruke vo chvíľke nehody a že sa niekde stratili, a ak sa vás len tak mimochodom opýtam, či to nebolo tak, a vy sa na chvíľku zamyslíte — máte pocit, že sa vám podarí vyčariť na tvári to isté ohromené sústredenie, aké ste vyčarili teraz, a poviete, že si hmlisto spomínate, ako ste si ich vpustili do kabelky? A potom sa vás spýtam na kabelku a vy ich vylovíte pred porotou?“

„Neviem. Môžem sa pokúsiť. Dievča dlho nevydrží profesionálne sa pretvarovať, ak sa nenaučí hrať.“

„Čo tým myslíte, profesionálne sa pretvarovať?“

„No, keď dievča v nočnom podniku predáva cigary a cigarety, odoberá klobúky a podobne. Tam je aj ozdobou, aj musí pracovať. Ľudia cítia, že si môžu dovoľovať, a vy ich musíte odbíjať.“

„No,“ povedal Mason, vložil jej kľúče do kabelky, „môžeme si to vyskúšať, keď budeme mať viac času. Nechcem vás veľmi skúšať, aby to nevyzeralo ako nacvičené. Chcem od vás, aby to vyzeralo spontánne a prirodzene. Tak teraz ďalej! Pokúste sa spomenúť si ešte na niečo v súvislosti s tým chlapom, na niečo také, čo by nám mohlo poslúžiť ako stopa.“

„Už si nespomínam na nič.“

„Ten smoking,“ spýtal sa Mason, „nespomenul vám, kde bol, alebo niečo podobné, alebo ako sa sťalo, že ho má oblečený?“

„Nie. Vtedy som na to veľmi nemyslela.“

„To je dôležitý fakt,“ povedal Mason, „len keby sme vedeli, ako ho vysvetliť.“

„Neviem prečo. Smokingy nie sú také neobvyklé.“

„Zastavte prvých päťtisíc áut, ktoré pôjdu o desiatej večer po ceste do Ridge,“ povedal Mason, „a podívajte sa, koľko šoférov bude oblečených v smokingu!“

Viečka sa jej zúžili, keď si na to pomyslela. „Áno," povedala, „viem, na čo myslíte. Je to neobvyklé."

„A to," poznamenal Mason, „je tajomstvo vyriešenia zločinu. Nájdete veci, ktoré sú neobvyklé, veci, ktoré sa líšia od normálu alebo priemeru, a keď ich použijete ako kľúč, dostanete sa od všeobecností k špecifickým, individuálnym znakom."

„Vidím, kam smerujete, ale nemôžem vám pomôcť. Nepovedal nič, čo by súviselo s jeho smokingom."

„Vy ste odišli z Bakersfieldu asi okolo desiatej hodiny." „Áno."

„A myslíte, že ten chlap prišiel odniekiaľ severne od Bakersfieldu."

„Nie som si istá. Dívala som sa na ostatné autá. Nie, možno zabočil po tom dopravnom okruhu." „Nevšimli ste si v aute batožinu?"

„Nie, nevšimla. Možno tam bola a nestačila som si ju všimnúť. A možno mal nejakú v kufri." „Myslíte, že nejaká batožina bola vzadu?" Zamračila sa. „Nemyslím."

„Sotva by bol mohol po havárii ísť dozadu, otvoriť kufor a vybrať batožinu. Ba čo viac, kľúče máte v kabelke." „To je pravda." „Mal na rukách prstene?"

„Áno. Na pravej ruke mal diamantový prsteň. Pamätám sa, že som si ho všimla, keď sa načiahol za prevodovou pákou, a ruky mal pestované, tučné, s krátkymi, hrubými, vymanikúrovanými prstami."

„Rukavice nemal?"

„Nie."

Na vonkajších dverách sa ozvalo klopanie. „To bude strýko Max," povedala Stephane, „a priateľ," a zvolala: „Voľno!"

Dvere otvoril Max Olger. Mládenec zostával vzadu. Stephane zavolala: „Poď len ďalej, Jack! Neuhryznem ťa."

Prišiel k posteli, zastal a díval sa na ňu. „Ahoj, duša!“ povedal a potom jej veľmi nedôverčivo zdvihol ruku, ktorá ležala na prikrývke, chvíľku ju podržal, hladkal ju druhou rukou. „Ako sa cítiš?“

„Vynikajúco.“

„Nechcel som, aby si si myslela, že — že po tebe pátram. Chcel som, aby si to vedela. Som tu len na to, aby som ti pomohol. Tvoj strýko si najal detektívov, aby sa ťa pokúsili vystopovať. Ja som nepodnikal nič, nie preto, že som nechcel vedieť, kde si, ale vedel som, že si odišla, pretože si chcela odísť, a nechcel som robiť nič — však vieš, ako je to.“

„Ďakujem ti, Jacks.“

„A prišiel som sem, len aby som zistil, ako by som ti mohol pomôcť. Nič iné. Nebudem ťa otravovať. Povedal som Maxovi, že sa ubytujem v inom hoteli a...“

Odtiahla si ruku a povedala: „Toto je pán Mason, môj advokát.“

Mládenec sa obrátil. Bol taký vysoký ako Mason a aspoň o tridsať funtov ťažší, hoci postavu mal štíhlu. Jeho veľká ruka zovrela advokátovi tenké prsty. „Teší ma, pán Mason. Pán Olger mi o vás rozprával. Spravte pre ňu, čo len môžete! Ako to vyzerá?“

„Ešte to neviem odhadnúť,“ povedal Mason, potriasol mu ruku.

„Naozaj, ako to vyzerá teraz?“ spýtala sa Stephane Clairová Masona.

„Práve teraz dosť čierno. Všetky prípady tak vyzerajú na začiatku.“

„Toto je už od začiatku ďaleko.“

„A ďaleko od konca,“ povedal Mason. „Páni, nenahneváte sa, ak vám slečna Clairová porozpráva celú udalosť len celkom

stručne? Nechcem, aby svoju výpoveď mnohokrát opakovala, bude to znieť ako nacvičené, keď bude vystupovať ako svedkyňa.“

Max Olger vehementne prikývol. „Dobrý nápad, Mason. To je vynikajúca stratégia. Už som bol na súde a počul som ľudí rozprávať, ani čo by boli recitovali spamäti.“

„Pravdepodobne ich to naučili. Ja pôjdem.“

„Môžem ju odtiaľto vziať?“ spýtal sa Max Olger.

„Môžete, ak chcete zaplatiť kauciu do desaťtisíc dolárov v hotovosti alebo dvadsaťtisíc dolárov šekom.“

„Bože dobrý, pán Mason!“ povedala Stephane Clairová. „To som až taký zločinec? Kedy sa toto všetko stalo?“

„Dnes pred večerom,“ povedal Mason.

„Za tridsať minút zložím hotovosť,“ povedal Max Olger. „Nevedel som, koľko budú požadovať, takže som si doniesol desať overených šekov, každý na desaťtisíc dolárov.“

„Určite ste rátali i tým, že kaucia bude vysoká,“ povedal Mason.

„Nie. Iba som sa pripravil na prípad, že by bola vysoká.“

„Chcete azda odísť dnes večer?“ spýtal sa Mason Stephane Clairovej.

„Naozaj chcem. Nič som nevravela, lebo nemalo zmysel lamentovať nad niečím, čomu nemožno odpomôcť, ale že ma tu zadržali, to je ako zlý sen.“

„Dobre,“ povedal Mason Maxovi, „zaplaťte kauciu a vezmite ju odtiaľto! Kde ste ubytovaný?“

„V Adirondacku. Budeme tam mať apartmán.“

„Ja sa ubytujem v nejakom inom hoteli, Stephane,“ povedal Jackson Sterne. „Nechcem vyrušovať. Mohli by ste mi poradiť nejaký dobrý hotel tu nablízku, pán Mason?“

„Mohli by ste skúsiť Gateview,“ povedal Mason. „Je to asi tri-štyri bloky od Adirondacku. Je to tichý hotel, malý, ale pohodlný.“

„Jack,“ povedala prudko Stephane, „keby si mi neunikal tak ohavne, mala by som ťa omnoho radšej. Nepobozkáš ma?“

„Myslíš to naozaj vážne? Smiem?“ Mykla hlavou na bok. „Nie!“

Mason vyšiel na prstoch z izby, nechal, nech sa dvere za ním zavrú, a rýchle sa pustil po nemocničnej chodbe. Vonku začal duť studený vietor. Mason si pozapínal kabát, ubezpečil sa, či ho niekto nesleduje, a na rohu vbehol do drugstoru. Zavolal Drakeovu kanceláriu. Práve zachytil Drakea.

„Paul,“ povedal Mason, „zišlo mi na um, že sme asi zanedbali stávku.“

„Na čo?“

„Na pani Warfieldovú.“ „Čo je s ňou?“ „Nedali sme ju sledovať.“ „No, môžem dať, ak chceš.“

„Myslím, že by sme mali. Nasaď dvoch dobrých chlapov rovno do hotela! Môžu si vziať izbu a striedavo strážiť a spať.“

„O pol hodiny budú tam.“

„Zavolaj ma do bytu,“ povedal Mason, „a prv než začnú pracovať, nech vypátrajú, či je pani Warfieldová vo svojej izbe!“

„Dobre.“

Mason položil, odišiel autom do bytu, vykĺzol z kabáta, vesty, košele a nohavíc, natiahol si domáce nohavice a fajčiarsky kabát a práve si pripaľoval fajku, keď zacengal telefón.

„Tu Drake,“ povedal detektív. „V Gateview všetko v poriadku.“

„Je vo svojej izbe?“

„Hej. Svetlo neprestajne svieti.“

„A tvoji chlapi sú na mieste?“

„Áno, sú. Ale niečo som zistil, a to nevyzerá veľmi dobre.“ „Čo?“

„Vyšla nahor do izby, nato sa o pár minút vrátila do haly. Dievča v novinovom stánku práve zatváralo. Pani Warfieldová sa pokúšala dostať pár starých čísel *Photoplay.*“

Mason hvizdol. „Má to dievča ešte tie čísla?“

„Nie.“

Mason sa zamračil na telefón. „Tá Homanova fotografia,“ spýtal sa, „bola uverejnená vo *Photoplay?*“

„Myslím, že áno.“

„Nevieš, kedy?“

„Kedysi vlani v lete.“

„Nepýtala si nijaké zvláštne číslo?“

„Nie, pýtala si iba staré čísla *Photoplay.*“

„Budeme si musieť pani Lois Warfieldovú lepšie vziať na mušku.“

„Možno máš pravdu,“ pripustil Drake. „Pália ma od toho líca. Nepočínala si elegantne. Podobala sa žene, ktorá si prezrie karty, hneď ako sa rozdajú, či má všetky nízke čísla.“

„Šetriť z platu,“ povedal Mason, „a posielať tie mesačné splátky Spinneymu, to je tak jej úroveň.“

„Nie som si taký istý, Perry, iba ak by to bol trik. Keby posielala mesačne osemnásť dolárov, to by bolo dvesto— šestnásť dolárov ročne. To je veľmi málo na takú podozrivú podporu.“

„Nie od osoby, ktorá pracuje v bufete v New Orleanse,“ povedal Mason. „Maj oči otvorené, Paul! Cítim, že sa pohybujeme v tme a na chodníku sú šupy z banánov.“

„No, na mieste mám už dvoch chlapov, a to nie sú nijakí chumaji.“

„Drž ich tam!“ povedal Mason a položil.

Mason vstal o pol ôsmej. Zatvoril okná, zapäl parné kúrenie, poprezeral titulky vo viacerých novinách a dal si vlažnú sprchu.

Keď sa obliekol, zašiel ku knižným regálom a vybral si veľkú, v bielom viazanú knihu a otvoril si ju na stole pred oknom.

Kniha obsahovala mnoho životopisných údajov o významných ľuďoch, súvisiacich s filmovým priemyslom, a Mason ju použil ako prameň a skontroloval si informácie, ktoré mu dal Drake o Julesovi Carnovi Homanovi. Producent mal tridsaťštyri rokov, mal stredoškolské vzdelanie a dva roky univerzity. Bol tam dlhý zoznam scenárov, ktoré napísal, a filmov, ktoré sa za neho realizovali. Hoci kniha o tom veľa nehovorila, bolo zrejmé, že Homanova hollywoodská činnosť zaberala obdobie len niečo vyše dvoch rokov. Začal ako spisovateľ a z jeho závratného úspechu Mason usúdil, že v zákulisí sa niečo odohralo. Ale nebolo tam ani náznaku, čo by to mohlo byť.

Mason si otvoril uzáver na aktovke, stál a díval sa na fotografiu Julesa Carna Homana. Obrátil ju a pozrel sa na zadnú stranu. Na zadnej strane bola pečiatka *Photoplay Magazine.* Mason stiahol rolety, zažal lampu na písacom stole a prikladal k nej fotografiu z rozličných uhlov. Slová zo zadnej strany nepresvitali cez fotografiu, iba keď ju držal priamo pred jasným svetlom.

Mason sa zamyslene mračil ešte aj o hodinu a pätnásť minút, keď vošiel do kancelárie.

Della Streetová doniesla rannú poštu. „Ako sa skončilo vaše interview?“ spýtala sa.

„Nestálo za mnoho,“ povedal Mason.

„Nechcela rozprávať?“

„Zrejme nevedela, o čom má rozprávať. Ale je tu jeden záchytný bod.“ „Aký?“

Mason podal Delle Streetovej Homanovu fotografiu. „Podívajte sa na ňu!“ povedal. „Neobracajte ju! Len sa podívajte! Ako by ste prišli na to, že ju spravil fotograf z *Photoplay Magazine?*“

„To by som nevedela.“

„No, spravil, a ona na to prišla.“

„Ste si istý?“

„V tomto prípade nie som si istý v ničom. Idete vysvieteným chodníkom, ktorý vyzerá široký ako bulvár, a zrazu sa vyparí do vzduchu a nechá vás kdesi uprostred močiara...“

„Počkajte trochu!“ povedala Della Streetová, udivene hľadela na fotografiu. Podržala si ju pri svetle.

„Nie, o to som sa pokúšal. Papier je prihrubý. Svetlo ho nepresvieti. Pozeral som ju aj bez svetla. Ona ju ani len neobrátila, držala ju iba v pravej ruke, dívala sa na ňu a potom mi ju vrátila.“

Della Streetová povedala: „Čudné, že ju nedržala v oboch rukách.“

„Robila vtedy akési ženské hókusy-pókusy, hľadala čosi v kabelke a podobne.“

Delle Streetovej zažiarili oči. „Nepudrovala si nos?“ „Áno,“ povedal Mason, „myslím. Prečo?“ „Tá má za ušami!“ „Prečo?“

Otvorila si kabelku, vytiahla pudrenku, roztvorila ju, povedala: „Podržte fotografiu!“

Mason podržal fotografiu pred ňou. Della Streetová naklonila pudrenku. „Vidíte?“ spýtala sa.

„Čo mám vidieť? ...ó bože!“ zvolal Mason.

„Mňa ste mali mať so sebou,“ povedala mu Della Streetová vyčítavo. „Toto potrebuje ženský prístup.“

„Ja som len advokát,“ povedal Delle Mason, „ale od Paula Drakea sa čaká, že je detektív, aby nepočul...“

Na dvere niekto zaklopal. „To ide Paul,“ povedala.

Mason sa usmial. „Otvorte mu, Della! Toto bude dobré.“

Drake vošiel hojdavo do kancelárie, povedal: „Ahoj, banda!“ a roztiahol sa vo veľkom koženom kresle.

Mason sa na neho usmial. „Ako sa má veľký detektív dnes ráno?“

Drake hnevlivým okom zagánil na Masona. „Toto,“ povedal, „lahodí uchu, ale uráža oko.“

„Naše ťažkosti, Paul, sú v tom,“ povedal Mason, „že potrebujeme dozor. Pomstí sa nám, že včera večer sme nevzali Dellu so sebou.“

„Ako, čo?“

„Pamätáš sa, čo robila pani Warfieldová, keď sme jej včera večer ukázali tú fotografiu?“

„Sedela za stolom,“ povedal Drake.

„Podívala sa na zadnú stranu fotografie?“

„Nie. Pamätám sa, že ju chvíľu držala a potom vrátila.“

„Nepamätáš sa, čo robila, keď som jej ukázal fotografiu?“

„Nie, nech ma obesia, ak sa pamätám! Bolo to pred koktailom a či po ňom?“

„Upravovala si tvár,“ povedal Mason.

„Myslím, že máš pravdu — spomínam si na to — upravovala.“

„Ukážte mu to, Della!“ povedal Mason.

Advokát podržal fotografiu pred Drakeom. Della Streetová si otvorila pudrenku. Drake sa chvíľu tváril zmätene, a keď Della Streetová naklonila zrkadlo na jednu stranu a potom na druhú, Drake ticho zahvizdol.

„Tak,“ povedal Mason, „mohla byť dosť hlúpa a posielať všetky svoje peniaze chlapovi, ktorého mala rada, ale dosiahla, že sme pred ňou vyzerali ako dvaja amatéri. Prečítať si text na fotografii v zrkadle, to si musela aj v duchu preletieť od konca. Ale ani brvou pritom nemihla.“

„No,“ povedal Drake, „nenecháme to ležať. Teraz jej naozaj dáme niečo na rozmýšľanie.“

„Tá je prefíkaná,“ vystríhal ho Mason.

„Má za ušami, veru. Nedala ničím najavo, že má čo len najmenší záujem o túto fotografiu — ale rozhodla sa, že si prezrie staré čísla *Photoplay*, prečíta si ich od a do z a potom sa už nebude musieť na nič spytovať.“

„Hotovo, môžeme ísť?“

„Hej.“

Mason povedal Delle Streetovej: „Vezmite si svoje veci, Della! Pri práci s tou ženou vás musíme mať pri sebe.“

Kým si Della Streetová obliekala kabát a zakladala klobúk, povedal Mason Drakeovi: „Ešte niečo, Paul. Prečítal som si o Homanovej hollywoodskej kariére. Nemohol sa vyšvihnúť až do neba a takto rýchle, a nemať pritom niekoho, kto by ho tisol po rebríku.“

„Koho?“ spýtal sa Drake.

Mason sa usmial, „*Ja* platím *tebe* peniaze, aby si mi všeličo vypátral.“

„Som hotová, ak ste vy,“ povedala Della Streetová.

„Musím sa zastaviť vo svojej kancelárii po klobúk a kabát,“ povedal Drake. „Toto bude veľká zábava. Teraz sa už nebudem cítiť tak úboho. Včera som sa cítil, akoby som vyberal šestáčiky z detskej pokladničky.“

„A po celý ten čas nám to dieťatko vyberalo z vrecák veľké peniaze.“

„Tvoje auto a či moje, Perry?“

„Taxík. Získame čas.“

„Dobre, poďme!“

Netrvalo ani desať minút, kým sa dostali do hotela Gateview. „Len pre kontrolu, Paul,“ povedal Mason, „podívajme sa, či tu nemáš nejaké odkazy!“

„Počkaj chvíľu, Perry! Najprv sa pozhováram so svojím agentom. Zistím si, či bola tu dole v recepcii.“

Drake od nich odišiel. Chlap, ktorý akoby bol celkom zahrúžený do novín, spustil noviny, pozrel na Drakea, nenápadne pokrútil hlavou, zmenil polohu a čítal ďalej.

Drake sa vrátil k Masonovi. „Je na izbe.“

„Ak si chcete dať odo mňa poradiť,“ povedala Della Streetová, „netelefonujte jej! Nečaká vás, však?“

„Nie.“

„Prečo ju neprekvapiť?“

Mason pozrel na Drakea. „Poďme!“

„Máš číslo izby?“ spýtal sa Mason Drakea.

„Šesť-dvadsať-osem.“

Mason pozrel na hodinky. „Možno nie je oblečená,“ povedal. „Ak nie je, Della, budete musieť vraziť dnu prvá a . . . “

„Žena, ktorá pracovala v New Orleanse v bufete, už bude hore o pol desiatej,“ povedala.

Vyviezli sa výťahom, išli ticho po chodbe, vyloženej kobercom. Mason našiel číslo, zaklopal na dvere. Po chvíľke zaklopal opäť, hlasnejšie. „Vyzerá to, akoby sa nám nedarilo,“ povedal Delle. „Ešte spí.“

Mason sa pokúsil otvoriť dvere kľučkou. Boli zamknuté. Opäť zaklopal, nástojčivo. Z druhej strany dverí sa neozvalo vôbec nič.

Drake sa obrátil k Masonovi. „Do čerta, Perry, nemyslíš azda ... nevystrašili sme ju ani neurazili natoľko ... vieš, nebola by tak klamala ...“

„Podvihni ma!“ povedal Mason.

Drake sa zohol, chytil Masona okolo kolien, zdvihol ho tak, aby sa mohol zachytiť výbežku pod okienkom nad dverami. Advokát sa natiahol a pokúsil sa podívať dnu cez okienko. „Nevidím nič, Paul, ibaže sa tam svieti. Poďme, zožeňme riaditeľa!“

Riaditeľ si počínal trochu zdržanlivo, a tak Mason sa rýchlo usiloval odvrátiť jeho podozrenie. Jeho švagriná, vysvetľoval,

prišla do mesta. Mala byť v jeho kancelárii o ôsmej hodine a mal s ňou odísť autom. Neukázala sa. Trpí srdcovou chorobou a je celkom sama. Je to vraj len veľmi málo pravdepodobné, ale asi to ju zadržalo. Mason sa však chcel ubezpečiť.

Riaditeľ nakoniec zavolal sluhu. „Choďte hore a podívajte sa na šesť-dvadsať-osem!“ povedal, a keď Mason vykročil za ním, povedal rozkazovačne: „Vy ostatní by ste mohli počkať tu.“

Drake odstúpil od recepcie, dvakrát zakašľal. Chlap, ktorý čítal noviny, ich spustil. Drake mu posunkom ukázal na sluhu, ktorý čakal pri výťahu. Chlap nedbalo zložil noviny, keď sa na výťahu otvorili dvere a vošiel doň sluha.

„Idem hore!“ zavolal chlap a potom pohodlne prešiel halou.

O päť minút bol sluha nazad so správou. „Dvere sú zamknuté zvonku. Odomkol som pakľúčom. V izbe niet nikoho. V posteli nikto nespal. V izbe niet batožiny. Uteráky nepoužité. Záclony zatiahnuté a svetlá zažaté.“

Riaditeľ si chladne premeral Masona. „Povedali ste, že je to vaša švagriná. Ak budú nejaké ťažkosti so zaplatením účtu...? “

„Zastavím sa v recepcii,“ povedal Mason, „a účet hneď vyrovnám. Pravdepodobne dostala srdcový záchvat v reštaurácii a zaviezli ju do nemocnice.“

„V noci,“ spýtal sa riaditeľ pichľavo, „prv než si ľahla do postele?“

„Áno,“ povedal zľahka Mason. „Povedala, že si ide vypiť šálku čaju Chudera, dúfam, že neochorela vážne. Zavolám do nemocnice. Della, nezašli by ste do recepcie a nezaplatili účet?... Ak by sa náhodou vrátila, povedzte jej, aby hneď zavolala švagra! Poviete jej to, prosím?“

„To ma bude len tešiť.“ povedal riaditeľ. „Ale ešte moment, prosím!“

Zdvihol telefón na svojom stole, povedal telefonistovi: „Skontrolujte izbu šesť-dvadsať-osem! Pohľadajte batožinu! Budem na linke.“

Sadol si, slúchadlo na uchu. Kým čakal, očami zamyslene skúmal návštevníkov. Potom povedal do centrály: „Dobre, dajte mi t o ! . . . Ste si istý? Výborne.“

Pustil slúchadlo na miesto a povedal Masonovi: „Zahlásila tu kufor a škatuľu na klobúky. Už nie sú v jej izbe. Že by si ich dala odniesť do reštaurácie?“

Mason sa rozhneval. „Naznačujete mi azda, že moja príbuzná odišla z hotela, aby nemusela zaplatiť?“

Riaditeľ si začal počínať trochu rozpačite. „Je to čudné,“ povedal. „Len toľko.“

Mason sa naklonil k nemu a povedal: „Máte naozaj pravdu, je to čudné, a vaše správanie a narážky sú ešte čudnejšie. Vo vašom hoteli sa ubytuje slušná, neskúsená žena. Záhadne zmizne. Miesto toho, aby ste nejako pomohli, vtipkujete o jej hotelovom účte. Účet je už zaplatený. Ja ho platím, vidíte? A ručím za všetko, čo ešte povystrája.“

„Tak som to nemyslel,“ povedal riaditeľ. „Je to podozrivá okolnosť, nič iného.“

„Čo je na tom podozrivé?“

„No, jedna vec, nemohla si len tak vziať batožinu a preniesť ju cez halu. Zamestnanci majú inštrukcie, že hosť nesmie cez halu prenášať batožinu. Sluha ju vždy vezme a zanesie k recepcii. Potom si hosť vyrovná účet, alebo od recepčného, ktorý má službu, dostane povolenie.“

Mason ukradomky kývol na Drakea a povedal: „Nevidím, ako to s týmto súvisí.“

„Trpí vaša švagriná záchvatmi straty pamäti?“

„Nie, o tom som nepočul.“

„Len som sa spytoval,“ povedal riaditeľ.

„Tam je zadný východ?“

„Tam je suterén a úschovňa batožiny.“

„A odtiaľ je východ na chodbu?“

„Je, ale musí sa ísť nákladným výťahom a nákladný výťah nemožno obsluhovať, iba ak s vedomím vrátnika. Ten je povinný oznámiť v recepcii, keď tadiaľ nejakú batožinu odvážajú.“

„Tak jediná cesta, kadiaľ môže človek odísť, je cez halu?“

Riaditeľ zakašľal, akoby chcel poprosiť o prepáčenie. „Ešte sú požiarne schody,“ povedal.

Mason sa dôstojne vystrel. „Sotva si viem predstaviť, že by sa moja švagriná šplhala z izby cez okno k požiarnym schodom a ...“

„Nie, pravdaže nie,“ prerušil ho riaditeľ a potom doložil:

„Len tak mi to prišlo na um, viete. Preto som sa spýtal na stratu pamäti.“

„Ďakujem vám,“ povedal Mason s chladnou dôstojnosťou. „Myslím, že moja sekretárka už zaplatila účet. Zbohom!“

Riaditeľ si Masona ešte vždy zamyslene prezeral, keď s Drakeom odchádzal z jeho kancelárie.

„Celkom ako deti, čo zablúdili v lese,“ zastenal Mason detektívovi, keď kráčali cez halu.

Frank Ruscell z prokuratúry bol prívetivý, ale neústupný. „Prípad tej Stephane Clairovej by sme už radi prerokovávali, pán Mason. Čo keby sme na piatok dali obžalobu a predbežné pojednávanie?“

„Nemáte proti nej vypracovaný súdny spor,“ odpovedal Mason.

Ruscell sa nedal zatiahnuť do debaty. „Ja o tom veľa neviem. Nebudem mať toto pojednávanie. Prokuratúra je toho názoru, že je to súdny spor. Čo tak v piatok na desiatu hodinu?“

Mason zaváhal.

„Pravda, mohli by sme začať a postaviť ju pred súd a nechať sudcu, nech si určí termín. Viem, že jej povolili kauciu. Ak bude namietať proti rýchlemu pojednávaniu, budeme žiadať, aby sa kaucia zvýšila.“

„Dobre,“ privolil Mason, „v piatok o desiatej. Celú záležitosť by sme mohli prerokovať s námietkami a pristúpiť hneď k predbežnému pojednávaniu.“

„Ďakujem vám,“ povedal Ruscell s pedantskou zdvorilosťou prokurátora, ktorý si myslí, že všetci obhajcovia sú podvodníci, a položil.

Mason zložil slúchadlo a povedal Delle Streetovej: „Vzal by ma čert, ak ju odsúdia len preto, aby kryla nejakého hollywoodskeho magnáta.“

„Viete, odkiaľ to napadnúť?“ spýtala sa.

Mason odtisol knihy na jednu stranu písacieho stola a sadol si na miesto, ktoré sa tým uvoľnilo. Obrvy sa mu vyrovnali. „Della, myslím, že ten smoking by nám mohol pomôcť.“

„Nerozumiem vám.“

„Chlap si neoblečie večerný oblek, aby mohol šoférovať v aute. Ten buď sa chystal do Los Angeles na nejaký večierok, alebo

mal nejakú príčinu, aby sa tak obliekol, prv než odišiel. No a pozrite na čas! Sem by bol prišiel niečo po polnoci. Vtedy by už bol sotva išiel na večierok. Na druhej strane z Bakersfieldu odišiel okolo desiatej. Je tu otázka, či prišiel z Bakersfieldu, a či po autostráde zo San Francisca. Stretnutia, pre ktoré si ľudia robia nepríjemnosti a obliekajú si večerné alebo spoločenské šaty, sa obyčajne nekončia tak zavčasu večer.“

„Držte sa toho!“ povedala Della Streetová. „Dobre vám to ide.“

„Bakersfield nie je taký veľký, ale čo by sme dosiahli, keby sme si to skontrolovali s redaktormi spoločenských rubrík v novinách a vypátrali nejaké podujatie, ktoré by si bolo vyžadovalo večerné šaty? Potom by sme si mohli skontrolovať zoznam hostí a podívať sa, či niekto neodišiel privčas.“

„Vynikajúce,“ povedala Della Streetová.

„Poznačte si to! Na túto prácu vyšleme Paula Drakea.“

„A čím to ešte napadnúť?“ spýtala sa a načarbala si čosi do zápisníka.

„Za Homanom stojí nejaká vplyvná osoba,“ povedal Mason. „Vyšvihol sa ako na rakete.“

„Nerobia to občas ľudia v Hollywoode?“

„Občas. Keď sa to stane, obyčajne stojí niekto za nimi, niekto, kto veci ovláda z úzadia. Viete, ako je to v Hollywoode. Joe Doakes môže roky chodiť po žobraní. Potom niekto spomenie na hollywoodskom večierku, že Metro Goldwyn Mayer s ním podpisuje dlhodobú zmluvu. Za štyriadvadsať hodín bude mať Joe Doakes štyri-päť telefonických rozhovorov.“

„Ale čo na tom záleží v Homanovom prípade, ak nebudete môcť niečo dokázať o aute? On sám v ňom nešoféroval, však?“

„Nie, zrejme nie. Ani sa nezhoduje s popisom.“

„Nevidím, ako vám pomôže tá tajná podpora jeho hollywoodskeho úspechu.“

„Ani ja,“ pripustil Mason, „zatiaľ nie. Ale chcem sa o ňom dozvedieť viac, ísť na túto postavu a osobnosť z najrozmanitejších strán. Potom budem mať na čom pracovať. Pravda, koho potrebujem, to je Spinney. Vyzerá to tak, akoby som sa k Spinneymu mohol dostať Homanovým prostredníctvom, a Spinneyho si niekto drží pod zámkou. Len keby som našiel nejaký spôsob, ako ho vykadiť na svetlo...“

Mason zmĺkol, hľadel na koberec.

„Počúvajte,“ povedala Della Streetová, „mám nápad.“

„Von s ním!“

„Ak je vaša teória správna, Spinney je prívesok, sluha, ktorý Homanovi čistí veci, stará sa o Homanovu špinavú bielizeň a o všetko podobné.“

„Áno.“

„A Homan vie, že hľadáte Spinneyho.“

„Pravdepodobne presne nevie, čo všetko zvaľujeme na Spinneyho, ale vie dosť, aby na čas odstránil Spinneyho z dohľadu.“

„Ale keby sa Homan dostal do nepríjemností, vyhovoril by sa na Spinneyho, nie?“

Delle Streetovej zablikali oči. „Prečo by sme nemohli...“

„My by sme ho nemohli ani len znepokojovať, Della,“ prerušil ju Mason. „Musel by sa postaviť proti väčším veciam, než je čokoľvek, čo by sme mohli my nastrojiť, aby sme vytiahli Spinneyho na svetlo.“

„No, nemôžete niečo vymyslieť?“

„Podívajme sa na vec z Homanovho stanoviska! Iste má starosti. Iste je nejako možné spájať Spinneyho s ním. Homan sa toho iste bojí.“

„A čo pani Warfieldová? Čo myslíte, čo sa jej stalo?“

„Odišla asi dobrovoľne. Všetci tvrdia, že nemohla odísť z hotela aj s batožinou tak, aby ju nikto nezastavil. Aj to sa zdá

logické. Keby sa dalo odísť z hotela aj s batožinou a neprejsť halou, mnoho ľudí by si nerobilo starosti, ako zaplatiť hotelové účty. Takže niekde tam je moment, ktorý nám je nejasný.“

„Neostala tam,“ povedala Della Streetová, „a predsa nemohla ani odísť. Ona ...“

Mason zoskočil z písacieho stola a zvolal: „Vy ste na to prišli. Della! Vy ste na to prišli!“

„Na čo som prišla?“ spýtala sa zarazená.

„Na riešenie. Nevidíte? Vy ste prišli na celú vec.“

„Ó, áno. Jasné ako na dlani. Prepáčte mi, ak nie som taká nadšená ako vy!“

„Zožeňte Drakea!“ povedal vzrušene Mason. „Neotravujte sa s telefónom! Zabehnite ta po chodbe! Preboha, už to máme! Už máme celú vec. Homan už vystrčil krk a my ideme... No tak, Della!“

„Za mnou!“ povedala. „Svetový rekord v behu na päťdesiat krokov! Vezmite si stopky, šéf!“

Prudko vybehla dverami a Mason počul, ako beží po chodbe.

Advokát chodil po kancelárii, nervózny, netrpezlivý, chvíľami lúskal prstami. Kedy-tedy prikývol hlavou.

Drake, sprevádzajúci zadychčanú Dellu Streetovú, vošiel do kancelárie a spýtal sa. „Prečo taký poplach, Perry?“

„Della mi poskytla riešenie, ako pani Warfieldová zmizla z hotela.“

„Toto,“ vysvetľovala Della Streetová Paulovi Drakeovi, „je spôsob, akým dávate to, čo nemáte. Takto zbankrotované štáty financujú vyzbrojovanie.“

„Je to strašné jednoduché a strašne odvážne,“ pokračoval Mason.

„No tak, Perry! Čo je?“

„Nevidíš, Paul? Tvoji chlapi boli v hale. Ona *nemohla* odísť. Ani nezišla do haly, aby sa s niekým pozhovárala — ani s

recepčným úradníkom. Jej batožina je nezvestná. Riaditeľ hovorí, že nijako nemohla odísť zadným východom, najmä nie s batožinou. Spomenul požiarne schody, ale po nich by si nebola mohla zniesť batožinu.“

„Teda?“ spýtal sa Drake.

„*Ona je ešte vždy v hoteli.* Nechápeš?“

„Nie,“ povedal Drake. „Nech ma čert vezme, ak chápem? Prehľadali jej izbu. Môj chlap hovorí, že...“ „Nechápeš? Je v inej izbe.“

Drake sa na chvíľu zamyslel, potom sa zamračil a pokrútil hlavou. „Nie, bola by musela zísť nadol do recepcie, aby mohla dostať inú izbu. Nešla...“

„Zobuď sa, Paul!“ povedal Mason. „Do hotela nás sledovali. Niekto sledoval každý náš pohyb. Keď sme ju ubytovali, ten niekto jednoducho prišiel do hotela a objednal si izbu. Keď bol vo svojej izbe, zašiel do izby pani Warfieldovej — a iste ta zašiel, len čo sme my odišli. A vedel aj niečo povedať, čo pre ňu znamenalo omnoho viac než miesto, čo si jej ponúkol ty, niečo také, čo ju prinútilo, aby ti prešla cez rozum a išla s ním.“

„Myslíš, že zo svojej izby odišla?“

„Presne tak, a išla na jeho izbu. Batožinu si ta jednoducho presťahovala.“

Drake si zapískal zopár tónov z obľúbenej piesne. „Máš pravdu! Je to také jasné, že sme si to nevšimli.“

„A aj sa to osvedčilo,“ povedal Mason. „V tom spočíva krása plánu — v jeho jednoduchosti.“

„Najradšej by som bol, Perry, keby si ma vykopol,“ povedal Drake. „Keby sme boli na to včera večer len pomysleli, a toto je moja chyba. Ja som detektív. Odo mňa sa očakáva byť ažúr vo všetkom, čo sa deje. Keď si pomyslím, že ma mohli sledovať...“

„V tom čase boli ulice preplnené. Mohlo nás sledovať aj zo desať ľudí,“ povedal Mason.

„Keby som bol dnes ráno tušil, čo sa stalo, keď sme ta prvý raz prišli, ešte vždy sme niečo mohli vypátrať.“

„Ešte vždy môžeme niečo vypátrať.“

„Čo tým myslíš?“

„Pani Warfieldová z tej izby odišla,“ povedal Mason. „Buď ju do inej izby vylákali, alebo išla dobrovoľne. Predpokladajme, že išla dobrovoľne! Sú len dve osoby, ktoré to mohli zariadiť: jej muž a Spinney. Manžel sa jej vyhýba. Je buď vo väzení, alebo podstúpil kopu nepríjemností, aby jej vnútil myšlienku, že je vo väzení. Preto tu ide o Spinneyho.“

„Perry,“ povedal Drake, „ty zakaždým zvoníš, len čo potiahneš kohútik. Strieľaj!“

„Tak teda,“ pokračoval Mason, „dospeli sme k nežiadúcej fáze prípadu. Predpokladajme, že si nepresťahovala batožinu sama. Predpokladajme, že niekto prišiel k jej izbe, zaklopal na dvere, povedal jej, že má pre ňu odkaz, požiadal ju, aby išla s ním, a zaviedol ju do inej izby. Nevyšla na vonok. Potom sa ten chlap vrátil, vzal jej batožinu, dal ju do druhej izby, zamkol dvere a odišiel.“

Drake sa zatváril bolestivo. „Čím viac nad tým rozmýšľam, Perry, tým viac sa mi zdá, že túto teóriu budeme musieť odpísať. Fakt, že uteráky neboli použité... Nepáči sa mi to.“

„Dobre, Paul,“ povedal Mason, „musíme spraviť toto: musíme vypátrať, kto nás do hotela sledoval. Musíme preskúmať každého, kto sa tam ubytoval, keď sme dostali tú izbu. Pamätaj, ani my sami sme nevedeli, do ktorého hotela pôjdeme, takže to musel byť niekto, kto prišiel *bezprostredne* po nás.“

„Nerozumiem, prečo bezprostredne,“ povedal Drake. „Prečo by nemohol...“

„Nevidíš, Paul? Všetko sa to odohralo veľmi rýchle. Uteráky neboli použité. Ona nebola v tej izbe ani desať minút — pravdepodobne ani päť minút... Čakala, kým odídeme, potom zašla

k novinovému stánku a hľadala staré číslo *Photoplay*. Potom sa vrátila...“

„Už rozumiem,“ prerušil ho Drake. „Dobre, Perry, moji agenti sú ešte vždy v hoteli. Majú zaplatenú izbu, a keď som ich uvoľnil, rozhodli sa, že si na pár hodín zdriemnu. Môžem im zatelefonovať, prideliť im prácu a...“

„No a na čo, do čerta, čakáš?“ spýtal sa Mason. „Daj sa do roboty!“

„Zavolám zo svojej kancelárie,“ povedal. „Môžem...“

„Dobre, rob už! Sekundy sú vzácne. Potrebujem tú informáciu a potrebujem ju rýchle. Daj sa do toho!“

Drake sa o desať minút vrátil. „Dobre, Perry,“ povedal, „už ho máme.“

„Krásna práca, Paul. Ako sa ti to podarilo tak rýchlo vybaviť?“

„Stalo sa, že môj agent si nešiel ľahnúť. Stál v hale, zhováral sa s recepčným, keď som ho zavolal. Toho chlapa držíme z dvoch strán. Ubytoval sa o päť minút nato, ako pani Warfieldová odišla do svojej izby, a potom, za prvú hodinu po jej príchode, ubytovali sa len dvaja ľudia. Jeden z nich bol tento chlap a druhá bola žena, potom celú hodinu už nikto. Potom akísi manželia a potom...“

„Nepoužil si opis šoféra?“

„Áno. Práve to chcem povedať. Držíme ho z dvoch strán. D r - . . . “

„Do čerta s tým všetkým!“ povedal Mason netrpezlivo. „Kde je *teraz?“*

Drake sa triumfálne usmial. „Vo svojej izbe.“ „Si si istý?“

„Absolútne. Zapísal sa ako Walter Lossten z Los Angeles, povedal, že bol na schôdzi režisérov a rozhodol sa ostať cez noc v meste. Nemal nijakú batožinu. Zaplatil dopredu za izbu a išiel hore...“

„Na ktorú izbu?“

„Päť-dvadsať-jedna.“

„Prečo si myslíš, že je ešte tam?“

„Na dverách je lístok ‚Nevyrušovať!'“

„Nepokúšal si sa mu zatelefonovať?“

„Nie. Povedal som svojmu agentovi, aby nič nerobil, iba sledoval situáciu.“

Mason chvíľu stál s rukami zastrčenými vo vreckách na nohaviciach, nohy rozkročené, hlavu vystrčenú dopredu. „Preboha, Paul,“ povedal. „Nepáči sa mi to. Ten lístok .Nevyrušovať!' je nebezpečný signál.“

„Nechápem.“

„V tej izbe je pani Warfieldová,“ povedal Mason. „Na dverách je lístok .Nevyrušovať!' Nedala sa s nami do styku. Ten lístok niečo znamená, Paul. Ten *asi* znamená vraždu.“

Drake si premyslel situáciu. „Nezmysel, to nevyzerá tak zle,“

„Choď do hotela, Paul!“ povedal Mason. „Ja idem touto prácou zamestnať poručíka Tragga. Vidí sa mi, že sme odhalili primnoho mŕtvol.“

„Počkaj moment, Perry! Tragga nemôžeš prinútiť, aby sa dal do toho, ak ho nenecháš rozmýšľať...“

„To už prenechaj mne!“ povedal Mason. „O Tragga sa postarám. Hodím mu lano, a to ho už pritiahne. Pamätaj, Paul, možno je to v poriadku, a ak je to v poriadku, zistíme už, kto je Spinney a kto v tom aute šoféroval.“

„Myslíš, že sú to tí istí?“

„Vyzerá to tak.“

„S Traggom budeš mať ťažkosti,“ povedal Drake. „Pamätaj, my sme v tom hoteli objednali tú izbu pani Warfieldovej. Ak je...“

„Na to nemysli!“ povedal Mason. „Tragga prenechaj mne! Ty to vybav tam!“

Poručík Tragg sa obzrel, podíval sa na návštevníka, kývol na pozdrav a prepustil detektíva, ktorý mu podával hlásenie.

„Dobrý deň, Mason! To je milé prekvapenie.“

Podali si ruky. Tragg bol asi v Masonovom veku, nižší o jeden-dva palce, o jeden-dva funty ľahší, ale medzi oboma bola istá podobnosť, ktorá by bola dôkladnejšieho pozorovateľa zaujala. Tragg so svojím vysokým čelom, vlnitými čiernymi vlasmi, ostro rezanými črtami a zamyslenými očami sa výrazne líšil od mocnej postavy seržanta Holcomba, chlapa s býčím krkom, ktorého miesto zaujal v oddelení pre vraždy.

„Našli ste ďalšie mŕtvoly?“ spýtal sa Tragg.

Mason sa usmial. „Vždy tvrdíte, že pracujem osamotene a neobraciam sa s dôverou na políciu. Teraz vás idem zavolať hneď k samému začiatku.“

„Dobre, sadnite si a obráťte sa na nás!“

Mason sa pustil na stoličku vedia Traggovho písacieho stola, zapálil si cigaretu.

„Ide o prípad Stephane Clairovej, o zabitie človeka.“

„Ó, áno. Neviem o tom veľa. Ktorýsi z chlapcov na tom pracoval. Viem, prokuratúra je pripravená pustiť sa do toho. Je to v okresnej právomoci.“

„Predbežné pojednávanie bude v piatok,“ povedal Mason.

„Nuž, to nie je v mojom obvode.“

„Nie je to celkom tak. Zaujímame sa o to, aby sme videli, či sa spravodlivosti urobí zadosť, nie?“

Tragg sa usmial trochu záhadne. „Viete, Mason, aj áno, aj nie. Oddelenie má svoje vlastné predstavy, z čoho sa skladá spravodlivosť. Keby sme mohli odhaliť nejaké dôkazy, ktoré by mohli podpíliť názor prokuratúry, to by bola spravodlivosť. Keby sme odhalili nejaké dôkazy, ktoré by ne... nuž, viete, ako je to.“

„A čo keby ste mohli nájsť dôkazy, ktoré by vinu zavesili na krk nejakej inej stránke?“

Tragg si rukou potrel čelo, potom si ňou prešiel po vlasoch a dole po krku. Končekmi prstov sa poškrabal po tyle. „Máme pekné počasie,“ povedal, „na toto ročné obdobie.“

„Dobre,“ povedal Mason, „ide o toto Stephane Clairová neviedla to auto. Viedol ho akýsi chlap. Práve teraz sa zapísal v hoteli Gateview pod meno Walter Lossten. Idem ho navštíviť. Obviním ho, že to auto viedol on. Myslím, že mám proti nemu dosť tromfov, takže sa prizná, že šoféroval.“

„No,“ povedal poručík Tragg, „mohli by ste ho predvolať na predbežné pojednávanie pod hrozbou trestu. Keby ste ho prinútili k priznaniu, bolo by všetko, ako má byť. Teraz je vec v rukách prokuratúry.“

„Vás to nezaujíma?“

„No, nepovedal by som, Mason, že ma to nezaujíma,“ namietal neurčito Tragg. „Také veci ma vždy zaujímajú, ale chápete, mám v ohni viacej železiek. Toto naozaj nepatrí do mojej právomoci. Teraz pracujem na. niektorých nevyriešených vraždách. Nemyslím, že oddeleniu by záležalo, aby ma vyslalo... nuž, viete, ako je to.“

Mason odtisol stoličku dozadu. „Dobre, vždy šomrete, že polícii ponúkam len omrvinky a že vám neumožňujem spolupracovať.“

Tragg si opäť prebehol rukou po vlasoch, poškrabal sa za ušami, zatváril sa trochu rozpačite. „Tá Stephane Clairová sa zdá byť pekné dievča,“ povedal.

„Je.“

„Akosi,“ pokračoval Tragg, „si ju neviem predstaviť ako dievča, ktoré by ukradlo auto, a... Ten chlap je teraz v Gateview?“

„Áno. Ba čo viac, mám tam svedkyňu, istú pani Warfieldovú. Myslím, že bude identifikovať tohto Losstena ako chlapa menom

Spinney, a myslím, že o Spinneyho sa zaujíma polícia v San Franciscu.“

Tragg sa impulzívne odrazil so stoličkou dozadu. „Možno sa pustím do toho, Mason,“ povedal, „ale dám vám možnosť, aby ste si zahrali. Chápete, keď prokuratúra niekoho zažaluje pre zločin, je ho povinná aj usvedčiť a našou povinnosťou je jej pomáhať. Nebude jej veľmi sympatické, že ja tu pobehujem s advokátom obžalovanej a pokúšam sa vymámiť priznanie z druhej stránky. Chápete to.“

„Viem si predstaviť, ako sa asi cíti žalobca,“ pripustil Mason.

„No vidíte! Ja idem riskovať. Ak z toho vypracujete obžalobu, pomôžem vám, ale vašou povinnosťou je vypracovať ju.“

„Čaká ma taxík,“ povedal Mason.

„Taxík, do čerta,“ povedal Tragg a usmial sa, „dostaneme sa ta oveľa rýchlejšie ako taxíkom. Vonku mám auto.“

Tragg zabočil k svojmu kupé s červeným svetlom a sirénou. „Naskočte!“ povedal Masonovi. „Držte si klobúk!“

Poručík naštartoval motor, zopár sekúnd ho zohrial, potom odbočil od obrubníka a zaradil sa do prúdu. Na rohu odbočil doľava, čakal na signál. Keď potom nabral rýchlosť a spomalil na ďalšej križovatke, zažal červené svetlo a zapäl sirénu, s pribúdajúcou silou a s hukotom prebehol na červené svetlo, a uprostred ďalšieho bloku zaradil najvyššiu rýchlosť.

Mason sa usadil a oprel sa chrbtom.

Tragg s hvizdotom hnal auto cez zastavenú premávku, obsluhoval ho s virtuozitou umelca. Ruky nedržali volant, ale hladkali ho. Zdalo sa, že z končekov prstov mu čosi prúdi cez volant a vedie auto, akoby auto a šofér tvorili jednoliaty celok.

Neprešli ani štyri minúty od chvíle, čo zapäl sirénu, a už spomaľoval, aby sa zastavil pred hotelom Gateview.

„Pamätajte,“ povedal, keď otvoril dvere a vystúpil, „toto je vaše predstavenie! Ja som len divák.“

„Tak poďme hore!“ povedal Mason.

Drake a jeden z jeho agentov čakali v hale.

„Ešte vždy je tam?“ spýtal sa Mason.

Drake sa zatváril naradovane. „Áno. Myslel som, že sa sem nikdy nedostanete.“

„Dobrý deň, Drake!“ povedal Tragg. „Rýchlejšie som nemohol prísť, bol by som zničil dlažbu.“

„Zdalo sa mi to dlho,“ povedal Drake a predstavil svojho agenta.

„Tak poďme hore!“ povedal Mason.

Recepčný úradník na nich zvedavo pozeral. „Pamätajte, páni, prosím, že hotel sa usiloval o spoluprácu! Ak...“ Významne pozrel na Tragga. „Mysleli sme, že je to celkom súkromná záležitosť.“

„To je v poriadku,“ povedal Mason. „Tragg je iba obecenstvo. No tak, chlapi! Poďme!“

Štvorica sa zastavila predo dvermi, kde na kľučke visel lístok „Nevyrušovať!“'

„Myslím, Tragg,“ povedal Mason, „že tu je ten, čo viedol Homanovo auto vo chvíli nehody. Ak budete klásť otázky, možno sa dozvieme viac než...“

„To nejde,“ prerušil ho Tragg „Ja počúvam. Pokiaľ ide o mňa, prípad je uzavretý. To je výplod prokuratúry.“

„Robte, ako chcete,“ povedal Mason, „ale dobre počúvajte!“

„Do čerta, čo myslíte, že mám uši na parádu? Tak do toho!“

Mason zaklopal na dvere. Keď sa neozvala odpoveď, zaklopal opäť, hlasnejšie.

„Nemohol utiecť,“ spýtal sa poručík Tragg, „však nie, Mason?“

Mason pozrel na Drakea.

Drake pokrútil hlavou „Je tu — ak pravda...“

„Dobre,“ povedal Mason, „doveďte riaditeľa s pakľúčom!“

Tragg si z vrecka vytiahol kožené puzdro na kľúče. „Mohli by sme si ušetriť cestu do haly," povedal. „Myslím, že jeden z týchto sa hodí — pravdaže, neoficiálne."

Zastrčil pakľúč, chvíľu ním bez úspechu narábal. Skúsil druhý pakľúč a závora mäkko odskočila. Mason otvoril dvere, vkročil do izby, a zrazu zastal.

Drake mu pozrel ponad plece a povedal: „Fíha!"

Tragg, ktorý tvoril zadný voj, sa spýtal: „Čo je tam?" Mason a Drake rýchle odstúpili nabok a odkryli pohľad na mŕtvolu chlapa, ležiacu doluznačky na prikrývke hotelovej postele.

Tragg sa nahnevane zvrtol k Masonovi. „Do čerta, Mason," povedal, „ak toto bol podvod..."

„Nebuďte blázon!" prerušil ho Mason. „Mne sa ani nesnívalo, že *tento* je mŕtvy. Chcel som, aby ste počuli jeho priznanie."

„Som vám ochotný uveriť," povedal namrzene Tragg. „A budem na oddelení jediný, kto vám to aj skutočne uverí."

Prešiel k posteli, obišiel ju. prezeral si polohu mŕtvoly. „Chlapci, nedotýkajte sa ničoho!" povedal podráždene. „Lepšie bude, keď odídete na chodbu a tam počkáte."

Mason a Drake sa ani nepohli, na chodbu sa vrátil iba Drakeov agent.

Chlap ležal doluznačky na posteli. Topánky mal obuté. Dvojradový kabát, ako sa zdalo, mal zapätý. Prikrývka nebola odhodená, zakrývala posteľ a jednu z podušiek. Druhá poduška ležala na dlážke. Chlap bol vystretý krížom cez posteľ, pravá ruka mu visela ponad okraj. Na prstenníku mal diamantový prsteň. Na tyle mal tmavú škvrnu a zlovestný tmavý prúžok, ktorý mu stiekol po krku cez golier na kabáte a znečistil posteľ. Krvácanie však nebolo veľké.

Tragg sa zohol, aby preskúmal ranu. „Guľka malého kalibru," povedal, akoby rozmýšľal nahlas. „Pištoľa priložená zblízka.

Popáleniny od prachu. Tetovaný vstrel. Tá poduška na dlážke použitá na tlmenie výstrelu. Aj na nej sú škvrny od prachu.“

„Idete ho obrátiť?“ spýtal sa Mason.

„Ničoho sa tu ani nedotknem,“ povedal Tragg podráždene, „kým sem nepríde ohliadač mŕtvol. Vy dvaja choďte von! Choďte do haly a čakajte! A nie aby ste odišli! Z toho bude ešte pekná patália!“

„Hovorím vám, ani sa mi nesnívalo, že *tento* je mŕtvy,“ povedal Mason. „V skutočnosti som si myslel...“

„Chlapci z novín si to nebudú myslieť,“ prerušil ho Tragg, „a nebude si to myslieť ani veliteľ. Vyzerá to tak, akoby ste od oddelenia chceli, aby si za vás pálilo prsty, preto ste už nechceli odhaliť viac mŕtvol.“

„Aký to má zmysel?“ spýtal sa Mason Drakea. „Poďme!“

„Keď budete dolu v hale,“ povedal Tragg, „zatelefonujte na veliteľstvo, povedzte im, že som tu, a aby sem poslali služobný voz! A neodchádzajte, Mason! Musím vám položiť zopár otázok.“

Mason a Drake vzali na chodbe Drakeovho agenta. „Paul,“ povedal významne Mason, „nebol by to dobrý ťah, keby sa tvoj agent podíval, či sa nemôže trochu dať do kamarátstva s telefonistom, a keby vypátral, či včera večer niekto nevolal Losstena?“

„Nezmysel, Perry,“ povedal Drake, „vieš, že ho nikto nevolal. Dostal tú izbu, hneď odišiel do...“

Mason ho drgal lakťom, a keď detektív prestal rozprávať, Mason hladko pokračoval: „No vieš, Paul, možno mal nejaké telefonické rozhovory a tie telefonické rozhovory by mal mať na účte. Keď sem Tragg dotiahne oddelenie pre vraždy, všetko to zašije a my sa vôbec nebudeme môcť dostať k informáciám.“

„Rozumiem,“ povedal Drake a potom sa spýtal agenta: „Viete, čo od vás žiadame?“

„Áno. Nebude to ľahké, lebo teraz má službu iný telefonista, nie ten, čo mal službu včera večer.“

„No, podívajte sa, čo sa dá urobiť,“ povedal Mason, „a lepšie by bolo, keby ste zišli výťahom trochu skôr ako my! Dáme vám možnosť, aby ste začali, prv než sa my ukážeme.

A zatelefonujte Traggov odkaz na veliteľstvo! Nedávajte nikomu nijaké informácie, iba polícii!“ „Dobre.“

Keď sa dvere na výťahu zatvorili za Drakeovým agentom, Mason povedal tichým hlasom: „Myslel som, že bude lepšie zbaviť sa ho, kým sa budem zhovárať. Čo sa nedozvie, to mu neublíži.“

„Nezmysel, Perry,“ povedal Drake, „v tomto máme celkom jasno.“

„To vidieť podľa toho, čo všetko o tom vieš.“ „Čo je na tom nejasné?“

„Predovšetkým batožina. Všimol si si batožinu tam hore v kúte izby?“ „Nie.“

„Kufor a škatuľa na klobúky,“ povedal Mason. „To patrí pani Warfieldovej. Tragg si, pravda, myslel, že je to batožina mŕtveho. Ohliadač to otvorí a potom...“

„Ohó!“

„Traggovi musíme povedať, čo sme tu robili. Tu po hoteli sme sa vôbec pohybovali privznešene; ako to bolo, že pani Warfieldová zmizla, a tak ďalej.“

„Musíme,“ pripustil mrzuto Drake, „ale on nemôže...“

„No tam hore v izbe bola batožina pani Warfieldovej.“

„Prečo si to, do čerta, odtiaľ neodniesla?“ spýtal sa Drake podráždene.

„Len pokojne!“ povedal Mason. „O tejto veci musíme pouvažovať. Tá pani Warfieldová nás zaiste prekabátila ako dvoch chumajov.“

„Čo myslíš, čo sa stalo?“

„Ten chlap náš sledoval až do hotela, vošiel do jej izby, povedal jej, že má odkaz od jej muža, alebo aspoň jej povedal, že je Spinney. Povedal jej, že sa zahráva s ohňom, že sa pohybuje v zlej spoločnosti, že ty si súkromný detektív, že ja som advokát a že jej muž dostane záchvat, ak sa dozvie o nej, čo robí. Povedal jej, aby si vzala batožinu a išla do jeho izby.“

„Doteraz ti to ide,“ povedal Drake, „ale neviem si predstaviť, čo sa odohralo potom.“

„Mohlo sa stať iba jedno,“ povedal Mason. „A to?“

„Zistila, že Spinney ju klame, že ju podvádza aj jej muž. A jediný spôsob, ako mohla na to prísť, bol ten, že videla Homanovu fotografiu s pečiatkou *Photoplay*. Nechápeš to? Vtedy sa dozvedela, že pracuje vo filme. Vidíš už obrysy?“

Drake vystrčil pery. „Do čerta, áno!“

„Tak teda,“ pokračoval Mason tichým hlasom, „podívaj sa na to z Traggovho hľadiska! Bude si myslieť, že chránim pani Warfieldovú, že som jej poradil, aby do toho udrela, a že výpoveď o jej zmiznutí, ako sme ju podali hotelovému riaditeľovi, je iba číra táranina.“

Drakeovi sa zmŕštila tvár. „Do paroma!“ povedal.

„Buď opatrný!“ upozornil ho Mason. „A teraz poďme do haly!“

Zišli nadol výťahom. Drakeov agent sa prihnal k nim. „Tá pani Warfieldová, ktorú ste hľadali, po celý čas bola v hoteli.“

„Čo?“

„Práve teraz mi to povedali v recepcii,“ rozprával agent, „že odišla ani nie desať minút nato, ako pán Mason zaplatil účet. Recepčný úradník ju zbadal v hale a povedal jej, aby chvíľku počkala. Riaditeľ sa vraj s ňou chce pozhovárať a má vraj odkaz od švagra.“

„A čo sa stalo?“

„Dalo sa to čakať. Recepčný úradník odišiel, aby zavolal riaditeľa. Pani Warfieldová vystrčila bradu, povedala im, že nie je nijaká pani Warfieldová, že nemá švagra, a ak sa ju vraj pokúsia zadržať, zažaluje hotel, aby jej zaplatil odškodné, a po tých slovách vyplávala z haly.“

Mason a Drake si vymenili pohľady.

„Viete, ako to bolo,“ pokračoval Drakeov agent. „Riaditeľ nepribehol a nechytil ju. Účet mala zaplatený. Nechal ju, aby odišla.“

„No,“ povedal Mason, „ak si myslíte, že nie sme v kaši, tak to nepoznáte poručíka Tragga.“

Drake povedal precítene: „Už sa nikdy nedám obalamutiť ženám s ustatými očami a spadnutými plecami. Spomínaš si na tú kabelku, čo mala so sebou. Perry, ako sa je] vydúvala a zdala ťažká? Nuž, niesla si v nej pištoľu.“

„Paul,“ povedal Mason, „figu ma zaujíma, kto ho zabil. To je Traggova starosť. Mojou povinnosťou je dokázať, že ten chlap viedol to auto. Keď to spravím, budem s prípadom hotový.“

„A nemôžeš zavolať slečnu Clairovú, aby ho prišla identifikovať?“

Mason sa opovržlivo zasmial. „Áno, *ona* ho môže identifikovať, ale ako zoženieme nejaké usvedčujúce dôkazy? Ona nemôže zradiť samu seba, že sa nejako neodvolateľne preriekne. On sa nemôže priznať. Už nie. Je mŕtvy. Slovo Stephane Clairovej bude nanič. Keby sa žena mohla dostať spod obžaloby zo zabitia človeka z nedbanlivosti len tak jednoducho, že by ukázala na mŕtvolu a povedala: ‚Toto je naozaj ten chlap, čo viedol to auto,' nuž, dobrý advokát by mohol vždy nájsť hocikde mŕtvolu s patričným výzorom.“

Drake namosúrene pokrčil čelom. Stál a hľadel do dlážky.

„Jedinou našou nádejou je nájsť manžela pani Warfieldovej," povedal Mason, „a donútiť ho vysypať výpoveď, ktorá by ukázala, že Spinney viedol auto a že toto je Spinney."

„Pekná prácička," povedal Drake.

„Hej. O n . . . "

„Dobré ráno, pán Mason!"

Mason sa obrátil. S vystretou rukou kráčal k nemu Jacks Sterne. „Ako to dnes ráno vyzerá?"

Mason mu podal ruku, ľahostajne ho pozdravil, obrátil sa so strachom k výťahu a spýtal sa: „Čo tu *vy* robíte?"

„Ale veď vy ste mi poradili, aby som prišiel sem. Pamätáte sa? Včera večer som sa vás spytoval na dobrý hotel..."

Mason povedal: „Odíďte, ale rýchle!"

„Prečo — prečo, nechápem."

„Nemusíte!" povedal mu Mason. „Choďte na izbu, zbaľte sa a odíďte!"

„No, no a kam mám ísť?"

Masonovi sa v hlase prejavila netrpezlivosť. „O to sa teraz nestarajte! Choďte odtiaľto a choďte hneď! Nestojte tu a nehádajte sa! Zaplaťte! Choďte do Adirondacku!" „Ale Stephane by..."

„Choďte do Adirondacku! To je prirodzené, že tam budete. A robte tak, ako by ste tam boli celý čas!" „Ale ja...."

„Do čerta!" povedal Mason „Zbaľte sa a odíďte!"

Sterne, ako sa zdalo, bol trochu zmätený. „Vybral som sa navštíviť Stephane, pán Mason. Telefonoval som jej..."

Mason ho chytil za plece, postrčil ho k výťahu. „Sterne," povedal, „nevysvetľujem vám to, lebo nemám čas vysvetľovať. Choďte na izbu, dajte si zbaliť veci, vezmite si taxík, choďte na stanicu Union Depot, polhodinu počkajte v čakárni, potom si zavolajte sluhu, zožeňte si iný taxík a choďte do Adirondacku! Tak už tomu rozumiete?"

„Prečo, áno, rozumiem, ale..."

V úrovni haly zastal výťah. Mason ho div nevrazil dnu. „Tak v poriadku,“ povedal, „bežte! Ak ešte budem tu v hale, keď prídete, nezhovárajte sa so mnou! Nedívajte sa na mňa!“

„Ale čo poviem Stephane?“

Mason sa obrátil chrbtom. O chvíľu buchli dvere na výťahu Mason sa obrátil k Paulovi Drakeovi a k agentovi. „Kto je to?“ spýtal sa Drake.

„Priateľ Stephane Clairovej,“ povedal Mason. „Chcel tiché miesto na pobyt a ja som mu poradil tento hotel len preto, že je blízko Adirondacku a...“

„Ak sa Tragg dozvie, že bol tu,“ povedal Drake, „zaiste tú vraždu zavesí na krk Stephane Clairovej.“

„Mne to hovoríš?“ spýtal sa Mason, so strachom pozrel na hodinky. „Poďme, Paul! Vráťme sa hore, budem tam stáť na chodbe! Nechcem sa zhovárať s Traggom, keď tento zajac bude platiť.“

„Nepovedal si mu, aby sa k tebe nehlásil, ak...“

„*Povedal* som mu, ale to je práve taký človek, ktorý príde a spýta sa: ‚Pán Mason, prečo ste sa nechceli so mnou zhovárať, keď som prišiel?'“

„Ty *naozaj* máš skvelých priateľov, Perry.“ „Však?“ spýtal sa Mason. „No tak poďme hore!“ Trvalo ešte dobrú polhodinu, kým Tragg poslal po Masona.

Príslušníci oddelenia pre vraždy ešte pracovali, zberali skryté odtlačky prstov, fotografovali mŕtvolu, kreslili mapku izby.

„Dúfam,“ povedal Tragg, a v kútikoch očí sa mu mihol smiech, „že už máte obhajobu pripravenú.“ „Mám.“

„Ak ešte chcete tomu venovať čas a vymyslieť si *dobrú* obhajobu, pozhováram sa najprv s Drakeom. Chápete situáciu, v akej som. Veliteľ si bude myslieť, že ste ma použili, aby som vyberal gaštany z ohňa.“

„Už mám toho po krk,“ povedal Mason. „Ak spolupracujem s vami, používam vás na vyberanie gaštanov z ohňa. Keď postupujem na vlastnú päsť, zahrnú ma do zoznamu podozrivých.“

„Otrava je, Mason, že nachádzate primnoho mŕtvol.“

„Nie,“ povedal Mason. „Otrava je, že nemôžem ostať vo svojej kancelárii a čakať na ľudí, aby prišli a navštívili ma, ako sa od klientov očakáva. Musím chodiť na palebné postavenie. Keď to človek robí, dosť krúži dookola a...“

„A vy *ustavične* nachádzate mŕtvoly,“ povedal Tragg.

„Chystal som sa dodať,“ poznamenal Mason trochu vážnejšie, „že len čo raz človek získa v prípade vraždy povesť dobrého advokáta, vraždy majú tendenciu gravitovať jeho smerom.“

Tragg sa nad tým chvíľu zamyslel a povedal: „Áno. Asi je to tak. Osoba, ktorá spácha vraždu, myslí na Perryho Masona. A podľa toho istého princípu myslí, prirodzene, na Perryho Masona aj osoba, ktorá zamýšľa spáchať vraždu.“

„Teší ma, že to uznávate. Možno to zjednoduší veci.“

„Kto je to?“ spýtal sa Tragg a hodil hlavou k posteli.

„Neviem,“ povedal Mason.

„Vy neviete! Povedali ste, že viete.“

„Viem, že tu sa zapísal ako Walter Lossten. To je všetko, čo o ňom viem.“

Tragg na neho upodozrievavo pozrel. „Nevideli ste tvár, keď ste vošli dnu?“ „Nie.“

„Tak ako viete, že ho nepoznáte?“

„Ak je to ten, kto by to mal podľa mňa byť, nikdy som sa s ním nestretol.“

„A kto by to mal podľa vás byť?“ „Ten, čo viedol Homanovo auto.“

Tragg sa zamračil. „Počujte, Mason, vy sa do tejto veci usilujete zatiahnuť Homana. Hollywood do tohoto mesta investoval zopár miliónov dolárov. Na niekoľkých štvorcových

míľach je tu sústredená spoločnosť mužov a žien platených najlepšie na svete. Prirodzene, je to aj najbohatšia paša pre vydieračov. Prokuratúra to vie a rada by Hollywoodu poskytla oporu. Viete to tak dobre ako ja.“

Mason prikývol.

„No a ja nemôžem udrieť na Homana ako na obyčajného smrteľníka. To vy viete.“

„Spytovali ste sa ma na fakty,“ povedal Mason. „Ja som vám ich dal. Potrebujete ich či nie?“

„Hlúposť,“ povedal Tragg.

„Možno by bolo lepšie,“ povedal Mason, „keby som sa pozdíval na mŕtvolu.“ „Možno by bolo.“

Mason prešiel k posteli, prekročil meraciu pásku, ktorou dvaja Traggovi pomocníci merali vzdialenosť postele od okna.

Mŕtvola už bola obrátená horeznak a Mason sa díval na tvár, dokonale sa zhodujúcu s opisom, čo mu dala Stephane Clairová, s opisom chlapa, ktorý šoféroval v aute — Mason pocítil, že kedysi toho človeka iste poznal osobne aj dôverne.

Odvrátil sa. Tragg zdvihol obočie. Mason prikývol.

Tragg povedal jednému z chlapov: „Chlapci, už ste s tým telefónom hotoví?“

Chlap, ktorého sa to spýtal, povedal: „Hej. Odtlačky prstov na ňom sú všade veľmi porozotierané a myslím, že staré.

Pravdepodobne ho za posledných štyriadvadsať hodín nik nepoužil.“

„Dobre,“ Tragg zdvihol telefón, zavolal veliteľstvo a povedal: „Tu poručík Tragg z oddelenia pre vraždy. Som na izbe päťdvadsať-jedna v hoteli Gateview, pracujem tu na prípade. Stephane Clairová, ktorú zadržali na Ridge Route pri tej automobilovej nehode, by toho chlapa asi poznala. Pošlite rozhlasom dvoch policajtov, aby ju vzali a rýchle doviezli sem! Je v hoteli Adirondack.“ Položil.

„Tak vy viete, kde je?“ spýtal sa Mason.

„Nebuďte hlúpy!“ Tragg sa usmial. „To je vec prokuratúry, ale keď ju prepustili na kauciu — no, požiadali nás o spoluprácu. A potom tu ide o vraždu, viete.“

„Nevedel som, že tak harmonicky spolupracujete.“

„Na rozkaz veliteľa,“ povedal Tragg.

Mason sa usmial. „Hollywood *naozaj* má vplyv!“

Tragg zmenil tému.

„Hľadali ste tohto chlapa?“

„Prirodzene. To je šofér Homanovho auta.“

„Pod akým menom ste ho poznali?“

„Hovorím vám, že som ho nepoznal.“

„Aké meno udal vašej klientke!“

„Nijaké jej neudal. Auto havarovalo skôr, než sa lepšie zoznámili.“

„Prefíkaný ste, však?“ „Nie. Úprimný.“

„Keď ste chceli, aby som sem prišiel, spomínali ste akéhosi Spinneyho alebo Semlyho a či akési podobné meno.“ „Nepamätám sa.“

Tragg sa pokúsil o iný ťah. „Ako to, že ste ho hľadali v tomto hoteli?“

„Chlapi Paula Drakea robili pátranie. Spytovali sa v recepcii, či neprišiel včera večer do hotela človek, ktorý zodpovedá tomuto opisu, a zistili, že prišiel.“

Tragg sa ľahko zamračil, bolo na ňom vidieť, že je podráždený. „Veľmi, *veľmi* pekné,“ povedal a dodal po významnej odmlke, „pre vás: Totiž, bolo by to pekné, keby som to uveril.“

„To ľahko môžete,“ povedal Mason. „Ako?“

„Skontrolujte si to v recepcii.“

„O tom nepochybujem. Vy ste priveľmi ľstivý, než aby ste mi podávali falošnú niť k niečomu, čo by sa tak ľahko dalo preveriť.

Ale ja chcem vedieť, ako sa stalo, že Drakeovi chlapi si vybrali práve tento hotel.“

„Hľadali šoféra auta.“

„Myslíte túto mŕtvolu?“

„Áno.“

„A prečo sa náhodou podívali sem?“ „Kontrolovali hotely.“

„Koľko hotelov ešte kontrolovali?“ opýtal sa Tragg.

Pretože Mason ostal ticho, Tragg sa usmial. „Vy ste tuhý zákazník, Mason. Poznáte svoje práva a budete sa ich držať, ale ak budem musieť, dozviem sa fakty od Drakea. Pamätajte, Drake vedie súkromnú detektívnu kanceláriu! Netešil by sa, keby sa mu niečo stalo s licenciou.“

„Drake a ja máme svedkyňu,“ povedal Mason, „a ubytovali sme ju tu v hoteli. Mysleli sme si, že tento človek sa asi pokúsi k nej dostať.“

„To je už lepšie. Kto bola tá svedkyňa?“

„O tom by som radšej nehovoril.“

„To určite, ale kto to bol?“

„Nemyslím, že na to odpoviem, Tragg.“

Tragg povedal jednému z chlapov: „Doveďte sem Paula Drakea!“

„Napokon, Tragg,“ povedal Mason, „nemáte právo vyšetrovaním zasahovať do dôverných vecí advokátovi, aj keď chcete objasniť prípad vraždy.“

Tragg sa ani neunúvaj s odpoveďou.

Policajt sa vrátil, doviedol za sebou Paula Drakea.

„No tak, Drake,“ povedal Tragg, „povedzme si to jasne! Vaši chlapi našli tohto človeka tu v hoteli. Nie. nepozerajte na Masona! Len odpovedzte na otázku!“

Drake prikývol.

„Ako sa stalo, že ho tu našli?“

„Vyšetrovali recepčného úradníka.“

„Dobre, Drake. Budem mať s vami trpezlivosť, ale veľmi to nepreťahujte! Prečo vyšetrovali recepčného?“ „Mason sa nazdával, že ten človek bude tu.“ „A kedy zišla Masonovi na um tá skvelá myšlienka?“ „Asi o štvrť na desať alebo o pol desiatej dnes ráno.“ „Kto to bol tá svedkyňa, čo bola tu v hoteli?“ „Nevedel som, že je tu svedkyňa.“

Traggovi trochu sčervenela tvár. „Koľkokrát ste boli v tomto hoteli za posledných štyridsať hodín, Drake?“

„Pokračuj a povedz mu, Paul!“ povedal Mason. „Beztak si to zistí u riaditeľa.“

„Mason a ja,“ povedal Drake, „sme včera večer doviedli sem jednu ženu. Nevedel som, že je to svedkyňa. Myslel som si, že ona Masonovi len...“

„Ako sa volá?“

„Warfieldová.“

„Odkiaľ je?“

„Z New Orleansu.“

„Kde sa ubytovala?“

„Na izbe šesť-dvadsať-osem.“

„No,“ zvolal Tragg, „trvalo nám dobrú chvíľu, kým sme sa aspoň túto maličkosť dozvedeli, však? Kde je teraz tá pani?“

„Neviem,“ povedal Mason. „Boli ste v jej izbe?“

„Bol som v jej izbe,“ povedal Mason, „zohnal som si pakľúč, vošiel dnu a poobzeral som sa tam.“ „Áno, a čo ste našli?“ „Nič. Nebola tam.“

„Izba je v tom istom stave, ako bola vtedy?“

„Do chvíle, čo som platil účet,“ povedal Mason, „a ona zrejme nemala úmysel použiť tú izbu, ja som zaplatil za ňu.“

Traggovi sa v hlase ozval ostrý, vecný tón. „Dobre, Mason — a aj vy, Drake, povedzte to otvorene! Neťaháme vždy povraz za ten istý koniec. Nemôžem za to, ani vy. Vy si musíte zarábať na živobytie. Ja si musím zarábať na živobytie. Ale, preboha, chlapci,

keď vám dám otázku, chcem aj odpoveď. Chodiť okolo horúcej kaše, to vás nezavedie nikam. Ak nechcete odpovedať a myslíte si, že ta bude váš tromf, jednoducho odmietnite odpovedať! Ale nepokúšajte sa ma vodiť za nos! Je to jasné?“

„Tak si dávajte pozor na otázky!“ povedal Mason. „Neobviňujte ma, že vás vodím za nos, ak sám od seba nedávam informácie!“

„Ak to bude tak,“ povedal Tragg, „môžem sa veci ujať... Dobre, podívajme sa na tú izbu, čo mala pani Warfieldová!“

„Možno je v nej teraz niekto iný,“ povedal Mason. „My sme ju vyplatili.“

„Zožeňte riaditeľa!“ povedal Tragg jednému zo svojich chlapov.

Kým chlap zháňal riaditeľa, policajt doviedol od výťahu Stephane Clairovú. Vyzerala biela a vystrašená. Oči jej prosebne pozerali na Masona.

„Toto je poručík Tragg z oddelenia pre vraždy, slečna Clairová,“ povedal Mason. „Uvidíte, že je veľmi schopný, ale neobyčajne zaslepený. Obávam sa, že stojíte pred nepríjemným zážitkom. Chceme, aby ste sa podívali na mŕtvolu.“

„Na *mŕtvolu!*“

Mason prikývol.

„Tu?“

„Áno.“

„Prečo?... Čo?...“

„Toho chlapa zavr...“ povedal Mason.

„Stačí,“ povedal Tragg Masonovi. „Teraz budem rozprávať ja. Slečna Clairová, mysleli sme, že by to azda mohla byť mŕtvola chlapa, ktorého ste poznali. Buďte taká láskavá a prejdite tadiaľto, prosím...“ Chytil ju za ruku a viedol do hotelovej izby.

Atmosféra smrti bola v izbe nepochybná. Okolo mŕtvoly vystretej na posteli vznášal sa pokojný majestát smrti. Zato chlapi,

ktorí tam pracovali na hľadaní stôp, akoby sa vymykali z celej tej dôstojnosti. Pre nich mŕtvola na posteli mohla byť aj vrecom zemiakov. Bol to iba neživý predmet na fotografovanie, meranie a skúmanie súvislostí s ostatnými predmetmi v izbe.

Pracovali obratne a rýchle, s dokonale nezaujatým výzorom. Neprestajný styk so smrťou akoby v nich vypestoval imunitu voči smrti.

Poručík Tragg viedol Stephane Clairovú okolo chlapov, okolo postele prešiel tak, že jej telom zatienil výhľad. Až keď bola tam, odkiaľ sa mohla priamo podívať chlapovi do tváre, Tragg rýchle odstúpil nabok.

„Poznáte tohto človeka?“ spýtal sa.

Stephane Clairová hľadela na sivú tvár. Chvíľku akoby jej oči bola priťahovala akási magnetická sila, mocnejšia než jej rozhodnutie, potom sa jej podarilo preniesť pohľad na Tragga. „Áno, poznám ho. Neviem, ako sa volá.“

„Kto je to?“

„Ten, čo viedol auto v deň havárie, ten. čo ma vzal autostopom.“

Tragg sa mierne uklonil Masonovi. „Veľmi pekne naaranžované, Mason,“ povedal sarkasticky. „Gratulujem vám. Predpokladám, že to bude vaša obhajoba.“

„Prirodzene,“ povedal Mason.

„Prečo, to je pravda!“ zvolala Stephane Clairová. „Pán Mason mi nepovedal ani slovo. Ja som ho nevidela ani nepočula od tých čias, čo som odišla z nemocnice.“

Tragg pozrel zo Stephane Clairovej na Masona. „Do čerta,“ povedal Masonovi, „ja vám verím. A z rukáva môžem vysypať mená tritisíc osemsto sedemdesiatšesť osôb, priamo a či nepriamo spojených s políciou, ktorí vám neuveria.“

Hotelový riaditeľ chrlil výčitky, zdôrazňoval svoju túžbu spolupracovať s políciou a veľmi dobrú povesť, ktorou hotel vyniká.

„Chceme sa podívať na izbu pani Warfieldovej," povedal Tragg. „Poďme, Mason! Vy a Drake, poďte s nami — a vy môžete ostať s tým policajtom, slečna Clairová!" A bolo príznačné, že Tragg ani nespomenul batožinu, ktorú našiel v izbe s mŕtvolou.

Skupina zašla k výťahu, vyviezla sa na šieste poschodie a riaditeľ povedal: „Myslím, že izba je v tom istom stave, ako bola, keď..."

„Kedy sa hosť odsťahoval?" opýtal sa Tragg.

„Keď bol zaplatený účet."

„Kto ho zaplatil?"

„Tento pán tu, jej švagor."

„Jej švagor!" zvolal Tragg.

„Tak povedal."

Tragg pozrel na Masona. „No, no, no, nepovedali ste mi, Mason, že je to vaša príbuzná. A vy nezošvagrený starý mládenec." Obrátil sa k riaditeľovi. „Nepredpokladám, že viete, kedy sa tento hosť odsťahoval."

„Celkom určite to viem," povedal riaditeľ. „Prišiel pán Mason a tento druhý pán a zaplatili účet. Bola s nimi vtedy pôvabná mladá dáma. Pán Mason povedal, že pani v hoteli mu je švagriná, má vraj slabé srdce a on sa ozaj obáva, že sa jej niečo stalo. Poslal som sluhu, aby sa na ňu pozrel. Našli sme izbu prázdnu. Nebola v nej ani batožina."

„Ani batožina?"

„Nie."

„Mala batožinu, keď si prenajala izbu?" „Mala kufor a škatuľu na klobúky."

Tragg strávil i tú informáciu. Opäť zamlčal batožinu, ktorú Mason videl v izbe, kde bola spáchaná vražda.

„Pokračujte!“ povedal Tragg. „Čo sa ešte stalo?“

„Keď pán Mason zaplatil účet a odišiel, povedal mi, že ak by som uvidel pani Warfieldovú, aby som jej oznámil, že ju hľadal švagor a že má o ňu veľké starosti.“

„Má to jediný háčik — on vedel, že ju už neuvidíte,“ povedal Tragg.

„Práve naopak, ja som ju videl.“

„Videli ste ju?“ ostro ho prerušil Tragg a podíval sa na neho.

„Áno, poručík, prešla halou asi pätnásť minút nato, čo pán Mason zaplatil účet. V recepcii bol už druhý úradník, nie ten, čo ju zapisoval, ale my sme mali jej opis a on pozná temer všetkých pravidelných hostí. Zavolal na ňu a povedal jej, že má pre ňu odkaz. Prišla k pultu, aby na odkaz počkala.

Zavolal ma a ja som jej povedal, že bol tu jej švagor a chcel, aby sa dala s ním do styku. Ona tvrdila, že sa nevolá Warfieldová, že nijakého švagra nemá, že sme bezočiví, a pustila sa k dverám. Pokúsil som sa ju zadržať, ale bola taká nesmierne rozhorčená, že som si nebol istý, či konám správne. Napokon, účet mala zaplatený a nebolo legálneho podkladu, na ktorom by som ju bol mohol zadržať, ale je niekoľko otázok v súvislosti s jej tunajším pobytom, ktoré neboli náležite vysvetlené.“

„Nemala so sebou batožinu, keď odchádzala?“

„Nie.“

„Podívajme sa na jej izbu!“ povedal Tragg.

Riaditeľ otvoril dvere, Tragg kývol na ostatných, aby počkali na chodbe, a vošiel do izby. Rýchle sa poobzeral, nato sa zvrtol k riaditeľovi. „Pozrite, táto izba je uprat???? Povedali ste, že je v tom istom stave, ako keď tá pani odišla.“

Riaditeľ pokýval hlavou. „Áno, je presne v tom istom stave, ako bola, keď ju sluha otvoril pakľúčom.“

„Kedy to bolo?“

„Okolo pol deviatej.“

Tragg jemne zdvihol prikrývku na posteli. „Ona ustlala túto posteľ?“ spýtal sa.

„Nie prosím. Bielizeň je absolútne čistá. Posteľ nebola použitá.“

„Chyžná nevymenila bielizeň?“

„Chyžná tu nebola.“

„Ste si istý?“

„Áno.“

Mason stál vo dverách, povedal: „Ani uteráky v kúpeľni neboli použité, poručík.“

Tragg sa obrátil k Masonovi, zamyslene si ho prezrel, potom sa opäť venoval skúmaniu izby.

Zvrtol sa k Masonovi. „Čo tu robila?“

„Hľadala prácu.“

„Našla?“

„Mala prácu vo výhľade.“ „Akú prácu?“

„Povedali jej, že miesto sa ešte neuprázdnilo, ale možno o niekoľko dní sa uprázdni a budú jej vraj dávať plat, kým bude čakať.“

„Veríte, že jej to povedali?“

„Áno.“

Traggov úsmev sa zmenil na úškrn. „Dobre, a kto jej to povedal ?“

Mason sa uškrnul na neho. „Paul Drake.“ „Na čí návrh?“ „Na môj.“

„No,“ povedal Tragg, „tie otázky som postavil dosť jasne, aby som dostal inteligentnú odpoveď.“ „Odpoveď ste dostali, nie?“ „Áno.“

„Podívajme sa, chlapci,“ povedal Tragg, „či by sme toto nemohli trošku pristrihnúť! Vy ste to navrhli pani Warfieldovej, lebo ste ju na niečo potrebovali — však?“

„Chceli sme jej nájsť muža.“

„Nezmysel,“ povedal Tragg a odišiel postavil sa do dverí kúpeľne. Potom sa vrátil, podíval sa na stiahnuté rolety a na elektrické svetlo.

Opäť sa obrátil k Masonovi. „Čo by som mal spraviť, Mason, aby som vás prinútil vypovedať celú pravdu o tejto veci — skutočnú jej podstatu?“

„Klásť otázky,“ povedal Mason. „Spytujte sa na všetko, čo chcete, a ja vám odpoviem!“

„A čo by som mal spraviť, aby som vás prinútil povedať mi to aj bez otázok?“

„Sledovať nitky, na ktorých pracujem.“

„Myslíte Hollywood?“

Mason prikývol.

Tragg na chvíľku zaváhal, potom pokrútil hlavou. „To je ďaleký cieľ — ešte.“

„Tak potom klásť otázky ďalej,“ povedal Mason.

„Ďakujem. Budem,“ prisľúbil Tragg nehnevane. „Začnem tým, že sa vás spýtam na meno, ktoré ste spomenuli, keď ste ma dnes včasráno navštívili.“

Mason sa zamračil, akoby bol zmätený. „Homan?“ spýtal sa.

„Nie, nie,“ povedal Tragg. „No tak, nekľučkujte! To zo San Francisca.“

„Ó, zo San Francisca. Nie som si istý, že by som...“

„To, čo znelo ako Spellay alebo podobne.“

Mason sa mrštil. „Nespomínam si na nijakého Spelleyho.“

„Bolo to meno Greeley, Adler Greeley?“ spýtal sa Tragg.

„Nie,“ povedal Mason.

„No tak, aké meno to bolo?“

„Takže meno toho mŕtveho je Greeley, však?“

„Ja neodpovedám na otázky. Ja ich kladiem. Potrebujem to meno, čo ste spomenuli, meno toho človeka, o ktorom ste povedali, že ho hľadá polícia v San Franciscu.“

„Ó, iste myslíte Spinneyho,“ povedal Mason.

„To je ono. Čo je s ním?“

„To je všetko, čo o ňom viem,“ povedal Mason. „Poznám len meno Spinney.“

„A ako sa stalo, že ste sa k nemu dostali?“

„Jeden z Drakeových chlapov objavil nitku, ktorá v ňom vzbudila myšlienku, že Spinney je v spojení s Homanom.“

„Opäť Homan,“ zakvílil Tragg. „Bože môj, prečo neprestajne do neho zapárate?“

„Lebo pristupujem k veci z toho uhla.“

„Čo vo vás vyvolalo domnienku, že sa tu ubytoval pod menom Lossten?“

„Pretože,“ povedal trpezlivo Mason, „som si myslel, že ten, čo sa tu ubytoval, viedol to auto. Myslel som si, že pán Spinney je v spojení s Homanom. Preto som usúdil, že ten, čo sa tu ubytoval, je pán Spinney.“

„Neprišli ste sem na požiadanie slečny Clairovej?“

„Nie.“

„Nenavštívili ste ho na základe niečoho, čo vám povedala pani Warfieldová?“ „Nie.“

„A prečo ste prišli do mojej kancelárie, prv než ste išli na návštevu k tomu pánovi?“

„Povedal som vám. Chcel som spolupracovať.“

Tragg sa uklonil. „Naozaj si vážim vašu úprimnosť, pán Mason. Ak dovolíte, nebudem vás už zdržiavať! Viem, že máte mnoho práce, a kým oceňujem *veľkú* pomoc, ktorú mi poskytujete, nemôžem vás žiadať, aby ste poškodzovali svoju prax.“

„Chcete povedať, že už smiem odísť?“ „Áno, všetci okrem slečny Clairovej.“ „Prečo ona nemôže odísť?“ „Lebo ju chcem zadržať.“

„Neviem, na akom podklade ju chcete zadržať.“

„Zatiaľ je to jediná osoba, ktorú sme našli a ktorá pozná toho človeka. Mala všetky príčiny, aby sa jej nepáčil. Už je mŕtvy. Keďže sú okolnosti také, budeme ju musieť začas zadržať.“

„Práve ju prepustili z nemocnice.“

Tragg sa usmial. „Nezáleží na tom, kde práve bola, ale na tom, kam práve ide. A ide na prokuratúru.“

„Môžem sa s ňou pozhovárať, prv než odíde?“ „Radšej nie.“

„Je to moja klientka. Žiadam o právo pozhovárať sa s ňou.“

Tragg sa usmial. „Nechcel by som vás zbaviť práva zhovárať sa s klientkou,“ povedal, „ale na nešťastie už nie je tu. Detektív ju vezie na prokuratúru.“

„Aj keď spolupracujeme,“ povedal podráždené Mason, „nezdá sa, že by sme si boli vzájomne na pomoci, však nie?“

„To hovoríte *vy mne?*“ spýtal sa Tragg. „Ale, pán Mason, nemajte starosti! Začnem pátrať po pánu L. C. Spinneym, ktorý býval v San Franciscu, a — povedzme v Bakersfielde?“

„Neviem, prečo nie,“ povedal Mason.

Tragg pozrel na neho, povedal: „No, ja ten gaštan vytiahnem za vás z ohňa. Ako vyzerala pani Warfieldová?“

„Asi jedenatridsať-dvaatridsaťročná, ustatá, modré oči, svetlogaštanové vlasy, spadnuté plecia, výška priemerná, chudá. Mala oblečenú modrú seržovú sukňu a kabát, keď sme ju videli posledný raz.“

Tragg zdvihol telefón, zavolal veliteľstvo a povedal: „Stíhajte istú pani Warfieldovú ktorá sa včera ubytovala v hoteli Gateview ako Lois Warfieldová z New Orleansu. Z hotela odišla v priebehu poslednej hodiny. Prehľadajte všetky okolité reštaurácie! Má vyše tridsať rokov, chudá, priemerná výška, ustatého výzoru, modré oči, svetlogaštanové vlasy, modré seržové šaty. Veľmi ju potrebujem. Ponáhľajte sa!“ Položil telefón.

„A nás,“ spýtal sa Mason, „ešte potrebujete?“ Tragg sa usmial. „Už nie!“

Vonku na ulici Mason povedal ešte raz: „Myslel som si, že pri stíhaní Spinneyho nám bude užitočnejší, ak si bude myslieť, že sa pokúšame pred ním skrývať, čo viem o Spinneym.“

„Asi to tak pôsobí,“ pripustil Drake. „Prečo nespomenul jej batožinu v Greeleyho izbe?“

„Chce nás dostať do pasce,“ povedal Mason. „Dajme si bacha, Paul! Zatiaľ sa podívame, či je v telefónnom zozname nejaký Adler Greeley. Ak je, hneď ho zavoláme. Kým Tragg bude usilovne rozmotávať nitky, čo sme mu dali, možno sa nám podarí ukradomky postúpiť.“

Budova to bola dvojposchodová vo veľmi drahej štvrti. Zelené palmové listy sa rozťahovali na pozadí bieleho kameňa. Na zacenganie prišla farebná slúžka.

Mason jej podal vizitku. „Rád by som navštívil pani Greeleyovú, ak je doma," povedal. „Prosím, povedzte jej, že je to veľmi dôležité!"

Slúžka vzala vizitku, prečítala, ľstivo pozrela na Masona, povedala: „Moment, prosím," a odišla po schodoch. O chvíľu sa vrátila. „Pani Greeleyová vás očakáva," povedala.

Masona uviedli do obývačky, kde tmavý masívny nábytok, hrubé koberce a niekoľko starostlivo vybraných olejových malieb, originálov, vytváralo ovzdušie nevtieravého prepychu. Fotografia nad kozubom bola bezpochyby fotografiou človeka, ktorého mŕtvolu videl Mason v hoteli Gateview.

Pani Greeleyová mala zrejme niečo vyše tridsať rokov. Bola to žena, ktorá mohla rozšíriť svoje schopnosti ako hostiteľka, ale darilo sa jej krotiť svoje dôverné správanie — žena, ktorá navidomoči poskytovala mnoho zábavy, mnoho zábavy prijímala a ktorá by v hocakých okolnostiach sotva prišla do rozpakov.

Prezrela si ho s úprimnou zvedavosťou a povedala: „Počula som o vás, pán Mason, a čítala som o vašich prípadoch v novinách. Nesadnete si ?"

„Moje poslanie nie je veľmi príjemné, pani Greeleyová," povedal Mason. „Týka sa vášho manžela."

Stíchol.

„Mrzí ma to, pán Mason," povedala. „Nemôžete sa s ním stretnúť. Je v San Franciscu."

„Viete presne, kedy odišiel do San Francisca?" spýtal sa Mason.

„Ale áno. Neočakávane ho zavolali včera večer.“ „Chodí často do San Francisca?“

„Áno. Práca ho tam pravidelne odvoláva. Môžete mi povedať dôvod týchto otázok, pán Mason?“

„Budem úprimný, pani Greeleyová,“ povedal Mason, „vyšetrujem automobilovú nehodu, ktorá sa týka najmä vášho manžela.“

„Adler a automobilová nehoda?“

Advokát prikývol.

„Myslíte včera večer? Povedzte mi, pán Mason, bol zranený?...“

„Nie, nie včera večer. Je to už niekoľko dní.“

„Ale nepočula som, že by bol niečo o tom povedal. Mal nejakú odreninu ... Môžete mi povedať presne, na čo myslíte, pán Mason?“

„Bol váš manžel v San Franciscu minulú stredu?“

„Chodí ta často.“

„A sám si vedie auto, keď ide na cestu?“

„Bože dobrý, nie! Nie odtiaľto do San Francisca! Chodí lietadlom alebo nočným vlakom, obyčajne lietadlom. Niekedy chodí včasne ranným lietadlom a vracia sa nočným vlakom.“

„Ešte jednu otázku. Môžete mi povedať, či pán Greeley sa pozná s filmovým producentom menom Homan?“

„Ale áno. Lenže, no, moment! Neviem, či sa stretol s pánom Homanom osobne a či sa stýkajú len telefonicky. Ale viem, že pre pána Homana vybavoval nejakú záležitosť. Spomínam si, boli sme pred pár dňami na filme a meno pána Homana sa blyslo na plátne. Adler mi povedal, že Homan je jeho klientom, a mňa to celkom vzrušilo.“

„Pani Greeleyová, spomenul váš manžel, že bol nedávno pri nejakej automobilovej nehode?“

„Nie.“

„Zdalo sa, že má odreniny alebo že je nehybný či chorý?“

„Okrem ľahkej... Pán Mason, prečo kladiete tieto otázky *mne?* Logické je, že osobou, ktorá by mala na ne odpovedať, je Adler.“

„Na nešťastie nemožno sa s ním dostať do styku.“

„Jeho kancelária by vedela kde sa dostanete k nemu. Môžete ho zachytiť telefonicky.“

„V jeho kancelárii povedali, že mi nemôžu povedať, kedy by som sa mohol s ním dostať do styku.“

Usmiala sa. „Azda *vám* by to nepovedali, ale *mne* by to oznámili.“

„Bol tu včera večer?“

„Nie. Povedala som vám, že ho odvolali do San Francisca — ale dúfal, že nazad chytí ranný vlak, alebo nočný.“

„Zišlo vám niekedy na um, že váš manžel môže zmeniť svoje plány — alebo vám možno povie, že je na istom mieste, kým v skutočnosti je inde?“

Zasmiala sa mu do očí „Chcete sa ma taktne spýtať, či mi zišlo na um, že môj manžel by ma mohol klamať?“

„Áno.“

Povedala, ešte vždy sa usmievajúc: „Myslím, že by oklamal. Myslím, každý muž by oklamal, keby ho dostatočne zvádzali. Ale môj manžel sa vždy správal ku mne slušne, pán Mason. Je v tom rozdiel, ako vidíte. A myslím, pán Mason, že už ste dosť povedali, aby som Adlerovi dala vedieť, že ste tu a čo chcete.“

Otvorila v skrinke priečinok, vybrala telefón s diaľkovým vedením, vytočila číslo a povedala: „Irma, tu Greeleyová. Rada by som hovorila s pánom Greeleym, buďte taká láskavá!... ó, nebol. A kde by som sa mohla s ním spojiť?... To je v San Franciscu?... Aha... No, zavolajte ma, len čo dostanete od neho správu!“

Položila slúchadlo na miesto, povedala: „Oznámil jej, že buď príde do kancelárie predpoludním, alebo ju zavolá zo San Francisca. Ona myslí, že práve je v lietadle.“

„Tak vy si myslíte, že keby vášho manžela dostatočne zvádzali, mohol by azda...“

„Pán Mason,“ prerušila ho, „ani jeden manžel, ktorý je hoden mzdy svojej, nemôže prekonať myšlienku, že pri ženách sa trošku mení na diabla. Ak je žena dosť bystrá a využije to, môže popliesť každému mužovi hlavu — ale nemôže mu popliesť srdce, pán Mason, a myslím, že to je odpoveď na vašu otázku. A teraz, keďže som už na ňu odpovedala, môžem sa spýtať, načo ste tu, na čo narážate a o čo vlastne ide?“

Nespúšťala z Masona oči, úprimne vyzývavé a trošku upodozrievavo.

„Presne, pani Greeleyová, ide o to, že váš manžel v stredu večer minulý týždeň okolo desiatej hodiny viedol auto. Išiel v ňom po Ridge Route. Bola s ním mladá žena Stala sa nehoda. Niekoľko osôb bolo ťažko zranených.“

„Chcete povedať, že išiel do San Francisca?“

„Nie. Išiel sem.“

„V akom čase?“

„Niečo po jedenástej hodine.“

Na chvíľku sa zamyslela. „To bolo v stredu minulý týždeň?“ „Áno.“

„Prečo ste sa nespýtali pána Greeleyho?“ „Na nešťastie som ho nemohol nájsť.“

„Napokon, pán Mason, prísť ku mne, to je dosť veľká okľuka... Ak budete mať ešte ďalšie otázky o mojom manželovi, budete ich musieť položiť jemu.“

„To je nemožné.“

„No, čoskoro to bude možné. Bude vo svojej kancelárii...“

„Obávam sa,“ povedal Mason, „že váš manžel nebude vo svojej kancelárii — ani dnes, ani zajtra, ani tento týždeň.“

Udivene na neho hľadela, čelo sa jej skrčilo do spletených vrások, keď zacengal telefón.

Oči sa jej triumfálne zablysli. „To bude Irma. Povie mi, že pán Greeley je vo svojej kancelárii Poviem mu, že ste tu a čo chcete, pán Mason.“

„Áno?“ spýtala sa do telefónu, nato sa zamračila, „ó, prepáčte! Kto tam, prosím? O čo ide? Aké meno, prosím... Ale ja nerozumiem. Chcete, aby som išla do hotela Gateview?... Poručík Tragg — z oddelenia pre vraždy?... Chcete povedať... Nie! Nie Adler! To je nejaký omyl... On je v San Franciscu Hovorila som s jeho kanceláriou len pred pár minútami... Ja... A-a áno, hneď tam budem.“

Pustila slúchadlo do žliabku na prístroji. Pomaly sa obrátila, aby sa podívala na Masona. Hľadela na neho, akoby bol nejakou znetvorenou príšerou z ťažkého sna. Tvár a oči mala naplnené prekvapením a hrôzou.

„Vy — vy ste to iste — vedeli.“

Mason vstal. „Prepáčte, pani Greeleyová!“

Možno ho nepočula. Mechanicky vstala, keď sa hosť chystal na odchod, išla za Masonom až na okraj schodišťa. Neplakala, kým Mason nezostúpil do polovice schodov. Potom advokát začul pridusený vzlykot a buchot nôh, utekajúcich cez obývačku do spálne.

Mason vykročil von do jasného, slnečného svetla studeného jarného dňa.

Súdna sieň bzučala činnosťou Sudca Cortright, predseda súdu, vybavil šesť predbežných návrhov obžaloby, počúval s nútenou pozornosťou odôvodnenie advokáta, ktorý akoby nebol schopný dostať sa priamo k veci, nakoniec ho prerušil súdnym rozhodnutím a nastolil ďalší prípad. Advokáti prichádzali a odchádzali. Do atmosféry prenikol zhon. To boli menej závažné záležitosti, aké sa neprestajne stávali, nesčíselne často, takže už stratili všetku individualitu; porušenia zákona, ktoré sa hromadili rýchlejšie, než sa mohli vybaviť, ak justičná mašinéria nefungovala hladko. Jedinými osobami, ktoré pojednávaniam prikladali nejakú závažnosť, boli ľudia priamo postihnutí.

Žena bielej tváre, ktorá sedela so založenými rukami, kým právny zástupca jej muža dôvodil, že žaloba pre neplnenie vyživovacej povinnosti je technicky nesprávna, bola si vedomá skutočnosti, že nakoniec našla v sebe silu prinútiť muža, ktorý sedel a gánil na ňu, aby prestal mrhať peniaze na iné ženy a prispieval na svoje dieťa. Vždy sa prisahal, že ju zabije, ak ho niekedy zažaluje. Vykoná to? Srdce jej nepretržitými údermi hnalo krv cez ustaté tepny. Cítila, ako jej bijú v sluchách. Povedal, že ju zabije. Vyzerá na to. Možno ju zabije. Čo potom s dieťaťom? Advokát preťahoval vec ďalej. Žaloba mala nedostatky, zabudla konštatovať, že obžalovaný svojvoľne prestal prispievať na dieťa.

Sudca Cortright ustato počúval dôvody. Napokon, čo na tom záleží? Vyhodiť túto obžalobu a chlap bude znova sedieť. Uvedomoval si len ubiehajúce minúty, svoj preplnený program, únavnú advokátovu mnohovravnosť.

Nakoniec prišli na rad predbežné pojednávania. „Štát versus Stephane Clairová,“ zvolal.

Harold Hanley z prokuratúry sa díval na proces ako na zápas v rámci zákona. „Vaša ctihodnosť, obžalovanú na súde zastupuje

Perry Mason. Právny zástupca privolil, aby sa predbežné pojednávanie konalo v tomto čase. Obžalovaná je prepustená na kauciu So súhlasom zástupcu sa vypočúvanie môže konať bez ďalšieho oznámenia formalít.“

„Výborne,“ povedal sudca Cortright. „Vaši svedkovia sú prítomní?“

„Áno, vaša ctihodnosť.“

Nato nasledovala obvyklá technická procedúra. Advokáti, ktorých prípady boli už vybavené, odišli zo súdnej siene, jedni ešte rozhorčene diskutovali, druhí žartovali, ďalší sa ponáhľali na iné oddelenie, kde na nich čakali povinnosti. Harold Hanley predvolával svojich svedkov rýchle jedného za druhým. Frank Corvis, dopravný strážnik, ktorého upozornili na nehodu, prišiel k havarovanému autu, v ktorom sedela obžalovaná, a vytiahol ju. Vypovedal o jej polohe. Bola pri volante na šoférovom sedadle. Keď prišiel, oboje dvere auta boli zatvorené. V priečinku na rukavičky našiel fľašu. Nie, nemá tú fľašu pri sebe. Zapečatil ju a odovzdal veliteľovi dopravného oddelenia. Áno, poznal by tú fľašu, keby ju znovu videl. Áno, to je tá fľaša. Presne v tom stave ju našiel, bola v nej whisky asi do tretiny. Áno, všimol si zápach dychu obžalovanej. Bol to zápach alkoholu.

„Krížový výsluch!“ povedal Hanley Perrymu Masonovi.

Dopravný strážnik sa obrátil k Masonovi, vypäl sa, akoby sa bojovne chystal odraziť každý útok.

„Všimli ste si,“ spýtal sa Mason, „či ruky obžalovanej boli na volante?“

„Všimol som si *obe* ruky. Chytil som ju za pravé zápästie, aby som ju mohol vytiahnuť.“ „Kde mala pravé zápästie?“ „Na volante.“ „Ste si istý?“ „Absolútne.“

„Tak, pravda, nedržala volant prstami.“ „Čo tým myslíte?“

„Ak mala zápästie na volante,“ vysvetľoval Mason, „bolo by možné, aby volant držala prstami?“

Corvis sa zamračil. Pozrel na žalobcu, potom bokom. „Tak som sa zle vyjadril.“

„Zápästie nemala na volante?“

„Ruku mala na volante.“

„Keď teda mala ruku na volante, myslíte, že prstami držala volant?“ „Áno. Myslím, že držala.“

„Chytili ste ju za pravé zápästie, keď ste ju cez okno ťahali z auta?“ „Áno.“

„Prstami ste ju chytili okolo zápästia?“ „Áno.“

„A nevšimli ste si nič zvláštne na jej pravej ruke?“ „Vtedy nič.“

„Ale všimli ste si neskôr?“ „Áno.“

„Kedy to bolo?“

„Keď sme ju odniesli od auta a keď ležala na zemi a čakala na sanitku. Jeden motorista nám dal povlak na auto, ten sme prestreli na zem a s motoristom sme položili dievča na ten povlak.“

„Myslíte obžalovanú?“

„Áno.“

„A v tom čase ste si nič nevšimli na jej pravej ruke?“

„Všimol.“

„Čo to bolo?“

„Na malíčku mala čosi červené. Najprv som si myslel, že je to krv. Zišlo to a spravilo mi to na chrbte ruky červenú škvrnu. Chcel som si ju utrieť, a neutieralo sa to ako krv.“

„Bol to rúž?“

„Myslím, že bol.“

„A všimli ste si jej ľavú ruku?“

„Áno.“

„Bola na nej rukavička a či nie?“ „Áno.“

„Na pravej nebola?“ „Nie.“

„Prezreli ste auto?“ „Áno.“

„Našli ste v aute rúž?“

„Nie. Našiel som jej kabelku a poslal som ju s ňou do ambulancie.“

„Našli ste nejakú batožinu?“ „Nie.“

„Nikde v aute?“ „Nie.“

„Tak, ak obžalovaná mala pravú ruku položenú na volante a držala ho silou, akú vynaloží človek, ktorý sa chce vyhnúť nehode, zostal by rúž na volante auta?“

„No...“

„Protestujem, otázka je sporná,“ povedal prokurátor. „Námietka sa prijíma.“

„Prezreli ste volant, aby ste videli, či sú na ňom stopy po rúži?“

„Vtedy nie.“ „Neskôr?“ „Áno.“ „Našli ste?“

„Iba veľmi slabú stopu rúžu na jednom mieste. . . Vidíte, keby si vo chvíli nehody bola natierala pery a šoférovala jednou rukou...“

„To stačí,“ prerušil ho prísne sudca. „Súd si z toho vyvodí vlastné závery. Vypovedajte iba k faktom!“

„Pozreli ste do kufra?“

„Áno, pravdaže.“

„Nebola tam batožina?“

„Nijaká batožina.“

„Zapaľovanie na aute bolo vypäté?“

Strážnik sklopil oči. „Neviem,“ povedal. „Bolo vypäté, keď sa auto dostalo do garáže. Vidíte, bolo odstránené s havarovaným výstrojom. Nebolo dôvodu naštartovať motor. Hľadal som v aute alkohol a batožinu, ale zapaľovanie som si nevšimol, až včera, keď mi pripútalo pozornosť.“

„Zapaľovanie bolo vypäté?“

„Áno.“

„Hľadali ste odtlačky prstov na volante?“

„Nie, prosím, ja nie. Keď vidíme, že auto zbehne z cesty do priekopy, a nájdeme za volantom osobu v bezvedomí, táto osoba drží volant a nikoho iného v aute niet, neskúmame odtlačky prstov, aby sme zistili, kto ho viedol.“

Po súdnej sieni zašumel chichot. Sudca pozrel skúmavo na Masona. „Želáte si navrhnúť, aby toto posledné konštatovanie bolo vyčiarknuté, pán Mason?“

„Nie, nechajte ho tam!“ povedal Mason a obrátil sa znova k svedkovi.

„Tak dvere na aute boli zatvorené?“

„Áno.“

„Obidvoje dverí?“ „Áno.“

„Bola vtedy dosť chladná noc, však?“ „Čo to má s tým spoločné?“ „Ja sa len spytujem.“

„No, tam hore bolo zima.“ „Dul vietor?“ „Áno.“

„A neviete, či auto, v ktorom sedela obžalovaná, malo kúrenie?“

„Myslím, že malo. Už si spomínam... Áno, malo.“ „A kúrenie bolo zapäté?“ „Áno, ventilátor bežal.“

„Tak vy hovoríte, že obžalovanú ste vytiahli cez okno.“ „Áno. Cez okno na dverách.“ „Na ktorej strane?“

„Na pravej. Na ľavej strane auto ležalo.“

„Aha. A vy ste obžalovanú vytiahli cez pravé okno?“

„Tak som povedal.“

„Tak, sklo na okne ste nemohli stiahnuť zvonku, však?“

„Prirodzene.“

„A neotvorili ste dvere?“

„Vtedy nie. Povedal som vám, že sme ju vytiahli cez okno. Dvere boli zaseknuté. Koľkokrát vám to musím rozprávať?“

Sudca Cortright povedal prísne: „Svedok sa obmedzí len na odpovede na otázky! Ale zástupca musí uvážiť, že program je

preplnený ďalšími záležitosťami, a táto otázka bola položená a zodpovedaná jednou alebo druhou formou už niekoľkokrát.“

„Správne,“ povedal Mason. „Myslím, že o chvíľku vaša ctihodnosť uzná závažnosť tejto otázky. Nemohli ste stiahnuť to okno z vonkajšej strany auta, pán Corvis?“

„Nie. Nepovedal som, že som sťahoval okno. Okno bolo otvorené.“

„Stiahnuté až na samý spodok?“

„Ja ... Áno.“

„To auto bolo štvorsedadlové?“ „Áno.“

„Bolo na ňom len dvoje dverí?“ „Tak, áno.“

„A okná boli dosť veľké — dosť veľké, aby ste mohli tadiaľ pretiahnuť obžalovanú?“

„Neboli by sme ju mohli tadiaľ pretiahnuť,“ povedal Corvis, „keby neboli dosť veľké, aby sa tadiaľ dala pretiahnuť.“

Prokurátor poskytol obecenstvu pohľad na svoj široký úsmev.

„Tak,“ povedal Mason, *„aj iná osoba by bola mohla ujsť z auta cez to okno?“*

Corvis sa na chvíľku zamyslel. „Neviem.“

„Ale keď obžalovaná prešla, bol by sa mohol prepchať i chlap, nie?“

„Neviem.“

„Tá otázka je sporná,“ povedal Hanley.

Mason sa usmial. „Odvolávam ju. Fakty hovoria samy za seba. Tak, pán Corvis, vy ste už nejaký čas dopravným strážnikom?“

„Päť rokov.“

„Iste ste mali už príležitosť všimnúť si niečo z obsluhy áut?“

„Prirodzene.“

„Všimli ste si niekedy,“ spýtal sa Mason s úsmevom, „ako sa obsluhuje auto v noci na horskej ceste, keď duje studený vietor a keď je okno na pravej strane po celú cestu stiahnuté — keď je taká studená noc, že v aute treba používať kúrenie?“

Hanley vyskočil. „Vaša ctihodnosť, to nie je primeraný krížový výsluch. My sme tohto človeka nekvalifikovali ako experta. To si žiada uzavrieť svedkovu výpoveď, to je vec názoru, to je sporné a...“

„Námietka sa prijíma,“ povedal sudca Cortright. „Vy ste ho nekvalifikovali. To nie je primeraný krížový výsluch.“

Keďže Mason dosiahol svoj cieľ, uspokojil sa s úsmevom. „To je všetko.“

Corvis odišiel. Ostatní svedkovia vypovedali o zrážke; štvorsedadlové kupé išlo veľkou rýchlosťou, obehlo auto na trojprúdovej diaľnici, narazilo na iné auto, ktoré bolo na treťom prúde; o zrážke; o kľukatom smere, ktorým auto išlo. Okrem jednej výnimky nikto zo svedkov nevidel šoféra. Všetko sa to, vysvetľovali, stalo veľmi rýchle.

Ale Edith Lionsová cestovala v aute, ktoré sa štvorsedadlové kupé usilovalo obísť, a vypovedala ináč. Mala asi dvaadvadsať rokov, bolo to červenovlasé dievča so zdvihnutým nosom, pehavé a jej reč vynikala veľkou palebnou silou. Povedala „Išla som v aute s matkou a otcom. Sedeli sme traja na prednom sedadle. Toto auto prišlo spoza nás strašnou rýchlosťou. Zrazu odbočilo, aby nás obehlo, ale práve v tom čase auto idúce opačným smerom obchádzalo iné auto, ktoré tiež išlo proti nám.“

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Hanley.

„Len to, čo hovorili ostatní svedkovia.“

„To si nevšímajte! Povedzte to iba svojimi vlastnými slovami, slečna Lionsová!“

„No, osoba, čo to auto viedla, sa chcela zaradiť a škrabla nám do blatníka. To spôsobilo, že auto hodilo dozadu krížom cez dlažbu, práve pred iné auto, ktoré išlo proti nám.“

„A potom?“

„Potom to druhé auto chcelo zabrzdiť a narazilo spredu do auta za nami.“

„A čo sa stalo s tým štvorsedadlovým kupé? Videli ste?“

„Hnalo sa ďalej po ceste a prebehlo cez násyp. Potom sa, myslím, prevalilo. Bol to strašný rachot.“

„A čo ste vy spravili?“

„Len čo môj otec zastavil, vyskočila som.“

„Bežali ste nazad k autám, ktoré sa zrazili?“

„Nie. Chvíľu som mala čo robiť, aby som sa povyhýbala autám. Potom som bežala k násypu, po ktorom prebehlo to štvorsedadlové kupé.“

„Čo ste videli?“

„Chvíľu mi trvalo, kým som ho našla. Potom som sa dívala nadol a videla som, že auto leží na boku dolu na spodku tej strmej škarpy.“

„Videli ste niekoho — nejakú osobu?“

„Vtedy nie.“

„Neskôr ste videli?“

„Áno, prosím.“

„Koho?“

„Tú ženu, čo tam sedí,“ ukázala na Stephane Clairová. „Kde bola a ako ste ju mohli vidieť?“

„Do auta zasvietili baterkou. Sedela na šoférovom sedadle.“

„No a videli ste v niektorej chvíľke predtým aj nejakú inú osobu v tom štvorsedadlovom kupé?“ „Nie, prosím.“

„A videli ste, kto šoféroval v aute, keď išlo popri vás?“

„Áno, prosím.“

„Kto?“

„No, bola to žena. To som videla a mala taký istý klobúk ako obžalovaná.“

„Krížový výsluch!“ povedal Hanley triumfálne.

„Váš otec viedol auto?“ spýtal sa Mason svedkyne.

„Áno, prosím.“

„A vy ste sedeli vedľa svojej matky?“ „Áno, prosím.“

„Vaša matka bola uprostred?“ „Áno, správne.“

„Tak vy ste boli v aute celkom na pravej strane?“ „Áno, prosím.“

„A to štvorsedadlové kupé obehlo po vašej ľavej strane?“ „Áno.“

„A potom sa zaradilo?“ „Áno.“ „Bola tma?“ „Prirodzene.“

„A reflektory išli proti vám?“ „Áno.“

„Vošlo to štvorsedadlové kupé v niektorej chvíli priamo medzi vás a reflektory protiidúceho auta?“ „Ako to myslíte?“

„Súdny zapisovateľ prečíta otázku,“ povedal Mason. „Prosím, počúvajte pozorne!“

Súdny zapisovateľ prečítal otázku. „Rozumiete jej?“ spýtal sa Mason. „Áno.“

„Môžete na ňu odpovedať?“

„Nie,“ povedala. „Myslím, že nie. Veď tam bolo mnoho reflektorov. Akoby naraz prichádzali zo všetkých strán.“

„Akou rýchlosťou išiel váš otec?“

„Štyridsať míľ za hodinu.“

„A akou rýchlosťou išlo to štvorsedadlové kupé?“

„Najmenej osemdesiat-deväťdesiat míľ za hodinu.“

„A kedy ste si prvý raz uvedomili, že hrozí nehoda?“

„Keď nám to auto narazilo do blatníka.“

„A len čo sa to stalo, hneď zabočilo doľava?“

„Áno.“

„A prebehlo krížom cez cestu?“ „Áno.“

„Ale keď reflektory prichádzali k vám z viacerých rozmanitých smerov, keď váš otec zápasil, aby udržal auto na ceste, a keď ste vy sedeli celkom na pravej strane sedadla, videli ste cez auto a do vnútra toho rýchle idúceho štvorsedadlového kupé, však?“

„Áno, prosím.“

„Vaše auto po zrážke dostalo šmyk, nie?“ „Krútilo sa dookola, áno.“ „Takže bolo namierené na *pravú* stranu cesty?“ „Áno.“

„A to štvorsedadlové kupé tiež dostalo šmyk, *doľava?*“ „Áno.“

„A išlo o štyridsať-paťdesiat míľ rýchlejšie ako vy?“ „No... áno.“

„Takže aby ste to kupé videli, museli ste sa podívať ponad predné sedadlo vášho auta?“ „Myslím.“

„A pretože išlo o toľko rýchlejšie, vy ste ho len letmo zazreli?“ „Áno.“

„Aj váš otec, aj matka boli na tom prednom sedadle a obaja boli priamo vo vašom zornom poli, však?“

„No, musela som sa trochu natiahnuť a obrátiť hlavu.“ „Chcete povedať, že tak ste mohli vidieť povedľa nich?“ „Áno.“

„Ktorým smerom ste natiahli krk? Dívali ste sa dopredu, pred svojho otca a matku, a či dozadu?“

„No, pohybovali sa dookola. Otecko sa usiloval ovládnuť auto a matka rozhodila rukami a vykríkla a ja som sa, myslím, dívala kamsi pomedzi nich.“

„Asi v tom čase sa iné auto zrazilo s tým štvorsedadlovým kupé?“

„Áno, prosím.“

„A čo myslíte, je možné, že vaše dojmy z tohto krátkeho okamihu sú zmätené?“

„Nie, prosím. Ona viedla to auto. Videla som ju.“ „Kto viedol?“

„Žena, ktorá mala taký istý klobúk ako obžalovaná, keď ju vytiahli z auta.“ „Bola sama v aute?“ „Ja ... ona šoférovala.“

„Nemôžete sa lepšie rozpamätať, slečna Lionsová?“ spýtal sa Mason. „Ak ste predné sedadlo toho štvorsedadlového kupé videli natoľko jasne, že ste videli za volantom ženu a aký má klobúk …“

„Myslím, že tam bol s ňou chlap.“

„Kde sedel?“

„Hneď vedľa nej.“

„Po jej ľavej a či pravej strane?“

„Po pravej, prirodzene. Ak ona bola za volantom, *nemohol* sedieť na ľavej strane,“ povedala svedkyňa triumfálne. „A ako bol oblečený?“ „Nemal klobúk.“

„A pokiaľ ide o to, na pravej strane toho auta — okno na dverách? Bolo zatvorené a či otvorené?“

„Bolo otvorené. Bolo stiahnuté nadol, takže ten priestor bol voľný.“

„To ste si všimli?“

„Áno.“

„Ste si istá, že ten, čo sedel vedľa obžalovanej, nemal klobúk?“

„Nemyslím, že mal klobúk.“

„Nevideli ste jasne, a či si nemôžete dobre spomenúť?“ „No, nemôžem si presne spomenúť.“

„Tak ako sa stalo, že sa tak jasne pamätáte na tvar klobúka obžalovanej?“

„Pamätám sa, nič iné.“

„Ale nebolo na nej nič, čo by vás bolo nútilo, aby ste si všimli *jej* hlavu lepšie než hlavu toho chlapa?“ „Jeho hlavu som tak dobre nevidela.“ „Niečo vám prekážalo — a či to spôsobilo svetlo?“ „Svetlo.“ „On bol v tieni?“ „Áno.“

„Čo ho tienilo?“ „Neviem.“

„Keď vám kládol otázky pán prokurátor, nepovedali ste, že v aute okrem obžalovanej nebolo nikoho?“ „No... nie.“

„Bude súdny zapisovateľ taký láskavý,“ povedal Mason, „a prečíta tú otázku a odpoveď, či videla v aute ešte nejakú inú osobu? Bolo to pri priamom vypočúvaní,“ povedal Mason.

Súdny zapisovateľ zalistoval. „Tu je to. Otázka: ‚Videli ste v niektorej chvíľke predtým ešte nejakú inú osobu v tom štvorsedadlovom kupé?' Odpoveď: ‚Nie, prosím.'“

Mason sa na ňu usmial. „Povedali ste to?“

„No... Myslím, iste som povedala. Na toho chlapa som nepomyslela, kým ste sa ma nespýtali. Vtedy, keď ste sa ma spýtali, spomenula som si na neho. Vidím ho teraz, ako tam sedí bez klobúka, chlap tak v strednom veku — no, možno tridsaťročný.“

„A tie autá. čo prichádzali k vám? Kto v nich šoféroval?“

„No, v jednom šoféroval chlap a v jednom žena.“ „Viete to preto, že vám to povedal niekto iný, alebo že ste to videli sama?“

„Pretože som ich videla.“

„To všetko sa odohralo vo veľmi krátkom čase, asi tak za sekundu, nie?“

„Tak sa mi zdá. Takú haravaru ste ešte nevideli. Pokojne sa vezieme a zhovárame sa o filme, a o chvíľku sme auto na aute.“

„A predsa ste všetko toto videli?“ spýtal sa Mason.

„Áno, videla.“

„To je všetko,“ povedal Mason. „Len nehovorte, že tridsiatka je stredný vek!“

„V pojednávaní pokračujeme my, vaša ctihodnosť,“ povedal Hanley, keď sa v súdnej sieni utíšila vlna smiechu.

„Môžem mať päťminútovú prestávku?“ spýtal sa Mason.

Sudca Cortright prikývol, mávol na advokáta, ktorý na neho čakal, a povedal: „Chceli ste so mnou hovoriť, pán Smith?“

Mason sa naklonil, aby mohol pošepnúť Stephane Clairovej. „Nerád vám to robím, ale budete musieť ísť vypovedať svoju verziu.“

„No, prečo by som nemohla?“

„Predovšetkým,“ povedal Mason, „technika tohto procesu je úbohá. Tá slečna Lionsová má živú fantáziu a možno aj trochu

klame, ale jej výpoveď bude mať za následok súdny spor. Pravdepodobne vtedy bola taká rozrušená, že ani nevedela, čo robí. Neskôr si to všetko v duchu zrekonštruovala. Zhypnotizovala seba samu. Ale je vecná a dôsledná. Sudca si vás ide zaviazať prísahou. V takých okolnostiach je od advokáta múdre prinútiť prokurátora, aby ukázal karty — a nechať tak.“

„No, ak si ma ide akokoľvek zaviazať, prečo to nespravíte?“

„Pretože,“ povedal Mason, „chcem, aby predvolali Homana za svedka. Ak vy rozpoviete svoju verziu, nenechajú ju len tak bez námietky. Predvolajú za svedka Homana.“

„Dobre,“ povedala Stephane Clairová, „vy ste znalec.“

„Nezabiehajte veľmi do detailov!“ upozornil Mason. „Len priamo rozpovedzte svoju verziu, ako vás ten chlap vzal, ako pil, o nehode a o tom, ako ste ho opäť videli v hoteli Gateview.“

„Myslíte, že potom predvolajú za svedka Homana?“ „Áno.“

„Pomôže nám to?“

„Dúfam, že pomôže,“ povedal Mason. „Musím vyriešiť vraždu, aby som vypátral, čo je za spojením medzi Homanom a Greeleym. Musím vypátrať, čo Greeley robil v San Franciscu a či nešiel až do San Francisca, teda *kam* išiel a čo *robil.*“

„Prečo?“

„Pretože Greeley to auto neukradol. Greeley nebol človek, ktorý kradne autá. Ak používal to auto, používal ho s Homanovým dovolením — a to znamená, že Homan klame, keď vo svojej výpovedi tvrdí, že to auto mu ukradli. Homan poslal Greeleyho s nejakým poslaním a Greeley si vzal Homanovo auto s Homanovým vedomím a súhlasom. Jediný dôvod, prečo Homan teraz klame, je v tom, že sa jednoducho bojí, aby povaha poslania nevyšla najavo.“

„A je ma ochotný obetovať, chce tak zachrániť, aby to nevyšlo najavo?“

„Tak je to… a ušetrí si aj pár tisíc dolárov.“

„A chcete, aby som našla ten kľúč v kabelke, tak ako ste mi to…“

„Nie,“ povedal Mason. „Chcem, aby ste len vyrozprávali, ako sa to v skutočnosti stalo, že ste našli v kabelke kľúč, keď som sa vás tam v nemocnici na to spytoval.“

„A že ste mi ho vrátili?“

„Áno.“

„Včera ma prišiel navštíviť,“ povedala, „Horace Homan, producentov mladší brat. Povedal, vraj on vie, že som to auto neukradla. Zdá sa, že má veľmi veľký — no, záujem. Volal ma, aby som išla s ním na výlet na jeho bratovej jachte za mesačnej noci — a potom mi zatelefonoval, že jeho brat sa rozhodol ináč a že mu jachtu nedá.“

„Páči sa vám?“

„No, je zaujímavý. Rozprával mi o všeličom z hollywoodskeho zákulisia. Hovorí, že jeho brat naozaj nechce, aby som sa dostala do nejakých nepríjemnosti, a že ak ma uväznia, pokúsia sa ma dostať von podmienečne.“

„To je pozoruhodné. Zhováral sa o tom s bratom?“

„Povedal, že brat mu to hovoril. Je to veľmi dynamický mladík, však? Nemôžem za to, ale neprestajne si ho dávam do kontrastu s Jacksom Sternom. Tak...“

Sudca Cortright načarbal podpis cez papier a skúmavo sa podíva] na Masona. Mason prikývol a sudca povedal: „Pokračujte, pán Mason!“

„Predvolávam obžalovanú Stephane Clairovú,“ povedal Mason.

Stephane Clairová vstala, prešla dopredu, zložila prísahu a vypovedala. Hanley ju podrobil iba povrchnému vypočúvaniu, zväčša sa obmedzil iba na identifikáciu mŕtvoly, ku ktorej ju zavolali do hotela Gateview, ako na identifikáciu človeka, ktorý viedol auto.

„V pojednávaní pokračujeme my,“ povedal Mason.

Sudca Cortright pozrel na Hanleyho. „Nemáte námietky?“

„Mám, vaša ctihodnosť. Mám tu na súde svedkyňu a svedka, ktorého budem musieť predvolať telefonicky — človeka, ktorý zaujíma v jednom hollywoodskom štúdiu význačné postavenie Potrvá mu pár minút, kým sem príde, ale myslím, že zatiaľ svedkyňa vyplní čas...“

„Veľmi dobre, predvolajte tú svedkyňu!“

„Pani A. P. Greeleyová!“ povedal Hanley.

Pani Greeleyová, oblečená v čiernom, zišla pomaly uličkou súdnej siene, zdvihla ruku v čiernej rukavičke, keď skladala prísahu, a usadila sa vo svedeckom kresle.

„Toto preberiem tak krátko, ako len možno,“ povedal Hanley. „Vaše meno je Daphne Greeleyová. Ste vdova po Adlerovi Paceovi Greeleym?“

„Áno.“

„V piatok minulý týždeň si vás predvolal poručík Tragg z oddelenia pre vraždy, aby ste identifikovali mŕtvolu v izbe v hoteli Gateview?“

Nastala chvíľa ticha, potom pani Greeleyová povedala:

„Áno,“ tak slabo, že to slovo bolo sotva počuť.

„A tá mŕtvola bola mŕtvolou vášho manžela?“

„Áno.“

„A tou istou mŕtvolou, ktorú Stephane Clairová predtým identifikovala ako mŕtvolu šoféra v aute, o ktorom je reč?“ „Áno.“

„Pani Greeleyová, podľa možnosti sa nechcem dotýkať vašich citov, ale je potrebné, aby som obrátil vašu pozornosť na stredu, na devätnásteho tohto mesiaca. Spomínate si, čo sa v ten deň stalo?“ Prikývla.

„Budete musieť hovoriť nahlas, pani Greeleyová, aby súdny zapisovateľ mohol zapísať vašu odpoveď. Pamätáte sa na ten dátum?“

„Áno.“

„Je na ňom niečo zvláštne, čo púta vašu pozornosť?“

„Áno. Bolo to — bolo to — výročie nášho sobáša.“

„Môžete nám zhruba povedať, čo váš manžel v ten deň robil — pokiaľ to viete?“

„Áno. Rozhodli sme sa, že nepozveme spoločnosť. Adler bol veľmi zaneprázdnený...“

„Adlerom myslíte svojho manžela Adlera Greeleyho?“

„Áno.“

„A čo sa stalo, pani Greeleyová, devätnásteho?“

„Povedal, že vôbec nepôjde do kancelárie. Niekoľko dní predtým povedal Irme Watkinsovej, svojej sekretárke, že v ten deň nebude v kancelárii, aby ho neunúvala nijakými obchodnými záležitosťami, aby ho nevolala, že je to výročie sobáša a na prácu chce zabudnúť.“

„A čo sa stalo?“

„To isté, čo sa stalo vždy, kedykoľvek sme si niečo naplánovali. Povinnosti zasiahli a Adler musel odísť osemnásteho do San Francisca. Sľúbil, že sa pousiluje vrátiť devätnásteho ráno. Potom telefonoval, že to nemôže dodržať. Okolo poludnia telefonoval opäť a povedal, že sa pousiluje chytiť lietadlo o štvrtej hodine.“

„Keď pán Greeley odchádzal do San Francisca, aké šaty si obliekol?“

„Do kufra si nahádzal viac šiat, skočil do auta a odišiel.“ „Do akého auta?“

„Do svojho. Necháva si ho na letišti. Ja mám svoje vlastné auto.“

„Čo si obliekol?“

„Mal oblečený sivý dvojradový oblek.“ „Zvrchník nemal?“

„Zvrchník mal na ruke, nemal ho oblečený.“

„Mal v tom kufri nejaký večerný úbor? Totiž, vzal si spoločenský oblek?“

„O tom vám neviem povedať nič. Kufor si zabalil sám, ale nemyslím, že by bol...“

„Pani svedkyňa, zdržte sa konštatovania toho, čo si myslíte,“ prerušil ju sudca Cortright.

„Boli ste s ním v nejakom spojení, keď odišiel?“ spýtal sa prokurátor.

„Áno, niekoľkokrát. Telefonicky ma žiadal, aby som mu v písacom stole našla akési papiere.“

„A kedy ste *videli* pána Greeleyho opäť?“

„Prišiel vo štvrtok ráno, veľmi zavčasu. Neviem, koľko bolo presne hodín.“

„Hovoríte, že vás žiadal, aby ste mu našli akési papiere?“

„Áno.“

„Ako?“

„Telefonoval mi.“

„Kedy?“

„Okolo štvrtej.“

„Odkiaľ?“

„Zo San Francisca.“

„Ako viete, že to bolo zo San Francisca?“

„Počula som telefonistku, že volá San Francisco, a potom sa na linke ozval Adler a povedal, že je v San Franciscu. Povedal mi, aby som mu našla tie papiere, čo potreboval, a zatelefonovala mu na isté číslo, ktoré je na tých papieroch.“

„Vykonali ste to?“

„Áno.“

„A zatelefonovali ste mu?“ „Áno, zatelefonovala.“ „Ako ste mu telefonovali?“

„Povedala som, že sa chcem spojiť s číslom, ktoré mi dal.“

„Spomínate si, aké číslo to bolo?“

„Na nešťastie nie. Poznačila som si ho vtedy na papier pri telefóne, aby som ho mohla opäť zavolať. Nepovedal mi, kde sa ten telefón nachádza, len jeho číslo. Od tých čias som ho už našla. Povedali ste mi…“

„Na tom nezáleží, čo vám povedal,“ prerušil ju sudca Cortright. „Ak dobre rozumiem, jednoducho vám dal číslo, nie?“

„Áno, dal.“

„Pokračujte, pán prokurátor!“

„Ale,“ nástojil Hanley, „vy ste volali medzimesto, povedali ste telefonistke, že chcete hovoriť so San Franciscom, a dali ste jej to číslo zo San Francisca.“

„Áno, dala.“

„A dostali ste pána Greeleyho?“

„Temer hneď. Povedala mi, aby som ostala na linke, a hneď ma zapojili. Bolo osemnásť po piatej, keď sa mi ozval na linke. Hovorili sme spolu dve a pol minúty. Pri medzimestských rozhovoroch má vždy pri sebe hodinky.“

„Povedali ste, že chcete hovoriť s pánom Greeleym?“

„Nie. To bol priamy rozhovor. Povedal mi, aby som zavolala na to číslo.“

„Keďže ste s ním hovorili, žiadali ste si účet za medzimestský hovor?“

„Áno, žiadala.“

„A pod dátumom devätnásteho je na vašom účte ten rozhovor poznačený?“ „Áno.“

„A keby ste to použili ako odvolací prameň, môžete zistiť, aké to bolo číslo?“ „Áno.“

„Od tých čias, čo ste mi o tom hovorili, pokúsili ste sa vypátrať, komu to číslo v San Franciscu patrí?“ „*Vy* ste sa pokúsili.“

„Bolo to z verejnej hovorne,“ povedal Hanley Masonovi, „na Southern Pacific Depot na uliciach Third a Townsend. Môžete si

to overiť v záznamoch telefónnej spoločnosti.“ Obrátil sa k pani Greeleyovej.

„Bolo by možné, že ten, s kým ste hovorili, nebol váš manžel?“

Usmiala sa. „To je vylúčené.“

„A ten rozhovor vám zapojili približne sedemnásť minút po piatej popoludní?“ „Áno, tak.“

„A kedy váš manžel prišiel domov?“

„Nejako po polnoci. Povedal mi, keď som s ním telefonicky hovorila, že sa pokúsi chytiť nočné lietadlo. Hovoril, myslím, že lietadlo ide o desiatej a priletí krátko po polnoci. Vidíte, vzal si auto a nechal ho zaparkované na letišti… No, to som vám už povedala.“

„*Neviete,* kto to auto zaparkoval?“ spýtal sa sudca Cortright.

„Len podľa toho, čo mi povedal.“

„Ale sama ste sa nijako nepresvedčili, že auto bolo na letišti?“

„Nie, pravdaže nie. Nešla som ho ta hľadať, ale *viem,* že Adler bol v San Franciscu okolo štvrtej popoludní a že ešte bol v San Franciscu o štvrť na šesť, lebo som sa s ním telefonicky zhovárala.“

„Počuli ste, ako váš manžel prišiel domov?“

„Ô, áno. Zobudil ma, ale nepozrela som na hodiny. Neviem presne, koľko bolo hodín, ale mohlo byť… No, šla som si ľahnúť o jedenástej. Dlho som nemohla zaspať. Myslím, že sa vrátil asi tak medzi jednou a druhou.“

„Bolo niečo neobvyklého v jeho spôsoboch alebo v správaní, keď sa vrátil?“

„Nie.“

„Zacítili ste z jeho dychu alkohol?“ „Nie.“

„Mal oblečený smoking, keď sa vrátil?“ „Nie.“

„Bol nejakým spôsobom zranený?“ „Nie, pravdaže nie.“

„Krížový výsluch!“ povedal Hanley Perrymu Masonovi. „Neviete, či záležitosť, ktorá ho odvolala do San Francisca, súvisela s pánom Julom Homanom?“ spýtal sa Mason. „Nie. Viem len to, že to bolo čosi neočakávané a dôležité.“

„Mali tie papiere, ktoré sté pre neho našli, niečo spoločné s podnikaním pána Jula Homana?“

„No... mali čosi spoločné s účastinami pána Homana. Chcel, aby som našla zoznam účastín pána Homana.“

„Povedal, že ich potrebuje?“

„Nie. Iba ma požiadal, aby som našla zoznam a potom prečítala účastiny do telefónu.“ „To je všetko,“ povedal Mason.

Hanley pozrel na hodinky. „Vaša ctihodnosť, mojim ďalším svedkom je človek, ktorý...“

Obrátil sa ku vchodu do súdnej siene, keď sa dnu vovalil chlap. „Pán Homan, ráčte prejsť dopredu a zaujať miesto!“

Homan niesol v pravej ruke aktovku z krokodílej kože a kráčal rýchlymi, nervóznymi krokmi človeka, ktorý má veľmi naponáhlo. Od náhlenia sotva lapal dych. Jeho meno. vyhlásil zapisovateľovi, je Jules Carne Homan. Býva na Beverly Hills a povolaním je filmový producent. Založil si okuliare a zamračil sa na prokurátora, akoby chcel povedať: „No tak, no tak, poďme! Nech to už máme z krku!“

„Pán Homan,“ povedal Hanley, „ste majiteľom štvorsedadlového kupé buicka, poznávacia značka 8V7243, a boli ste jeho majiteľom aj devätnásteho tohto mesiaca?“

„Áno, prosím. Presne tak.“

„Viete, kde bolo vaše auto večer devätnásteho?“ „Zaplietlo sa do dopravnej nehody na Ridge Route.“ „Vy ste viedli auto?“ „Nie, prosím.“ „Viete, kto?“ „Nie, prosím.“

„Viedol ho niekto s vaším súhlasom, vysloveným alebo vedomým?“ „Nie, prosím.“

„Kde ste videli auto posledný raz pred tou zrážkou, pán Homan?“

„Neviem nič o zrážke — aspoň nie z vlastnej skúsenosti.“ „Povedzme to takto! Kedy ste vy *naposledy* videli to auto devätnásteho tohto mesiaca?“

„Naposledy som ho videl okolo poludnia. Ja... “ „Kde?“

„Pred svojím domom na Maple Grove Street na Beverly Hills.“

„Môžete ten čas určiť presne?“

„Bolo to krátko pred poludním. Neviem presný čas.“ „A kedy ste ho videli potom?“

„Ráno dvadsiateho, keď ma požiadali, aby som ho identifikoval.“

„Poznáte — a či ste za jeho života poznali — makléra menom Adler Greeley?“

„Áno, prosím. Adler Pace Greeley.“

„Mali ste s ním nejaké obchodné styky?“

„Vybavil pre mňa niekoľko transakcií — účastiny a obligácie.“

„Videli ste pána Greeleyho devätnásteho?“ „Nie, prosím.“

„A dovolili ste mu, aby použil vaše auto?“ „Nie, prosím. Určite nie.“

„Kde je váš byt na Maple Grove, pán Homan?“ „Dvadsať-päť-deväťnásť.“

„Môžete opísať ten byt — len nám presne povedzte, čo je to!“

„Je to dom španielskeho typu s vnútorným dvorom, bazénom a so všetkým, čo k tomu patrí. Som starý mládenec. Väčšinou pracujem doma. Preto mám taký dom, aby som mohol v ňom pracovať, keď sa mi zachce odísť zo štúdia a keď nechcem, aby ma vyrušovali. Používam ho dosť často i na zábavy.“

„K tomu práve smerujem. Je to veľký dom?“

„Je, aj nie je. Izby sú dosť veľké. Dom je dobre navrhnutý. Nie je to — no, nie je to nič, čo by ste mohli nazvať domom chudobného človeka.“

„O to práve ide, pán Homan. Je to dom, ktorý si vyžaduje veľký štáb sluhov?“

„Nie, prosím, nevyžaduje. Mám ženu, ktorá mi chodí upratovať. Mám kombináciu kuriča a všestranného sluhu, ktorý sa stará o moje potreby. Mám filipínskeho domového sluhu, ktorý mieša nápoje, koná všetky ostatné zvyšné práce a udržiava dom v poriadku. Upratovačka dochádza ku mne dva razy týždenne. Keď mám spoločnosť, zariadim vždy u dodávateľa, aby sa o všetko postaral.“

„Ale ja viem, pán Homan, že vtedy devätnásteho ste boli vo svojom dome sám.“

„Áno, bol.“

„Môžete mi vysvetliť, ako sa to stalo?“

„Pracoval som. Nechcel som, aby ma niekto vyrušoval. Zatvoril som sa do pracovne. Keď pracujem, celý sa venujem práci. Sústredím sa na ňu. Nechcem, aby ma niečo vyrušovalo. Vtedy ani nejem pravidelne. Pracujem, kým si neuvedomím, že niečo nie je v poriadku, vtedy prestanem a rozmýšľam, čo by to mohlo byť. Obyčajne zistím, že som buď hladný, alebo ustatý, alebo oboje. Niečo si zjem, prípadne si na pár minút zdriemnem, a opäť sa dám do práce. Keď pracujem, na písacom stole mám elektrický kávovar a v častých intervaloch pijem horúcu kávu.“

„Ale ja by som sa rád dozvedel, čo sa vlastne stalo toho devätnásteho, pán Homan. Ako vidíte, vyskytlo sa tvrdenie, že vaše auto v čase nehody viedol pán Greeley.“

„Nezmysel.“

„To si nevšímajte, pán Homan! Zistil som si, kde sa v ten deň Greeley pohyboval, že bol večer o štvrť na šesť v San Franciscu. Teraz by som chcel dokázať, že vaše auto nemohlo...“

„Táto konferencia,“ povedal Mason, „medzi prokurátorom a svedkom je dosť neobvyklá, vaša ctihodnosť.“

„Iba sa usilujem ušetriť čas,“ povedal Hanley.

„Nemám námietky,“ povedal Mason. „Len som chcel navrhnúť obvyklý postup.“

„Pán Homan,“ povedal Hanley, „poviete nám presne, čo ste robili toho devätnásteho a kde bolo v ten deň vaše auto — alebo kde bolo v spomínanom časovom rozpätí?“

„Pracoval som na výrobe veľmi dôležitého filmu. Nechcel som, aby ma niečo vyrušovalo. Pracoval som na tom scenári temer nepretržite osemaštyridsať hodín.“

„V štúdiu a či v byte?“

„Na oboch miestach. Zo štúdia som odišiel osemnásteho popoludní. Prišiel som do svojho domu, povedal som Filipíncovi aj kuričovi, aby si spravili voľno, že chcem byť celkom a absolútne nerušený. Zamkol som sa a dal sa do práce.“

„A po celý čas ste boli vo svojom dome?“

„Nie, prosím. Osemnásteho asi o polnoci som odišiel na večeru a potom som pracoval asi do štvrtej ráno, nato som spal do siedmej, vstal som, dal som si sprchu, oholil som sa, vypil kávu a dal som sa do práce. Asi o jedenástej som išiel autom do reštaurácie a tam som čosi zjedol. Nato som sa vrátil a dal som sa do práce. Bolo to krátko pred poludním.“

„Mali ste možnosť dávať si pozor na auto?...“

„Otázka je nepatričná, nezáväzná a nepodstatná,“ povedal Mason. „Je to bezvýznamné pre body tohoto prípadu a možno je to pokus uškodiť obžalovanej dokazovaním ešte jedného zločinu.“

„Budem napomáhať, aby sa zmysel tejto svedeckej výpovede obmedzil iba na účel dokázať, kde bolo auto,“ povedal Hanley.

„Na základe tejto nápomoci dovolím, aby sa na otázku odpovedalo,“ nariadil sudca Cortright. „Odpovedzte na otázku!“

„Áno, prosím. Asi o štvrtej hodine popoludní som si chcel trochu vyjsť autom, aby som sa nadýchal čerstvého vzduchu. Pracoval som neprestajne a zrazu som si uvedomil, že som ustatý. Vyšiel som von, že sadnem do auta a prejdem sa po Mulholland Drive. Moje auto bolo preč.“

„A čo ste spravili, aby ste sa pokúsili zistiť, kde je auto?“

„Otázka je nepatričná, nezáväzná a nepodstatná,“ povedal Mason.

„Námietka sa prijíma.“

„Môžete pokračovať vy,“ povedal Hanley a pokynul Masonovi.

Homan vstal a chcel odísť z lavice svedkov. „Počkajte chvíľku!“ povedal sudca Cortright. „Ešte ste so mnou neskončili?“ „Pán Mason má právo na krížový výsluch.“

„Ó,“ povedal Homan a obrátil k Masonovi netrpezlivé oči.

„Len niekoľko otázok,“ povedal Mason, „ktoré sa týkajú vašej práce, pán Homan. Keď sa sústreďujete, viem, že vás veľmi dráždi vyrušovanie.“

„Veľmi.“

„Zdvihnete telefón, keď niekto volá?“

„Nie. Vypínam ho.“

„Ako?“

„Mám na telefóne malý vypínač. Špeciálne mi ho namontovali, aby vyhoveli mojim potrebám.“

„Ale zavše si objednáte rozhovor?“

„Veľmi, veľmi zriedka. Moja práca je niečo také, čo obyčajný človek sotva môže posúdiť. Vyžaduje maximálne sústredenie.“ Homan sa podíval na sudcu.

„Teda si nemôžete spomenúť ani na jeden príklad, na nijaké izolované fakty, ktoré by vysvetlili, že si pán Greeley vzal vaše auto?“

„Absolútne nie. Som spokojný, že pán Greeley si moje auto *nevzal.*“

„A nemôžete si spomenúť, či ste v tom čase, čo ste sa tak sústreďovali, nemali nejaké telefónne rozhovory?“ „Nie, prosím. Nemal som nijaké.“

„Tak,“ spýtal sa ležérne Mason, „čoho sa týkalo vaše vyjednávanie s pánom L. C. Spinneym v San Franciscu?“ Homan udivene pozrel na neho.

„Nemôžete na túto otázku odpovedať?“ spýtal sa Mason. „Nerozumiem jej. Nemal som nijaké vyjednávanie s pánom — ako sa volá?“

„Spinney, L. C. Spinney.“

„Nemal som nijaké vyjednávanie s pánom Spinneym v San Franciscu. Nikdy som o tom človeku nepočul. Spomínam si teraz, že ste jeho meno predo mnou už raz spomenuli.“

„Nevolali ste ho medzimestským telefónom v utorok a opäť v stredu?“ „Určite nie.“ „A on vás nevolal?“

„Nie.“

„Tak, pán Homan,“ povedal Mason, „toto môže byť neobyčajne dôležité. Uvážte, prosím, že sa možno obrátiť na záznamy telefónnej spoločnosti a...“

Homan šťukol prstami, bolo to náhle gesto nervózneho človeka, ktorému práve vhupne do hlavy myšlienka.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Mason.

„Pán Mason,“ povedal Homan, „neviem, na čo narážate, ale môžem vám povedať toto. Ak dokážete, že nejaký medzimestský rozhovor išiel cez môj telefón v utorok alebo v stredu, veľmi sa mi zavďačíte, verte, naozaj sa mi veľmi zavďačíte.“

„Prečo, ak sa môžem spýtať?“ položil otázku Mason.

Homan si odkašlal, pokrúti] hlavou, povedal: „Radšej by som vám to povedal súkromne, pán Mason.“

„A *ja* by som bol radšej,“ povedal s úsmevom Mason, „keby ste mi to povedali pred verejnosťou.“

„To nemá nič spoločného s týmto prípadom — to je...“ Zaváhal.

„Áno,“ vyzval ho Mason.

„*Nemyslím*, že by to malo niečo spoločného s týmto prípadom.“

„Ale asi má,“ povedal Mason. „Áno.“

„Tak azda by bolo lepšie, keby ste túto informáciu poskytli ctihodnosti a dovolili mu, aby vec posúdil sám.“

Homan pevne stisol pery, čelo sa mu pokrčilo a zamračilo rozhodnosťou a chvíľu sa díval na koberec. Nato povedal: „Istý čas mám podozrenie, že môj kurič máva súkromné medzimeské rozhovory a používa môj telefón. Bol by som rád, keby ste získali nejaké informácie, ktoré by takéto obvinenie podopreli. Dal som mu výpoveď, ale — beztak by som to rád vypátral.“

„Ako sa volá váš kurič?“ spýtal sa Mason.

„Tanner. — Ernest A. Tanner.“

„Je na súde?“

V obecenstve sa prejavil slabý rozruch. Vstal chlap. „Tu som,“ zatiahol, „a ja som ne...“

„Sadnite si!“ odsekol sudca Cortright. „Priebeh procesu nemožno vyrušovať zo strany obecenstva.“

Homan zagánil na chlapa, ktorý tam stál, na mladého, širokoplecého, vrtkého človeka, ktorý akoby bol nemilosrdne rozhodnutý, ale stiahol sa pod prísnym pohľadom očí sudcu Cortrighta a pomaly si sadol.

„Nepoznáte nijakého L. C. Spinneyho?“

„Nie, prosím. Nepoznám. A ak nejaké medzimestské rozhovory prešli cez môj telefón, či už osemnásteho alebo deväťnásteho, bolo to bez dovolenia, objednala si ich osoba, ktorá na to nemá právo.“

„Nerevidujete si mesačné účty za medzimestské rozhovory?“

Homan pokrútil netrpezlivo hlavou. „Nie. Nemôžem sa venovať triviálnym záležitostiam. Jednoducho dám inštrukcie sekretárke, aby vystavila šeky na vyrovnanie všetkých bežných výdajov. Iba náhodou som si všimol, že v mojich telefónnych účtoch za niekoľko posledných mesiacov sú čísla, o ktorých nič neviem. Najprv som si bol istý, že to môj mladší brat volal svojich priateľov. Nedávno som mu to spomenul. No myslím, že o tom rozhovore nemusím teraz rozprávať — ale — no, keby ste to so mnou skončili, čaká ma neodkladná záležitosť. Skutočne, musel som...“

„Páni,“ povedal sudca Cortright, „blíži sa hodina odročenia. Ak by sa vypočúvanie mohlo skončiť o pár minút, súd ostane zasadať. Inak sa vo vypočúvaní bude pokračovať zajtra.“

„Vaša ctihodnosť,“ povedal Homan, „ja zajtra jednoducho nemôžem prísť. Dnes som tu len preto, že som bol donútený prísť. Čaká na mňa záležitosť...“

Mason ho prerušil a povedal: „Mám jednu-dve otázky, pán Homan, ktoré by som vám veľmi rád položil dnes večer. Ten telefón. Povedali ste, že aj Filipíncovi, aj kuričovi ste dovolili, aby si...“

„V dome majú svoje izby. Chodia sem i ta, ako sa im zachce. Chcel som povedať, že som ich uvoľnil z povinností.“

„Kde spáva kurič?“

„Nad garážou.“

„A filipínsky sluha?“

„V izbe v suteréne.“

„Chodia von cez hlavné dvere?“

„Nie, prosím. Kurič používa schody, ktoré vedú na inú ulicu — na bočnú ulicu. Filipínsky sluha používa dvere v suteréne, ktoré tiež vedú na bočnú ulicu. Môj dom je rohový. Zaberá viac stavebných parciel, ale aj tak je to rohový dom.“

„Aby mali prístup k vášmu telefónu, boli by museli prísť do hlavnej časti domu?“

„Nie, prosím. V ich izbách sú telefónne prístroje, tak ako aj v iných častiach domu. Je tam centrála, cez ktorú môžem volať na tie telefóny zo svojej pracovne. Môžu sa zapojiť aj na vonkajšiu linku alebo na hocakú inú stanicu, ktorá náhodou volá.“

„Keď sa zhovárate telefonicky, mohli by to ostatní odpočúvať?“

Homan sa zamračil a povedal: „Nemyslím, že by mohli, pán Mason, ale vy sa spytujete na vec, ktorá je mimo mojej pôsobnosti. Viem veľmi málo o tom, ako funguje domácnosť alebo telefón. Dom mám na to, aby som sa mal kam utiahnuť, aby som mal miesto na odpočinok, na prácu a miesto, kde by som sa mohol zabaviť. Okrem toho ja sa oň starám veľmi málo. To je...“ Usmial sa a povedal: „Ako si iste uvedomujete, pán Mason, v Hollywoode potrebujete isté zázemie. Producent, ktorý... no, myslím, že chápete.“

Mason sa usmial a povedal: „Myslím, že áno.“

Sudca Cortright povedal netrpezlivo: „No, predpokladám, že ešte bude krížový výsluch, pán Mason, a potom priamy. Pojednávanie sa odročuje na desiatu hodinu zajtra. Potom sa vrátite, pán Homan.“

Homan vyskočil. „Nemôžem! Jednoducho nemôžem. Stálo by ma to tisíce dolárov, keby som si dal zajtra takto rozkúskovať čas. Mám...“

„Zajtra ráno o desiatej,“ povedal sucho a neodvolateľne sudca Cortright a odišiel zo súdnej siene do svojej súkromnej kancelárie.

Vrtký, širokoplecí kurič sa pretisol cez lietajúce dvierka, prešiel k Homanovi, zastal a opovržlivo si ho premeriaval.

„O čo ide?“ spýtal sa. „Chcete zo mňa spraviť somára, ktorý vás vytiahne z kaše, do ktorej ste sa dostali?“

„Váš postoj sa mi nepáči,“ povedal nedbanlivo Homan.

„Bude sa vám páčiť ešte oveľa menej,“ povedal kurič. „Ak chcete, aby som povedal, kde ste...“

Homan sa odvrátil, pustil sa k lietajúcim dvierkam v mahagónovom zábradlí, ktoré oddeľovalo stoly vyhradené pre advokátov a súdnych úradníkov od obecenstva. Tannerovi sa vystrela dlhá ruka a prsty zovreli Homana pri golieri. „Moment, pán brat, *m-m-mo-ment!*“

Homan sa bystro a obratne zvrtol a povedal hlasom drsným od hnevu: „Nechytajte ma tými špinavými rukami!“

Hanley rýchle pribehol, zlákaný rozruchom. „No tak,“ povedal, „prestaňte! Odíďte! Čo si myslíte, čo to robíte?“

„Homan vie, čo robím,“ povedal Tanner.

Hanleymu sa zúžili oči. „Vy ste Tanner?“

„Áno.“

„Dobre, ja zastupujem prokuratúru. Tak už toho bolo dosť!“

V Tannerovom hlase nebolo ani náznaku miernosti. Opovržlivo zaťahoval v reči. „Počujte,“ povedal, „tento chlap pred verejnosťou robí veľmi dobrý dojem. Je to elegantný showman. Je to magnát. Ja som nič, ale to neznamená, že mi môže kaziť povesť. Odvolá, čo povedal, lebo ináč mu ukážem. Veľmi dobre vie, že keby som začal rozprávať...“

„Tento človek je svedok,“ odsekol Hanley. „Ja pokladám jeho výpoveď za vecnú a dôležitú. Azda si to neuvedomujete, ale vaše konanie by sa mohlo vykladať ako pokus o zastrašovanie svedka. Mohli by ste sa dostať do vážnych nepríjemností.“

„Ach, hlúposti,“ povedal Tanner. „Nijakého svedka nezastrašujem.“

„Usilujete sa ho prinútiť, aby zmenil výpoveď.“

„Usilujem sa prinútiť smrada, aby povedal pravdu.“

„Už mám toho dosť,“ vyprskol Homan. „To je absurdné. Tento chlap je...“

„Nie je ani čas, ani miesto na takúto škriepku,“ povedal Hanley. „Pán Homan, ak pôjdete so mnou, prosím, rád by som vám položil ešte niekoľko otázok. Vy, pán Tanner, spravíte najlepšie, ak odtiaľto odídete — *ale už aj!*“

Tanner udivene hľadel na prokurátora. Chvíľu sa zdalo, akoby svoje pocity chcel vyjadriť tak, že Hanleymu skrúti nos. Ale z Hanleyho postoja bolo očividné, že je pánom situácie, a tak sa Tanner zvrtol na podpätku a odišiel.

Z úzadia súdnej siene prišla Hortense Zitkouská, ťapla Stephane Clairovú po pleci. „Hlavu hore a drž sa!“ povedala.

Stephane jej úsmevom poďakovala.

„Ten kurič,“ povedala Masonovi tichým hlasom Hortense, „na mňa významne žmurkal. Myslím, stálo by za úvahu, keby...“

„Áno,“ povedal Mason, „nech vás nevidia s nami!“

Hortense plavne odchádzala, keď Mason zberal papiere a pchal si ich do aktovky.

Od hĺbky divákov, ktorí si našli čas ponevierať sa po súdnej sieni a pred odchodom vytvárať klebetiace skupinky, pretisol sa dopredu Max Olger. Ľstivé sivé oči, zdanlivo zväčšené polokuliarmi, sa mu iskrili a hodnotili Masona, keď mu podával ruku. „Skvelé,“ povedal, „obdivuhodné! Tu Lionsovú ste dokonale poplietli. Skvelá ukážka krížového výsluchu. Veľmi som spokojný, som vám veľmi povďačný.“

„Myslím,“ povedala Stephane Clairová, „že ste si počínali zázračne dobre, pán Mason.“

„Možno budeme mať šťastie,“ povedal Mason. „Výpoveď pani Greeleyovej ukazuje, že jej muž pokojne mohol ísť do San Francisca v Homanovej záležitosti. Iba je sotva možné, že niekto mohol byť v San Franciscu o štvrť na šesť a v Bakersfielde o desiatej. To by pravdepodobne znamenalo cestu lietadlom. Je to dvesto deväťdesiattri míľ. Ideme si to trochu skontrolovať a možno niečo odhalíme.“

„Nemôžete to spraviť dnes večer a zajtra ráno vyrukovať s nejakým prekvapujúcim dôkazom?“ spýtal sa Max Olger.

Mason sa usmial. „Veď preto dnes večer tak otáľam.“

„Kde je Jacks?“ spýtala sa Stephane Clairová strýka.

„Bol na súde, ale čaká vonku. Myslel, že pre teba bude lepšie, ak odíde zo súdnej siene, čím ďalej od davu.“

Stephane povedala zamyslene: „Je to dobrý chlapec, ustavične myslí na mňa. Niekedy by som bola rada, keby raz myslel aj na seba, len tak pre zmenu.“

„Neobyčajne dobrý chlapec,“ povedal Olger. „No, budeme v hoteli Adirondack, ak by ste nás potrebovali, pán Mason.“

„Určite tam buďte a zajtra ráno o desiatej buďte k dispozícii!“ upozornil ho Mason. „Pamätajte, kaucia vám prepadne, ak neprídete.“

Stephane Clairová sa lenivo usmiala. „Upozorňujete tak všetkých svojich klientov, a či sa bojíte, že sa vám vyšmyknem?“

Mason sa usmial. „To už zo zvyku.“ „Ako som sa ukázala ako svedok?“ „Dobre.“

„Prečo nerýpal do mňa pri krížovom výsluchu! Myslela som, že bude.“

„Počkajte, keď vás dostane pred porotu!“ povedal Mason. „Toto je len predbežné pojednávanie. Nie som si taký istý, ale ešte by som dodal, že sudca Cortright vás asi zdolá. Spravili ste dobrý dojem.“

Hortense Zitkouská stála vo dverách dámskej toalety, kým z chodby nepočula buchot rýchlych krokov. Vyšla z krížnej chodby práve včas, aby sa stretla s Ernestom A. Tannerom, kráčajúcim k výťahu. Zachytila krátky pohľad a nič, len rýchly pohľad. Tanner vyzeral veľmi odhodlaný, veľmi sústredený.

Hortense išla za ním do výťahu, zviezla sa s ním v tej istej kabíne. Ešte vždy sa Tanner nepokúsil o rozhovor, zdalo sa, že si ju sotva všimol.

Na prízemí sa Tanner ponevieral pri výťahoch. Hortense zašla až k dverám, nato sa obrátila, vrátila sa a zrazu chytila Tannera za lakeť.

Tanner sa zvrtol. Jeho oči, chladné a rozhodné, pozreli do žoviálnej tváre statnej mladej ženy, ktorá zo života zrejme čerpala veľa zábavy.

„Nerobte to!“ radila mu. „To nestojí za to.“

Tannerovi oči trochu zmäkli. „Ten si to vypije,“ povedal.

„Ô nie, prosím! Nevyčítam vám, že ste sa nahnevali, ale naozaj by som mu tak neprihrávala do rúk.“

„Do rúk nie. Prihrám mu to rovno do tváre.“

Bránicu jej rozvlnil dobromyseľný smiech. „Na to zabudnite! Pracujem u advokáta. Viem, čo môžu vykonať.“

„Čo to má spoločné so mnou?“

„Homana,“ povedala. „Čo myslíte, prečo sa drží bokom? Potrebuje telesného strážcu a ochranu.“

„Vyfackám telesných strážcov za desaťnásobok svojej váhy,“ povedal Tanner.

„To sa nedá rátať na percentá,“ povedala. „No tak! Poďme odtiaľto!“

„Čo *vás* je do toho?“ spýtal sa upodozrievavo.

„Zoznámila som sa v San Franciscu s istou Stephane Clairovou. O tomto súde som sa dočítala v novinách a pomyslela som si, že je to asi tá moja známa. Prišla som si to sem overiť.“

„Je to ona?“

Vyhla sa odpovedi. „Popoludní som mala voľno a nemala som príčinu vrátiť sa a trieskať do písacieho stroja. Prácu som aj tak skončila a potom ma zaujal tento proces. Poďte! Buďte chlap a bežte domov! Potom sa budem starať o *svoje* veci a na vás zabudnem.“

„Čo vám na tom *záleží,* čo sa stane so mnou?“

Chvíľu zauvažovala nad otázkou, potom sa usmiala a povedala: „To by som, do šľaka, aj ja rada vedela. Záleží mi. Možno je to materinský pud.“

„*Materinský!*“ povedal. Prezeral si ju už s väčším záujmom. „Niečo vám poviem. Poďte so mnou na večeru a nechám to tak.“

„Ohó,“ povedala. „Tak rýchle.“

„Súhlasíte?“

„Tak poďte von, tam sa o tom pozhovárame!“

„Chcete ma odtiaľto vylákať a potom. . . “

Zostupujúca kabína sa zastavila. Veľké dvere sa hladko odsunuli a vystúpil Homan. Išli s ním dvaja širokoplecí chlapi.

Hortense Zitkouská sa postavila tak, aby bola medzi Tannerom a výťahom, trochu zosilnila hlas a povedala: „... a ja jej hovorím: ‚Možno *ty* tak robíš, ale nie ja.' No, poznáš Gertie, a vieš si predstaviť, ako jej taká vec padne. Ona...“

Jeden z chlapov sprevádzal Homana k dverám. Druhý sa tam bojovne zastavil. Tanner sa začal pohybovať okolo Hortense.

Prstom kreslila Tannerovi po chlopni na kabáte. „No,“ povedala, „to jej vyrazilo dych. Gertie len sedela a dívala sa na mňa a...“

Policajt chvíľu váhal, potom išiel za Homanom, za druhým policajtom v civile a von dverami.

Tanner si zhlboka vydýchol. „Myslím,“ povedal, „je to jedna nula pre vás.“

„Nevidíte? Chodíte sem i ta, už vás dostihli. Proti takej zostave nespravíte nič. Poďte! Zabudnite na to! Ak to tak vidíte a *naozaj* chcete niečo robiť, prečo nejdete za advokátom toho dievčaťa?“

„Ja nie,“ povedal Tanner. „Ja nezrádzam.“

„Ale tu niet čo zradiť. . . je?“

„Homan je klamár,“ odsekol. „Nech si je, čo ma po ňom! Ja sa na neho neponosujem, ale prsty si za neho páliť nebudem.“

„Ale zabudnite na neho! Je to len nadutý panák.“

„To vám poviem, že je. Opäť jeden z tých, čo začali z ničoho a dostali sa k veľkým peniazom a nafukujú sa ako balón v cirkuse. Raz niekto pichne do neho špendlíkom a on *pukne* a bude z neho zdrap odhodenej gumy.“

Hortense Zitkouská sa rozhovorila: „Pracovala som u jedného z tých hollywoodskych scenáristov. Bože môj, *ten* bral *seba samého* vážne. A tie jeho výplody! Počujte, keď ten pracoval, nesmeli ho vyrušovať, musel mať kávu so správnou teplotou a pri lakti celý kartón cigariet a popolníky a zápalky. Mysleli by ste si, že plodí najväčšie majstrovské dielo sveta, a keď ste to videli na plátne, ani ste nevedeli, kde to má hlavu, kde pätu. Jediné, čo udržalo obecenstvo až do konca, boli misy a lahôdky.“

Tanner sa zasmial. „Nezvaľujte to na scenáristu!“ povedal. „Iste to bol Homanov film. Keď bol spola nafilmovaný, scenár vyhodil von oknom a usiloval sa napodobniť bežný úspešný film firmy M. G. M.“

„Homan je taký?“ spýtala sa Hortense.

„Taký! No poďme sa najesť! Ako by som vás mal oslovovať okrem Počujete, vy!?“

„Volám sa Hortense. Moji priatelia ma volajú Horty. Ó, prečo nie? Pozrite, práve ste prišli o miesto. Sotva sa topíte v peniazoch,

a ak nejaké máte, nemáte ich prečo na mňa utrácať. Poďme do nejakej lacnej reštaurácie!“

„Ja vás vezmem do tej najlepšej. Čo mne záleží na peniazoch?“

„Nie, som pracujúca žena a nerada vidím, keď chlap dáva peniaze nejakému usmrkanému čašníkovi, ktorý chce hodinovú mzdu za šálku mizernej kávy á okrem toho ešte čaká prepitné! Poďte! Viem o peknej reštaurácii!“

„Nie, neviete,“ povedal Tanner, už sa usmieval. „Homan so mnou vybabral, ale ja som sa už mohol zaobísť aj bez miesta u neho. Mám peniaze a viem, kde ich zohnať ešte viac.“

„Áno, ale nehovorte, že som vás nevystríhala!“

„Dobre, tak poďme! Vezmeme si taxík.“

„Nie! Električkou!“

„Taxíkom!“

„Počujte, nie ste vy zamaskovaný Rockefellerov syn? Alebo medzinárodný špión, platený za to, aby sabotoval výrobu filmov?“

„Ale poďme, Horty! Nech ťa to už netrápi! To je v poriadku.“

„Tu neďaleko je výborná čínska reštaurácia. Ta môžeme zájsť peši.“

„Tam nemôžeme tancovať. Ja si rád zatancujem.“ „To aj ja.“

„No tak! Ideš so mnou. Taxík! Hej, taxík!“

Taxík zabočil, zatiahol k obrubníku. Tanner povedal:

„Rovno po ulici! O chvíľu vám poviem, kam ideme.“ Pomohol Hortense do auta, povedal: „Počúvaj, dnes večer mám zlú náladu, ale ty ma rozveseľuješ. Máš v sebe čosi príjemné a prítulné. Čo povieš, keby sme si teraz dali sendvič a fľašu piva, išli do kina a potom sa poriadne navečerali a dobre sa zabavili?“

„Zajtra musím pracovať.“

„Zabudni na zajtra! Zavčasu ťa dopravím domov, aby si si trochu zdriemla.“ „Dobre.“

„Viem o výbornom miestečku, tam podávajú ryžové sendviče s pečeňovou salámou a majú najlepšie pivo v meste.“

Hortense sa oprela v taxíku o vypchaté operadlo. „Zrejme,“ poznamenala, „sa viete vo svete pohybovať.“

Tanner sa zasmial, a v smiechu mu zaznela chlapská márnivosť. „Ak chceš niekedy večer naozaj vidieť mesto — no, nechaj si na to sobotu večer, keď nemusíš ísť domov! Čo na to povieš? Dohovorené?“

„Uvidíme. Len mi sľúb, že už nebudeš mať s Homanom opletačky! Nechcem sa zabávať s chlapom, čo má pod okom modrinu.“

„Homan,“ povedal Tanner, „by mi radšej mal dať pokoj. Len čo raz budem mať možnosť pozhovárať sa s Homanom medzi štyrmi očami, bude spievať inakšiu pesničku.“

„On nie,“ povedala Hortense s bezpečnou istotou človeka, ktorý má isté presné znalosti. „Taký veľký táraj vám vždy prejde cez rozum. Povedzte mu, čo chcete, jeho to nezmení!“

„Ty nevieš, čo by som mu ja mohol povedať.“

„Nie, ale poznám takých ľudí ako Homan. Pracovala som u takého istého ako on. A počujte, niečo vám poviem! Ja by som Homanovo slovo nebrala vážne. Ten, čo som u neho pracovala — no, *ja*, by som mu neverila.“

„No, Homan je ako treba. Ale čo sa týka toho auta, klame.“

Na tvári mala prekvapenie, nepremáhala ho. „Prečo tak myslíte?“ „Nemyslím. Viem. Podívaj sa!“

Tanner si vybral z vrecka zápisník viazaný v koži, otvoril ho a zalistoval. „Tu to máme,“ povedal. „Homan si ma zavolal osemnásteho ráno, povedal, že má dôležitú prácu a že nechce, aby ho niekto vyrušoval, mám vraj voľno. Práve som dal auto do poriadku a natankoval som benzín. Značím si míle. Tu sú míle na tachometri. Trinásťtisíc štyristodvadsaťšesť míľ. Tak a poznačil som si míle, keď auto doviezli nazad. Vlastne dotiahli. Homan ho

išiel vyhodiť do starého železa. Povedal mi, aby som vybral z neho nástroje. Tu je počet míľ. Štrnásťtisíc stopäťdesiatosem. Chápeš? Sedemstotridsaťdva míľ od rána osemnásteho do večera devätnásteho. Môžem *dokázať,* že Homan klame.“

„No?“ spýtala sa Hortense, oči udivené. „Čo je na tom zlé? To nie je veľmi mnoho, však? Za deň možno prejsť päťsto-šesťsto míľ. . . “

„Poviem ti, čo je na tom zlé. Na tom je všetko zlé. To áno, na takom autobuse môžeš prejsť za deň sedemsto-osemsto míľ, ak chceš, ale pamätaj: Homan hovorí, že auto mu stálo až do poludnia devätnásteho. Nemôžeš prejsť autom sedemštotridsaťdva míľ medzi poludním a desiatou hodinou večer, ak nechceš prísť o krk.“

„Ale *preboha!“* zvolala Horty. „Ako si to vysvetľuješ, Ernest?“

„Nijako si to nevysvetľujem... aspoň nie tu a nie teraz,“ povedal, „ale môžeš mi veriť, dievča, idem prinútiť Homana, aby on niečo vysvetlil mne — súkromne. A ja *viem,* čo mi odpovie.“

„Počuj,“ povedala nadšene, „daj mi potom vedieť, ako si pochodil! Ten chlap vyzerá celkom ako ten, čo som u neho pracovala, takže by som naozaj rada videla, keby ho tak niekto potlačil o jeden-dva stupienky nadol.“

„Ale no,“ povedal Tanner, objal ju okolo pása a pritiahol si ju bližšie, „zabudnime na Homana — ak môžeme! Všimla si si, že nás sleduje auto? Ach, no, nech sleduje! Hej, zabočte do tejto vedľajšej ulice a zastavte pri reštaurácii uprostred bloku!“

Tanner zaplatil, dal šoférovi pol dolára prepitného a zaviedol Hortense do malej reštaurácie, ktorá mala osobitnú atmosféru. Mali tam sendviče a pivo. Tanner stále pchal mince do stroja, ktorý hral najnovšie platne, a tancovali pri hudbe. Po hodine ju vzal do jedného z najlepších kín, kúpil miesta v lóži, usadil sa vedia nej a splietli si prsty. „Mal by som ti byť povďačný,“ zašeptal. „Keby nebolo teba, bol by som už asi hotový. Teraz sa

cítim ako v siedmom nebi. Tu si odpočiniem a poteším sa zo života.“

Z reproduktora jačala dotieravá hudba. Na mihotavom plátne sa zjavil zoznam postáv, zoznam mien. Keď prišli na rad scenáristi, technici a kostymérky, Tanner povedal: „V Hollywoode zúri veľký boj. Manikúrky každej hviezdy sa dožadujú, aby ich uvádzali v titulkoch.“

Zachichotala sa.

Plátno zaliala záplava svetla. Ukázali sa veľké čierne písmená: VYROBILO ŠTÚDIO JULA HOMANA.

„Och, doboha!“ povedal Tanner, chytil Hortense za ruku. „Poďme, do čerta, odtiaľto!“

Mason chodil po svojej kancelárii, palce zastrčené v prieramkoch vesty, hlavu vysunutú dopredu, zamyslený. Paul Drake, vyvalený krížom vo veľkom koženom kresle, mlčky fajčil.

„Do čerta, Paul! Už máme riešenie takmer na dosah ruky a zrazu sa to všetko domotá ako tá drôtená hračka, ktorú môžeš rozobrať ako nič. Ani nezbadáš a zrazu sa v tom sám zamotáš.“

„Viem,“ usmial sa Drake, „myslíš si, že spravili chybu, keď to ledačo vyrábali, a drôt treba len trošičku zohnúť, aby sa cezeň druhý ľahko prešmykol.“

„Hej,“ povedal Mason. „Lenže tá drôtená hračka je osídlo, ktoré vyrobil továrnik, aby si sa v ňom chytil. V tejto veci — iba to neviem, kde je to osídlo, čo mi niekto nastavil, aby som sa v ňom chytil.“

Zo sekretárskej kancelárie vošla dnu Della Streetová.

„Bože, Della,“ spýtal sa Drake, „vy ste ešte nešli domov?“

Pokrútila hlavou. „Dúfala som, že ma niekto pozve na večeru.“

„To je skvelá myšlienka,“ povedal jej Drake. „Mohol by aj mňa pritom pozvať.“

„Správy z frontu,“ povedala Della Perrymu Masonovi. „Najnovší buletin je práve v telefóne.“

„Kto volá?“

„Hortense Zitkouská. To je iste dievča ako lusk!“

„To si myslím, že je,“ povedal Mason. „Čo je s ňou?“

„Rozpráva, akoby práve trochu tankovala. Povedala, že je to prvá príležitosť, čo mohla odísť k telefónu. Zabáva sa s kuričom.“

„Čo vypátrala?“

„Kurič nemá ani tie najmenšie starosti o peniaze. Homan ho vyhodil. Kurič utráca peniaze ako spitý námorník. Auto prešlo sedemstotridsaťdva míľ od rána osemnásteho do chvíle nehody devätnásteho.“

„Ako to vie?“ spýtal sa Mason.

„Z tachometra si odpísal čísla. Predsa udržuje auto.“ Drake ticho hvizdol.

„To je *všetko,* čo vedela?“ spýtal sa Mason.

„Zatiaľ. Hovorí, odkazuje vám, že s kuričom sa prebila nielen do prvého poľa, ale chystá sa vraj obsadiť aj druhé. Pokúša sa vypátrať, prečo nemá starosti o peniaze. A myslí si, že má ešte niečo na Homana.“

„Dúfam, že je dosť bystrá a pokúsi sa vypátrať niečo o Spinneym,“ povedal Mason. „Homan má v tom asi pravdu. *Možno* kurič telefonoval Spinneymu a možno Spinney volal jeho. Poznáte niekoho z Hollywoodu, Della?“

„Myslíte ľudí z filmu?“

„Áno.“

„Niekoľko scenáristov a jedného agenta.“

„Mohli by ste skúsiť toho agenta,“ povedal Mason. „Rád by som vedel niečo z klebiet o Homanovi a o jeho závratnom úspechu. V súvislosti s ním sa iste dosť klebetí. Rád by som vypátral, čo je to. A rád by som sa dozvedel klebety aj o jeho láskach. To vždy pomôže.“

„Môžem poslať na tú prácu zopár chlapov,“ povedal Drake.

Mason pokrútil hlavou. „Súkromný detektív by v tamojšej atmosfére trčal ako boľavý palec na čašníkovi, keď nesie polievku. Mne ide o to, aby som sa dozvedel niečo z domácich klebiet, ktoré sa obmedzujú na tých najzainteresovanejších ľudí.“

„Ten agent, to je eso,“ povedala Della. „Chlap a či žena?“

„Žena. Bývala sekretárkou, potom trochu písala a začala sa zapodievať filmovým materiálom.“ „Brakom a či kvalitou?“ „Brakom.“

„Dajte sa s ňou do styku! Podívajte sa, čo by sa dalo vypátrať!“ povedal Mason. „Robte to nenápadne, ak môžete!“ „Nemôžem.“

„Tak vravte na plné ústa a prinúťte ju, aby vám vysypala klebety! Čo keby ste sa so mnou stretli niekedy tak o pár hodín a zreferovali mi to? Možno vtedy už budete mať niečo.“

„Skúsim telefonicky a podívam sa, čo sa dá robiť.“

„Ohó,“ povedal Drake, „už je po mojej večeri.“

Della Streetová sa usmiala. „S vami by nebola nijaká zábava. Paul, z vás je ufňukanec. Strašne si nad všeličím lámete hlavu. Prečo nie ste ako Homanov kurič?“

„Lámal som si hlavu nad svojou prácou,“ pripustil Drake. „Teraz si lámem hlavu, že Perry sa mi postará, aby mi zrušili licenciu. Keby som si už nemal nad čím lámať hlavu, ako ten kurič, pozval by som si dievčatá na večeru a míňal by som peniaze ako spitý námorník.“

Mason zažmurkal na Dellu Streetovú. „Možno by sme mali povedať Hortense, aby ho niekedy večer vzala na zábavu. Možno by ho to vyliečilo, prestal by si lámať hlavu.“

„Chceš povedať, že na vine je spoločnosť, s ktorou sa stýkam?“ spýtal sa Drake.

Mason mykol hlavou ku kancelárii Delly Streetovej. „Choďte skúsiť, či tú svoju priateľku agentku nezachytíte telefonicky, Della! Môžete jej dôverovať?“

„Spytujete sa ma, či je to dobrá priateľka?“ „Áno.“

„Povedala by som, že je.“

„No, dajte sa hneď do toho a povedzte jej, že potrebujete klebety o Homanovi! Veď tento prípad je v novinách. Beztak by ste z nej nič podfukom nevytiahli. Videla by vám pri každom pokuse až do žalúdka.“

„Dobre, možno ju zachytím.“

Della Streetová sa vrátila do svojej kancelárie. Počuli, ako na telefóne hrkoce číselník.

„Zajtra sudca Cortright asi zdolá Stephane Clairovú,“ povedal Drake Masonovi. „Tá Lionsová nespravila na neho dobrý dojem...

A stavím sa, Tragg sa zaujíma, po čom pátrame. Nepochyboval by som, že príde... Budeš s ním spolupracovať, Perry?“

„To sa uvidí. Idem oslobodiť svoju klientku. On nech si rieši vraždy. Keď mu druhý raz dám tip, nech si ho sleduje.“

„Aký tip zbabral teraz?“

„Homana.“

„Netáraj! Homan by bol zašiel za veľkým magnátom vo svojej spoločnosti a povedal by: ‚Pán XY, nemôžem pracovať na tom scenári, pretože tento advokát pustil na mňa políciu a kladú mi otázky, čo som mal minulú stredu na večeru.' Potom by veľký magnát bol zdvihol telefón, zavolal starostu. Starosta by bol zavolal veliteľa. Veliteľ by bo! zavolal kapitána a... ty by si bol hotový.“

Mason sa usmial. „Homan *musí* klamať o tom aute.“

„No, Tragg nemôže dolovať v koši, vyťahovať ti špinavú bielizeň a . . . “

Della Streetová sa vynorila zo svojej kancelárie a povedala: „Zachytila som ju, šéf. Je vo svojej kancelárii. Ešte vždy chcete, aby som ta išla?“

„Áno. Vezmite si moje auto! Ja počkám.“

„Tu?“

„Hej. Najeme sa, keď sa vrátite.“

„Dobre. Dám si niečo, aby som sa vzpružila, a nájdem vás tu.“

„Teba, Paul?“ spýtal sa Mason detektíva.

„Nie. Della hovorí, že som ufňukanec.“

„Preč s tou zlou náladou!“ povedala s úsmevom. „Nič vám nie je, čo by nenapravili štyri dobré koktaily.“

„Neskôr ti poviem,“ povedal Drake. „Nerád by som prišiel o možnosť zatancovať si s Dellou.“

Zasmiala sa. „Vy by ste nerád prepásli možnosť dostať sa k luxusnej večeri. Do videnia! Keď sa vrátim, budem ovládať všetky

domáce hollywoodske klebety. Dajte tomuto dievčaťu zopár pohárikov a bude rozprávať, len sa tak bude prášiť!“

„Pozor na ňu, Perry!“ povedal Drake. „Ochotná je už zaúčtovať výdavky, skladajúce sa z množstva účteniek v bare. Tie príznaky už poznám.“

„Mali by ste,“ odsekla Della Streetová, založila si klobúk a obliekla kabát pred zrkadlom na skrini. „To je trik, ten som sa naučila, keď som revidovala vaše podvodnícke doklady.“ Natiahla si rukavice. „Potrvá to asi dve hodiny, a ak sa spijem do nemoty, nech vás to veľmi nerozčaruje!“

„To nie,“ povedal Mason.

Mason a Drake počúvali kroky Delly Streetovej z chodby opustenej administratívnej budovy. „Jedna z milióna,“ povedal Drake. „Zvýš to na desať miliónov, Paul!“

Chvíľu mlčky fajčil. K dverám sa priblížili kroky. Mason sa zamračil, keď hánky rozkazovačne zaklopali.

„Znie to ako policajt,“ povedal Drake.

„Aby si to uhádol, na to nemusíš byť detektívom,“ poznamenal Mason a otvoril dvere.

„Dobrý večer, chlapi!“ povedal poručík Tragg. „Radi by ste vypiplali jednu myšlienku, kde už vyrástli dve?“

Mason si pozrel na hodinky. „Stavím sa, že máte zlé správy.“

Tragg vošiel dnu a sadol si.

„Dnes to na súde nešlo veľmi vo váš prospech, Mason,“ povedal Tragg.

„Ó, neviem o tom. Ja som spokojný.“

„Ja mám v rukách vraždu,“ povedal Tragg. „Vy máte prípad opitého šoféra, vinného zo zabitia človeka. Ten prípad je v okresnej právomoci. Mne na tom všetkom čerta záleží. Prípad vraždy sa už formuje podľa mojich predstáv. Ak ho vyriešim, potľapkajú ma po chrbte. Ak nie, kopnú ma do zadku.“

„Myslím, že na niečo narážate,“ povedal Mason.

„To áno.“

„Von s tým!“

„Ako by sa vám pre zmenu páčilo pracovať s nami a nie proti nám?“

„Neviem,“ povedal Mason. „Ako sa nazdávam, asi ste sa pokúšali zavesiť vraždu na moju klientku, prv než budete hotový.“

„No,“ povedal Tragg, „môžeme sa dať hneď do toho.“ „Čo sa stalo?“

„Niekoľko stôp ukazuje na ňu.“

Mason sa meravo vzpriamil v kresle. „Pre pána kráľa, Tragg! Človeku už len chýba, aby sa stal mojím klientom, a polícia hneď...“

„Nechajte na hlave!“ povedal Tragg. „Chcem vám pomôcť.“

„No tak! Pomáhajte!“

„Najprv sa trochu pozhovárajme o vašej klientke!“ „Dobre, čo je s ňou?“

„Objavil sa jej bohatý strýko, vypísal overený šek na kauciu, vzal ju z nemocnice, kde bola zadržaná, a nahnal ju do hotela Adirondack. Ako ďaleko je hotel Adirondack od hotela Gateview?“

„Podívame sa!“ povedal Mason. „Od Siedmej ulice a . . . to sú štyri bloky.“

„Tak je to. Ani nie za päť minút môže človek prejsť tie štyri bloky peši.“

„No ďalej! Nazdávam sa, že moja klientka mala vražednú zbraň v kabelke, keď ste jej ju prehliadali.“

„Nie, ale mala niečo iného.“

„Čo?“

„No vidíte, išla do nemocnice. Bola to vražda a okresná záležitosť, ale požiadali ma, aby som si vec skontroloval z niekoľkých hľadísk. Počul som jej výpoveď. Povedala, že na aute vybrala kľúč zo zapaľovania. Skontroloval som si to v garáži, kam

auto odtiahli. Zapaľovanie bolo vypäté. Prirodzene som preskúmal kabelku toho dievčaťa.“

„Bez jej vedomia?“

„Ó, pravdaže.“

„No ďalej!“

„Bol tam krúžok na kľúče, tri kľúče na ňom. Teda, Mason, prv než budem pokračovať, rád by som vedel, či toto nebol podvod.“

„Nerozumiem vám.“

„Prirodzene,“ povedal Tragg, „chcel som sa niečo o tých kľúčoch dozvedieť. Jeden z nich vyzeral ako kľúč od zapaľovania na aute. Pomyslel som si, že bude lepšie najprv všetko vypátrať a až potom klásť otázky. Kým vaša klientka ležala v nemocnici, pozval som si odborného zámočníka so vzorkami kľúčov. Sestra vytiahla kľúče z kabelky a zámočník vyhotovil duplikáty. Duplikáty som si vzal a vyskúšal som ich na aute. Kľúč od auta sa hodil výborne do zapaľovania. Ostali mi ďalšie dva kľúče. Nevedel som, odkiaľ sú. Akosi, Mason, som tým kľúčom nedôveroval. Vyzeralo to ako jemná talianska práca majstra dramatika.“

„Pokračujte!“

„Vy ste začali snoriť okolo Homana, a tak som si spravil tichý výlet k Homanovmu domu a skúšal som tie druhé dva kľúče na jeho dverách, len aby som videl, či sa ta hodia.“

„Čo bolo tou veľkou ideou všetkého tohto tajnostkárstva?“

„Ach, chcel som len vedieť, aké prekvapenie ste povymýšľali pre prokuratúru.“

„No, hodili sa tie kľúče?“

„Nie, k dverám nie — ale jeden z tých kľúčov je od Homanovej jachty.“

„Do čerta, čo to hovoríte?“ „Prekvapuje vás to?“

„Áno. Pokračujte!“

„No, nepovedal som nič. Len som tak sedel obďaleč, čakal som, kedy príde čas, keď tú bombu odpálite.“ „Počúvam.“

„A ten čas prišiel dnes popoludní,“ povedal Tragg. „Prirodzene, očakával som, že svoju obhajobu si vybudujete na týchto kľúčoch, ktoré, mimochodom, to dievča už vysvetlilo a uviedlo vo svojej výpovedi. Myslel som si, pravda, že sa spýtate Homana: ‚Pán Homan, je toto kľúč od zapaľovania z vášho auta?' Homan, pravda, by pripustil, žeby to mohol byť kľúč od jeho auta. Nato sa ho nedbanlivo spýtate, či nevie niečo aj o ostatných kľúčoch alebo či sa mu vôbec nezdajú známe. On potom buď odpovie trochu prekvapene, že jeden je z jeho jachty, alebo povie, že sa mu vôbec nezdajú známe, a vy ho potom požiadate, nech vytiahne svoje kľúče, aby ste si ich mohli skontrolovať...“

Mason odtisol dozadu kreslo a vyskočil. „Do čerta!“ povedal s hnusom v hlase. „A práve to som zabudol spraviť! Idem vyhľadať svoju klientku, vrátim jej honorár a poprosím ju o prepáčenie.“

Tragg ho pozorne sledoval. „Prečo ste nezaútočili na Homana s tými kľúčami, Mason?“

„Poručík, neviem. Myslel som na celkom iný prístupový uhol. Vedel som, pravda, že je to kľúč od zapaľovania z jeho auta, ale ...“

Keď Mason prestal rozprávať, Tragg ho chvíľu pozoroval. „Mysleli ste na niečo iné, na niečo, čo chcete rozvinúť, na niečo, čo ste mi nepovedali?“

„A to?“

„Keď ste sa nevytasili s tými kľúčami,“ povedal Tragg, „začal som si myslieť, že tu asi vôbec nejde o podvod.“ „Nešlo?“

„Nepoužili ste ich ako podvod?“ „Absolútne nie. Od čoho je ten tretí kľúč?“ „To som ešte nevypátral.“ „Nie je Homanov?“ „Nie.“

„A čo tak...“

„Aké čo tak?“ spýtal sa Tragg, keď Mason zaváhal.

Advokát si vzal z písacieho stola ceruzu, pochodil palcom a ukazovákom po hladkých bokoch dreva. „Toto," povedal, „nás veľmi priblížilo k zamietnutiu Homanovej výpovede, že mu auto ukradli."

„Ak si v ňom tie kľúče nenechal," povedal Tragg.

„To by sotva boli jeho kľúče," upozornil Mason. „Na krúžku sú len tri kľúče. Jeden je od štartéru. Druhý je od Homanovej jachty. Homan by bol mal viac kľúčov, kľúče od domu, kľúče od kancelárie v štúdiu."

Nastala chvíľka ticha, nato sa Mason trochu poklonil policajnému detektívovi. „Dobre, Tragg, vyhrali ste." Obrátil sa k Drakeovi. „Povedz, Paul, o pani Warfieldovej!"

„Čo všetko?"

„Všetko!"

„A o tom Spinneym," povedal Tragg. „Mňa zaujíma Spinney."

„Rozkrúť to, Paul!" povedal Mason. „Začni od začiatku, o telefónnych účtoch a čo si vypátral o Spinneym!"

Drake si vytiahol z vrecka zápisník. Oživil si ním spomienky a ešte Traggovi porozprával. Keď skončil, Tragg sa zamračil. „A vy, chlapci, ste toto zamlčovali?" spýtal sa.

„Povedal som vám," namietol Mason, „že ak nebudete stíhať Homana, budete nám musieť klásť otázky. My sme na všetky vaše otázky odpovedali."

„Raz," povedal Tragg Drakeovi, „sa vám stane, že si polievku trošičku presolíte."

Drake pozrel na Masona.

„Keď Drake pracuje na nejakom prípade pre mňa," povedal Mason, „správa sa podľa mojich inštrukcií. Zodpovedný som ja."

Tragg sa na neho usmial. „Dobre, poďme k veci! Ja chcem vyjasniť vraždu. Vy chcete Stephane Clairovú oslobodiť z obvinenia, že viedla auto. Vy ste svoj prípad neuzavreli. Krúžok s kľúčmi by vám mohol niečo poskytnúť, na čom by ste mohli

pracovať. Homan mi povedal, že si dáva veľký pozor na to, aby zamkol auto, keď od neho odchodí, a že kľúče máva pri sebe. To tvrdenie má dokázať, že ktokoľvek obsluhoval auto, obsluhoval ho bez jeho dovolenia. Dobre, Homan mal svoje kľúče. Ako Homan vysvetlí fakt, že človek, ktorý šoféroval v jeho aute, mal kľúč od jeho jachty?“

Mason chodil po izbe, palce zastrčené v prieramkoch vesty, hlavu trošku naklonenú dopredu. „On to nebude vysvetľovať,“ povedal. „Nemôže. Musí svoju výpoveď zmeniť.“

„No,“ povedal Tragg, „pokiaľ ide o mňa, Mason, som už spokojný, že vaša klientka neukradla auto, a veľmi som spokojný, že v ňom nešoférovala. Aby sme nemuseli diskutovať, povedzme, že ho viedol Greeley. Ona ho predtým nepoznala. Nepoznala Homana. Bezpochyby odišla zo San Francisca v ten deň ráno.“

„Dobre, Tragg,“ povedal Mason, „vyložíme na stôl všetky karty. Od času, čo kurič naposledy videl auto, bolo to v utorok ráno, do stredy auto ubehlo sedemstotridsaťdva míľ. Teda ak Homan hovorí pravdu, auto ubehlo sedemstotridsaťdva míľ od poludnia v stredu asi do jedenástej hodiny, do chvíle nehody. Predpokladajme, že ho niekto hnal šesťdesiat míľ za hodinu. To by bolo šesťstošesťdesiat míľ. To je absolútna nemožnosť.“

„To by sa *dalo* spraviť,“ povedal Tragg. „Ten autobus spraví za hodinu sto míľ.“

„Autobus áno,“ povedal Mason, „ale nie cesty.“ „Čo tým myslíte?“

„Na tom mi nezáleží, ako rýchle vy šoférujete. Môžete si vybrať najlepšie cesty v krajine, a keď už budete šoférovať jedenásť hodín, zistíte, že ste neprešli viac než niečo vyše šesťsto míľ. Pravda, môžete si vybrať rovnú, rýchlu, opustenú cestu a chodiť na nej sem i ta a dosiahnuť i viac. Ale to nikto robiť nebude. Na tristo-štyristo míľach cesty sa stretnete so stúpaním, zákrutami, odbočkami, mestami, zúženými vozovkami,

výpadovkami. Sedemstotridsaťdva míľ znamená, že auto zašlo od mesta asi na štyristo míľ, potom sa obrátilo a išlo nazad do mesta. Nehoda sa stala asi na šesťdesiat míľ od Los Angeles.“

„To je zaujímavé,“ povedal Tragg.

„Paul a ja,“ povedal Mason, „sme rozmýšľali nad tým človekom, čo šoféroval v aute...“

„Aby sme si ušetrili diskusiu,“ prerušil ho Tragg, „pripusťme, že vaša klientka hovorí pravdu!“

„Prirodzene,“ povedal Mason. „To pokladám za isté, keď začínam na nejakom prípade pracovať.“

„Ja nič nepokladám za isté.“

„No, aby sme si ušetrili diskusiu, pripusťme,“ povedal Mason, „že ten chlap buď prišiel z Bakersfieldu, alebo išiel cezeň okolo desiatej hodiny. Mal oblečený smoking. Keď si chlap oblečie smoking, obyčajne sa zúčastní na niečom, čo sa nezačína skôr ako o pol ôsmej — ôsmej. Je dosť neobvyklé, aby takú vec odložil na tri štvrte na desať. Ak ten chlap neprišiel z Bakersfieldu, pravdepodobne môžeme ten čas natiahnuť najmenej o jednu hodinu. Iste odišiel o tri štvrte na deväť alebo možno o pol deviatej.“

„Odkiaľ odišiel?“

„Stade, kde bol, z večere, z tanca, z hocičoho.“ „Možno to bola lóža.“ „Možno bola.“

„Ale Greeley bol večer, v čase tej nehody, v San Franciscu.“

„K tomu prichádzam,“ povedal Mason. „Greeley bol v San Franciscu o štvrť na šesť. Do San Francisca si nevzal so sebou smoking, len dvojradový sivý každodenný oblek. O desiatej hodine v ten deň večer bol v Bakersfielde a mal oblečený smoking. Tak zastavte sa na chvíľku a predstavte si, čo to znamená!“

„Čo to znamená?“

„Nemohol šoférovať zo San Francisca do Bakersfieldu približne štyri hodiny a štyridsaťpäť minút.“ „Pokračujte! Dobre vám to ide.“

„Keby bol mal v tom čase oblečený sivý oblek,“ povedal Mason, „sotva by si bol vzal lietadlo, stretol sa s niekým, vzal auto, preobliekol si smoking a ešte vždy bol v Bakersfielde o desiatej hodine.“

„Dobre. To na chvíľku nechajme! To *mohol* vykonať, ale čujme ostatok!“

„To nás privádza k otázke, či mal oblečený smoking o piatej hodine. A keďže si nevzal smoking so sebou, iste v takom prípade to bol smoking niekoho iného, taký, čo si Greeley vypožičal alebo čo mal v San Franciscu. Ale prečo by bol na stanici Southern Pacific o tri štvrte na šesť večer a mal oblečený smoking? To je na smoking priskorý denný čas.“

„Pokračujte!“ povedal Tragg.

„Smoking bol iste starý štyriadvadsať hodín,“ vyhlásil Mason „Inými slovami, iste si ho dal ušiť na príležitosť, na ktorej sa zúčastnil večer predtým, na niečom takom, z čoho ho zrazu odvolali a už sa nemohol preobliecť... Ak Greeley nemal možnosť obliecť si smoking, *keď* odišiel zo San Francisca, iste ho mal na sebe *predtým.*“

Tragg sa zamyslene zamračil. „Chvíľku nehovorte nič! Nechajte ma, nech si to premyslím!“

Zmenil polohu v kresle, takže sedel vpredu na samom okraji sedadla. Kolená roztiahol naširoko, lakte si oprel o kolená, zdvihol si ruky k brade a sedel a hľadel na koberec.

Zrazu sa vyrovnal. „Mason, vy ste mali byť detektívom. Máte pravdu.“

„Pravda,“ povedal Mason, „ťažko vystopovať človeka v obyčajných okolnostiach, ale človek, ktorý má oblečený smoking za denného svetla, je veľmi nápadný.“

„Dajte mi kus papiera, Mason!“ povedal Tragg. Z vrecka si vytiahol tužku, zložil na kolene papier, čo mu dal Mason, a začal si rýchlo robiť poznámky. „Podívame sa na Spinneyho v San Franciscu. Začneme kontrolovať benzínové pumpy, aby sme videli, či niekto v smokingu bral benzín do auta. Skontrolujeme pumpy po celej ceste údolím a skontrolujeme aj letecké linky a uvidíme, či niekto v smokingu nenastúpil na lietadlo v San Franciscu niekedy v stredu večer.“

„A keď už budete pri tom, skúste aj neskoro večer v utorok a včas ráno v stredu!“ povedal Mason.

Tragg na neho pozrel od papiera. „Tomu nerozumiem.“

„To je len prístup k veci,“ povedal Mason. „Skúsme to!

Viete, že ten smoking mohol mať oblečený celý utorok večer a celý deň v stredu, pretože jeho dvojradový sivý oblek *možno* bol v Homanovom dome.“

„Čo vám vnucuje túto myšlienku?“

„Keď odišiel z domu, mal oblečený sivý oblek. Na Ridge Route mal oblečený smoking. Keď prišiel domov, ako hovorí pani Greeleyová, nemal oblečený smoking. A predsa si nevzal nijakú batožinu so sebou, keď na Ridge Route utiekol z Homanovho auta.“

„No, za toto vám mnoho nedám, ale je to stanovisko. Ak dovolíte, zatelefonujem si na veliteľstvo!“

„Môžete volať z kancelárie Delly Streetovej,“ povedal Mason.

„Na toto idem rozhýbať okamžitú akciu,“ povedal Tragg rozhodne.

„Nemôžete rozkrútiť kolesá rýchlejšie, než sa nám to hodí.“

Mason a Drake sedeli a fajčili, kým počúvali, ako Tragg telefonuje z kancelárie Delly Streetovej, ako dáva inštrukcie veliteľstvu, aby kontrolovalo, aby poslalo dotazy na štátnu cestnú políciu a aby požiadalo políciu v San Franciscu, nech skontroluje, čo sa stalo na letišti.

„Čo keby sme išli do mesta a niečo si zajedli?“ spýtal sa Tragg, keď sa vrátil z Dellinej kancelárie.

„Čakáme na Dellu Streetovú,“ povedal Mason. „Odišla do Hollywoodu, aby sa tam povyzvedala na Homana.“

„Nemôžete jej nechať lístok?“

„Mohol by som,“ povedal Mason, „ale som na stráži. Myslel som, že zavolá.“

„Potrvá asi tak hodinu,“ povedal Tragg, „kým začnem dostávať hlásenia od svojich, a myslel som si, že teraz by sa bolo dobre najesť. Možno potom budeme mať čo robiť.“

„Vy dvaja si choďte a ja budem čakať!“ povedal Mason.

„No,“ povedal Tragg, „len zbehnem tu do bufetu a dám si sendvič s párkami. Ja ...“

Na Masonovom písacom stole zacengal telefón.

Mason zdvihol, ohlásil sa a začul ženský hlas, v ktorom bolo badateľné uľahčenie: „Ó, taká som rada, že som vás zachytila v kancelárii, pán Mason. Musím vás hneď navštíviť.“

„Kto volá?“

„Greeleyová.“

„O čo ide?“ spýtal sa Mason. „Nie, moment! Moment, prosím, držte linku!“

Rukou zakryl mikrofón, povedal Traggovi: „Pri aparáte je pani Greeleyová. Rada by mi čosi povedala, znie to veľmi vzrušene. Dobre by bolo, keby ste na prípojke počúvali — pre každý prípad.“

„Kde?“ spýtal sa Tragg.

„Choďte do kancelárie Delly Streetovej a stlačte tú gombičku na ľavej strane! ...“

„Ukážem vám to,“ povedal Drake.

Mason čakal, kým sa Tragg nezapojí do linky, potom povedal: „Áno, pani Greeleyová.“

„Čo to bolo, počula som niečo šťuknúť? Azda niekto iný...“

„Myslel som, že bude lepšie na inom aparáte,“ povedal Mason. „Mal som v kancelárii ľudí. O čo ide?“

„Pán Mason, obávam sa, že som — no, ja neviem. Ja... Chcela som sa vás na niečo spýtať.“

„Na čo?“

„Cítim sa veľmi vinná.“ „Prečo?“

„Možno som sa previnila voči tej mladej žene,“ povedala.

„V akom zmysle?“

„Ja... no, možno viete niečo o tom, ako sa cítim. Greeley a ja sme si boli veľmi blízki. Ja... cítim sa absolútne osamelá a absolútne stratená. Dnes večer som pocítila, že niečo musím robiť, a tak som začala baliť niektoré manželove šaty, aby som ich odstránila. Nemohla som chodiť do jeho izby a dívať sa na jeho šaty v skrini a všetko a ...“

„Áno, len vravte, prosím!“ povedal Mason.

„Niečo sa stalo a ja... no, niečo som našla.“

„Čo by ste mi rada povedali?“ spýtal sa Mason.

„Ja... no, pán Mason, jedna z manželových košieľ má vpredu dlhú červenú čiaru a fľak od ženských perí. Nevedela som...“

„Kde ste teraz?“ spýtal sa Mason.

„Mimo domu.“

„Kedy ste našli tú košeľu?“

„No, pred pár minútami — nie je to viac ako päť minút. Našla som ju vo vaku s bielizňou, ktorú prichystal do práčovne. Nemyslím, že by bolo možné, aby môj manžel bol viedol to auto, ale... no, chápete, pán Mason. Chcem to mať fair. Jednoducho by som nemohla postaviť tú mladú ženu do falošnej situácie. Myslela som si, že by ste o tom mali vedieť.“

„Veľmi rád by som hneď videl tú košeľu, pani Greeleyová.“ povedal Mason. „Čo keby som k vám zašiel autom?“ „Nemôže to počkať do zajtra?“

„Nie, ja tú košeľu chcem vidieť hneď — tak ako ste ju našli.“

„No, ja ... poviem vám, ako to spravím, pán Mason. Ak ešte chvíľu budete vo svojej kancelárii, pôjdem tade okolo cestou na večeru a donesiem ju.“

„Dobre,“ povedal Mason, „a ešte o niečo by som vás poprosil.“

„Áno. O čo?“

„Prezrite si manželove šaty, ktoré *sú* v skrini! Pohľadajte jeho smoking a doneste ho!“

„Práve som sa vás na to chcela spýtať, pán Mason, či ho nepotrebujete.“

„Áno. potrebujem.“

„Potrvá mi to pol hodiny, kým sa prichystám. Budete tam?“

„Áno, áno, budem tu.“

„Nerada by som ta išla, keby...“

„Budem tu.“

„Výborne, pán Mason.“

Na druhom konci linky šťukol aparát.

Mason položil telefón, zašiel do kancelárie Delly Streetovej, kde Tragg ešte vždy sedel za písacím stolom a udivene hľadel na aparát.

„No?“ spýtal sa Mason.

„To je váš prípad,“ povedal Tragg. „Predvolajte ju zajtra ako svedka a vaša klientka poletí na slobodu ako vtáča.“

„To mi spadne ťarcha z pliec,“ povedal Mason. „Ako sa cítite?“

„Cítim sa ohavne,“ povedal Tragg. „Prečo?“

„Pretože nemyslím, že Greeley ukradol Homanovi auto. Ak Greeley šoféroval v Homanovom aute, istotne šoféroval s Homanovým súhlasom. To znamená, že *ja sa musím* pustiť do Homana. A viete, čo to znamená.“

„Už iste viete dosť, čo by vás oprávňovalo, aby...“

„Otázka nestojí tak, či by ma niečo oprávňovalo a či nie, Mason. Podívajte sa, čo keby sme vás tak prinútili, aby ste v tejto veci nastavili chrbát?“

„Keď policajné oddelenie potrebuje, aby mu niekto ťahal gaštany z ohňa,“ povedal Mason, „vtedy je určite ochotné spolupracovať.“

„To je nezmysel,“ odsekol Tragg. „Spomeňte si, ja som vám navrhol tie kľúče!“

„To je vaša zásluha. A o čo vám ide?“

„Homana zajtra znova predvolajte za svedka! Košeľu ako dôkaz ešte utajte a pusťte sa do neho! Použite tieto kľúče ako základ pre krížový výsluch! Roztrhnite ho! Pozrite sa, či by ste ho nemohli prichytiť, keď si bude odporovať, a keď ho chytíme, zovrite ho do klieští!“

„Myslím, Tragg, to je v poriadku,“ povedal Mason, „ale musím si to trochu premyslieť.“

„No,“ povedal Tragg, „idem si dať ten sendvič. Môžete si to premyslieť. A čo vy, Drake? Nechcete ísť so mnou?“

Drake sa usmial. „Vy ste skvelý chlapec, Tragg — niekedy. Ale s vami si nemôžem zatancovať.“

„O čom to, do čerta, rozprávate?“

„Della Streetová sa čoskoro vráti,“ povedal Drake, „a Mason sa nás chystá pozvať na večeru.“

Tragg sa usmial. „Múdry chlapec,“ povedal.

„Nebuď si tým taký istý!“ povedal Mason. „Ako sa veci vyvíjajú, vyzerá to na rušnú noc. My si pravdepodobne dáme párky a budeme šťastní, že nám aspoň na to ostane čas.“

„Nezáleží na tom, Perry, i tak počkám.“

Tragg si vzal klobúk, keď sa pustil k dverám. „No, ja si idem dať sendvič, kým nám chutí niečo si dávať. Nechcem aby sa zdalo, že vás dávam pod vysoký tlak, Mason, ale možno by to nebol zlý

nápad, keby ste oddeleniu trochu pomohli. Možno by sa vám to niekedy zišlo.“

„To je v poriadku,“ povedal Mason, „ak to budem môcť tak vypracovať, aby to nepostihlo záujmy mojej klientky.“

„Hlúposti, ona je už z toho von,“ povedal Tragg. „Mohli by ste poslať pani Greeleyovú k prokurátorovi a on by ju prepustil. To viete.“

„Premyslím si to, Tragg. Myslím, že je to v poriadku, ale je ešte niekoľko relácií, ktoré by som si rád skontroloval.“

„Dobre, do videnia o dvadsať minút!“

Tragg odišiel. Keď automatický uzáver na dverách zasunul závoru, Paul Drake sa obrátil k Masonovi. „Prečo sa toho nechytiť, Perry?“

„To je v poriadku,“ povedal Mason. „Len som nechcel vyzerať priveľmi dychtivý. Nechcem, aby si Tragg zmyslel, že sa môže za mňa skryť, kedy sa mu len zachce, a že mu budem robiť kotrmelce, ako si to zaželá.“

„No, pri tomto si dostal klientku z kaše.“

„V skutočnosti, Paul, beztak by som robil presne asi to, čo chce Tragg — či to navrhol a či nie. Nerád vidím, keď bohatý človek nastrčí autostopárku, len aby sa dostal sám z kaše.“

„Ale prečo to Homan robí? Len aby sa vyhol občianskej povinnosti zaplatiť pár tisíc dolárov? Zdalo by sa, že človek s jeho postavením a prostriedkami by . . . “

„Rozhadzoval peniaze s pipkami na šampanské,“ prerušil ho Mason. „Vziať hrču peňazí do Tiajuany alebo na Palm Springs a zabávať sa, to áno, ale keď sa stane niečo takéto, drží sa ako kôra na strome. On ...“ Zacengal telefón.

„To bude opäť Horty,“ povedal Mason. „Haló.“ Hlas Hortense Zitkouskej znel tvrdo a vysoko. „Tam je pán Mason?“ „Áno.“

„Horty, pán Mason. Máte chvíľku čas?“ „Ale áno.“

„Počúvajte, mohli by ste sem hneď prísť! Tu je — no, nemôžem vám do telefónu povedať, čo je tu.“

„Obávam sa, že neprídem,“ povedal Mason po chvíli. „Čakám tu na jednu dámu, príde do mojej kancelárie s dôkazom, ktorý slečne Clairovej pomôže na slobodu. J a . . . “

„Počúvajte, nemôžete, *prosím*, prísť? Je to strašne dôležité.“

„Kde?“

„Hotel Adirondack, izba päť-dvadsať-osem. Keby ste rýchle mohli prísť, veľmi by to pomohlo.“

„Veľmi dôležité je aj to,“ povedal Mason, „aby som odtiaľto neodišiel. Nemôžete mi povedať, o čo ide?“

„Ja ... Nie. *Musíte* prísť, a to hneď!“

„Čakajte ma v hale!“ povedal Mason.

„Bude lepšie, pán Mason, keď počkám tu na izbe.“

„Dobre.“

Mason tresol aparát.

„Kto to bol?“ spýtal sa Drake.

„Hortense. Niečo sa stalo a je to pekelne dôležité. Kvôli nikomu by som nešiel, ale tá mladá žena má veľmi vzácnu a neoceniteľnú vlastnosť — šiesty zmysel — idem.“

Drake prikývol.

Mason dobehol ku skrini na kabáty štyrmi rýchlymi krokmi, strhol si kabát z vešiaka, vpratal sa doň a na hlavu si narazil klobúk. „Počuj, Paul, ty musíš držať službu! Vrátim sa prv než sem príde pani Greeleyová. Možno sa Tragg vráti, prv než príde ona. Povedz mu, že musím hovoriť so Stephane Clairovou a mať jej súhlas, prv než privolím na spoluprácu s ním. Povedz mu, že je to len formalita, moja predstava etiky povolania.“

„A poviem mu, že si odišiel k nej?“

„Áno.“

„Neznelo by trochu pravdepodobnejšie, keby som mu povedal, že si jej zatelefonoval a usiloval si sa jej to vysvetliť, ona tomu nerozumela, takže si musel ísť k nej osobne?“

„Možno tak. Spoľahni sa na svoj úsudok! Nehovor o tom veľa! Ber to ako samozrejmú vec! Ja idem.“

Mason chytil taxík zo stanovišťa spred budovy. „Hotel Adirondack,“ povedal, „a žeňte ako diabol!“

Taxikár povedal: „Môžem to spraviť za päť minút.“

„Skúste to za štyri! Zastaňte na druhom boku ulice, ak to ušetrí čas!“

Taxík vyletel dopredu. Mason sa neoprel o vypchaté operadlo, ale zaujal nebezpečnú polohu na okraji sedadla, visel na kľučke na dverách, díval sa, ako popri nich letia autá.

Začalo popŕchať, prv než taxík prešiel popri jednom bloku, a pršalo už poriadne, keď taxikár zastavil pred hotelom, ale na druhom boku ulice.

„Ak chcete prebehnúť na druhú stranu, šéf, ušetríte si celú minútu. Ja by som musel ísť dookola...“

Mason otvoril dvere.

„Mám čakať?“

„Áno.“

„Dobre, budem priamo naproti hotelu, budem vás čakať.“

Mason bežal krížom cez mokrú ulicu. Len čo bol v hoteli, rýchle prešiel halou, vbehol do výťahu, povedal: „Piate, prosím!“ a vynieslo ho na piate poschodie. Liftboy sa díval na neho zvedavo, zrejme si chcel ujasniť, či Mason je ubytovaný v hoteli alebo je to len návštevník. Advokát bez najmenšieho zaváhania zabočil doľava, sebavedome kráčal po chodbe.

Mason počkal, kým výťah zíde nadol do haly, a pozrel si čísla na dverách; zistil, že ide nesprávnym smerom. Obrátil sa, prešiel popri tmavej výťahovej šachte, našiel izbu päť-dvadsať-osem a zaklopal.

„Kto je?“ spýtal sa mäkko ženský hlas.

„Mason.“

Dvere sa otvorili. Hortense Zitkouská povedala: „Poďte ďalej!“

Tvár mala krikľavo upravenú. Fľaky rúžu na lícach, tmavočervená farba na plných perách veľmi kontrastovali s bledou pleťou, kde sa nestihla našminkovať.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Mason.

Prešla izbou, ruku položila na kľučku na dverách, potom ju odtiahla. „Vy si otvorte!“

Mason netrpezlivo mykol dverami, otvoril, nato Ustúpil pred tým, čo videl.

Na dlážke v kúpeľni ležala pokrčená poduška. Biele, prachové perie z podušky bolo rozsypané po dlážke, po kúpeľni, po mŕtvole, ktorá bola prevesená cez vaňu dolu hlavou, ruky vystreté. Zo zátylku vyvierali zlovestné červené prúžky, stekali po krku a čeľusti a kvapkali do vane. Bolo cítiť mierne ostrý zápach spáleniny, bezdymý prach v izbe a vyhodená patróna z automatickej pištole malého kalibru sa ligotala v svetle, žltá mosadz sa leskla novosťou, ako čerstvo vyrobené zlato.

„Prepáčte!“ povedala Horty. „Vidíte, ako je to. Nemohla som vám to povedať do telefónu. Do šľaka, pán Mason, do čoho som sa to dostala. Odpadnem, ak tu ostanem.“

Mason povedal s tvrdou vážnosťou: „Nič si z toho nerobte!“ Pokročil dopredu, zohol sa a pozrel na ranu. V koži boli vtetované drobučké stopy po prachu. Diera v poduške na dlaždičkách mala okraje sfarbené spáleninou.

Mason sa naklonil dopredu a chytil chlapa za zápästie.

„Mŕtvy ako haring,“ povedala Hortense.

Obráti] chlapovi hlavu. Bol to kurič Ernest Tanner.

Mason ustúpil. „Ako sa to stalo?“ spýtal sa.

„Poďme von... Dobre... Cítili sme sa veľmi dobre. Bol to výborný chlapec. Niečo vedel. Homana mal v žalúdku. Ťahala som to z neho. Viete, ako sa to robí. Po chvíli si začal dovoľovať.“

„Čo ste spravili?“ spýta] sa Mason.

„Čo ste mysleli, čo som robila? Mysleli ste, že som ho vylákala na zábavu, koketovala s ním a potom mu dala zaucho, keď bol bezočivý? To ja nerobím. Vyrovnala som sa s tým a ťahala som z neho.“

„No, pokračujte!“ povedal Mason a pozrel na hodinky. „A len k veci! Len to, ako sa to *stalo!*“

„To by som aj ja rada vedela.“

„Budeme musieť zavolať políciu, tak len fakty! Vysypte ich! Nič nekonštatujte a nečakajte, ako to zhltnem!“

„No, ja som zavinila, že sa ten človek cítil veľmi dobre. Usilovala som sa, aby sa uvoľnil a aby bol zhovorčivý, a myslím, prehnala som to. Ustavične som mu hovorila, ako môže zaútočiť na Homana, keď poskytne Stephane pomoc. Spočiatku bol mlčanlivý, ale neskôr sa rozhovoril. Videla som, že dostal chuť porozprávať, čo vie, a rozhodla som sa ho zlákať ta, kde by sa celá akcia urýchlila.“

„Chcete povedať, že ste ho chceli priviesť k Stephane?“

„Nie, k jej strýkovi. Myslela som si, že by mohol...“

„Chápem. Čo sa stalo?“

„No, spracovávala som ho týmto smerom, až sme sa nakoniec ocitli v Adirondacku v bare. A potom — no, vtedy som zbadala, že som sa prerátala. Natankoval trochu priveľa. Ale už bol ochotný poskytnúť reálne informácie. Bože, pán Mason, nevedela som, čo robiť. V takých okolnostiach dievča musí rozmýšľať rýchle. No, požiadala som ho, aby ma na chvíľku ospravedlnil, a zatelefonovala som Stephane na izbu. Nebola tu. Zatelefonovala som jej strýkovi. Nedostala som odpoveď Nechcela som ho pustiť

z rúk, tak som sa rozhodla, že ho vezmem sem do strýkovej izby a počkám, kým sa bude cítiť lepšie a kým príde pán Olger.“

„Ako ste to spravili?“

„To bola hračka,“ povedala. „Jednoducho som išla do recepcie, smelá ako lev a vypýtala som si kľúč päť-dvadsať-osem. Vedela som, že to je tento apartmán. Recepčný bol zaneprázdnený, s kýmsi sa zhováral a hneď siahol do priečinka a vyložil mi kľúč na pult. Vrátila som sa, vzala Tannera a zaviedla som ho do izby. Pravda, hneď mu ostalo zle a vbehol do kúpeľne. Vtedy som hneď nevedela, kde sa dosiať do styku so Stephane, tak som si pomyslela, že bude lepšie, ak zavolám vás, poviem vám všetko, o čo ide, a spýtam sa vás, či neviete, kde je pán Olger, a či by ste sa neprišli s týmto chlapom pozhovárať. Nechcela som vás tým obťažovať, ale...“ „Pokračujte!“

„No, vy viete, ako je to v týchto hotelových izbách. Počujete, čo sa hovorí do telefónu, keď ste v kúpeľni. Tie dvere sú tenké a telefón je pri záhlaví postele, celkom pri dverách do kúpeľne. Tušila som, že Ernest bude chvíľu celkom pekne zaneprázdnený. Zdá sa mi, že tak jasne som nerozmýšľala. Mali sme v sebe zopár pohárikov. Spomenula som si, že v hale sú telefónne kabíny. Rozbehla som sa k výťahu, zišla do haly a zavolala som vašu kanceláriu. Linka bola nepretržite obsadená. Vrátila som sa teda hore, aby som zistila, či Ernest nešiel za mnou. Len čo som prešla chodbou, videla som, že dvere sú trochu odchýlené...“

„Zamkli ste ich, keď ste odišli?“

„Nie, nezamkla. Len som ich zatvorila a...“

„Pokračujte!“

„No, to je všetko. Z kúpeľne som nepočula nič a pomyslela som si, že asi zamdlel. Niekoľkokrát som na neho zavolala, a keď neodpovedal, otvorila som dvere. A našla som toto.“

„Odkiaľ ste ma volali? Z ktorého telefónu?“

„Tu z tohto telefónu, z tejto izby. Odvtedy tu čakám, som načisto ochromená strachom a neviem, čo robiť. Vidíte, aká je to šlamastika...“

„Počkajte chvíľku!“ povedal Mason. „Stephane asi nebude vonku sama, však?“

„Myslím, že nie.“

„Je so svojím strýkom a s priateľom?“

„S priateľom nie. Myslím, že so strýkom. Priateľ je dole v bare tu v Adirondacku, sedí tam v kúte sám, naplno sa oddáva samote. Chytí ho smutná opica...“

„Ako viete, že je tam?“

„Videla som ho, keď som s Tannerom vychádzala von.“ „On vás videl?“

„Myslím, že nie. Nijako neprejavil, že by ma bol videl. Je to taký zádumčivý...“ „Kde má izbu?“

„Tu na tomto poschodí, celkom blízko. Toto je strýkov apartmán a...“

„Čoho ste sa dotkli od tých čias, čo ste prišli sem do izby — bez rukavíc?“

„Ničoho. Rukavice mám na rukách po celý čas, čo som tu.“

„Dobre, poďme preč!“ „Myslíte...“

„Áno, poďme preč! Stephane a jej strýko budú mať alibi. Recepčný zabudol, že vám dal kľúč od izby. Ak sa toto pokúsite rozprávať polícii, uvrhne vás to iba do strašnej šlamastiky. Vy ste Stephanina priateľka. Ten človek bol svedok. Mal isté informácie. Vy ste ho vzali, aby sa zabavil, a pekne ste ho spili. Objaví sa v Stephaninej kúpeľni, zavraždený, a vy budete rozprávať, ako ste ho sem doviedli a potom nechali... Vrah si to naplánoval tak, aby vaša výpoveď celkom takto vyznela. Mám neobyčajne dobrú možnosť prichytiť tohto vraha — ak budem mať voľnú ruku. Ak zavoláme políciu, nikto nebude mať voľnú ruku. Budú stíhať vás,

Stephane — a potom mňa. Kým budú hotoví, vrah bude mať k dispozícii hodiny, možno dni ... Iba jedno by som rád vedel.“

„Čo?“

„Podívajte sa na mňa!“ Pozrela mu do očí. „Vy ste ho nezabili?“ „Bože dobrý, nie!“

„Verím vám,“ povedal Mason. „Uvedomujete si, čo to znamená. Iba takto máme skvelú možnosť overiť si niekoľko stôp práve teraz, ale ak raz vyjde najavo, že som vám toto poradil ja, dostanem sa do takej šlamastiky...“

„Môžete mi dôverovať, pán Mason.“

„Myslím, že môžem,“ povedal Mason. „Tak poďme!“

„Čo spravíme s kľúčom?“

„Necháme ho v recepcii. Položíme ho ta akoby nič. Poďme! Vy máte rukavice. Vezmite kľúč! Tak, zamknite dvere! Dobre, strčte si kľúč pod pazuchu! A pozor na toto! V týchto hoteloch si ženu bez sprievodu veľmi pozorne prezerajú. Žena so sprievodom pripúta len povrchný pohľad. Liftboy si vás možno zapamätal, keď ste išli hore. Možno si spomenie i na mňa, že som išiel hore, ale nebude si pamätať, na ktorom poschodí sme vystúpili. Zídeme peši na tretie poschodie, tam vojdeme do výťahu. Hotovo? Poďme!“

Mason ju vyviedol na chodbu, stál a díval sa, ako zatvára dvere a nemotorne narába s kľúčom. „Poďme,“ povedal tichým hlasom. „Poďme, Horty! Hlavu hore! Zabudnite na to!“

Zamkla dvere.

„Schody sú tuto,“ povedal Mason. „Videl som dvere, keď som vystúpil z výťahu a zablúdil. Tadiaľto!“

Prešli po chodbe, nestretli nikoho, zišli po schodoch na štvrté poschodie, potom na tretie. Mason kráčal s ňou k výťahu. Prichytila sa rukou v rukavici jeho lakťa a Mason cítil, ako sa jej trasie.

Mason stisol gombičku a v tej chvíli tam zastala kabína výťahu.

Liftboy bol ten istý. čo viezol Masona na piate poschodie. Na oboch nedbalo pozrel, potom zatvoril dvere a spustil kabínu do haly.

„Chyťte ma za ruku!“ povedal Mason. „Nepozerajte na recepčného! Mohol by si pomyslieť, že sa idete na niečo spytovať. Prejdite popri pulte, veľmi jemne posuňte kľúč po pulte, aby vôbec nezaštrkotal! Hotovo? Tadiaľto!“

„Čo teraz?“ spýtala sa.

„Vonku mám taxík,“ povedal Mason. „Šofér čaká. Bude ma vyzerať. Nerád by som bol, keby vás videl so mnou. Pár minút nato, ako odídem, choďte von a zájdite až k rohu! Niekoľko blokov choďte električkou, potom vystúpte, vezmite si taxík a zavezte sa domov!“

„Prečo nejsť domov električkou?“

„Chcem, aby ste ta došli rýchlejšie než električkou. Chcem, aby ste sa dostali domov taxíkom za zvyšné peniaze. Chápete? On vás začal urážať a začal si k vám dovoľovať. Odišli ste z jeho spoločnosti a domov ste sa dostali taxíkom.“ „Prečo nie električkou?“

„V električke by bol mohol ísť za vami. Vy ste mu utiekli a chytili ste taxík. Chyťte ten, čo je tam pred barom! Vybehnite, akoby ste sa ponáhľali, naskočte a dajte adresu! Rozumiete?“

„Rozumiem.“

„Máte peniaze?“

„Málo.“

Mason jej vtlačil do ruky bankovku. „Vezmite si,“ povedal, „budete mať viac! A hlavu hore! Len čo prídete domov, uvarte si hrniec silnej kávy! Pijatiku nechajte už tak!“

Pocítil, ako mu jej ruka stisla rameno. „Bože, vy ste skvelý človek,“ zašeptala mu precítene.

„To je naša jediná možnosť dostať vraha,“ povedal Mason — „a je to i jediná možnosť, ako do veci nezatiahnuť Stephane.

Greeley, to bola jedna vec — ale toto — práve v jej hotelovej izbe — nie, všetkých by nás dôkladne pretriasali, až by sa potratili všetky stopy — tie, na ktorých tak či tak pracujem. Hlavu hore a neprezraďte ma!“

„Nie.“

Pokojne vyšiel z haly. Jeho taxík zatiahol k nástupišťu. Vrátnik mu podržal dáždnik a s rozmachom otvoril dvere.

Mason nastúpil do taxíka a povedal: „Dobre, nazad, odkiaľ sme prišli!“

Oprel sa o operadlo, zapálil si cigaretu a hlboko si vdýchol.

Paul Drake mal nohy na Perryho písacom stole a čítal športovú rubriku večerníka, keď advokát odomkol dvere súkromnej kancelárie.

„No, to si sa rýchle obrátil," povedal Drake a pozrel na neho.

„Kde je Tragg?"

„Ešte sa neukázal."

Mason pozrel na hodinky. „Už je to polhodina." „Áno, už by mal prísť každú chvíľku. Čo to bolo ten rozruch?"

Mason prešiel ku skrini, zavesil si klobúk a kabát. „Nemyslel som, že slečna Zitkouská sa vie tak rozčúliť." „Čo sa stalo?"

„Ale, kurič sa napil, začal si k nej dovoľovať a ona si za zvyšné peniaze vzala taxík a ušla mu. No a teraz sa bojí, že si ho nahnevala, a on nám vraj asi už neprezradí, čo vie."

„Čo si spravil?"

„Postaral som sa, aby si na vytriezvenie vypila kávy, a povedal som jej, aby sa nad tým netrápila, že my už prinútime kuriča, aby rozprával. A povedal som jej, aby ma už nikdy, v nijakých okolnostiach v noci nevolala. Zbadal som aj to, že má dobrý úsudok. Pani Greeleyová sa ešte neozvala?"

„Nie."

Mason pozrel na hodinky. „No, už by tu mala byť. Ona..."

Drake povedal zrazu: „To mi znie ohromne čudne, Perry." „Čo totiž?"

„Tá slečna Zitkouská a ten jej príbeh."

Mason sa usmial. „No tak dobre, poviem ti to ináč. Čo na tom znie čudne?"

„Že ostala taká hysterická a urazená, keď si ten chlap k nej dovoľoval. Veď ona je čertovsky pôvabná a dobrosrdečná, takže by sa..."

„Dobre,“ povedal Mason, „poviem ti to ináč. Ďakujem ti za tip.“

Drake sa podíval na neho privretými očami. „A čo teraz?“ spýtal sa.

„Musím sa postarať,“ povedal Mason, „aby to Traggovi znelo dobre.“

„O čo ide? Nezabudni na to, Perry! Niekto ide. Akoby to išla žena.“

Mason prešiel k dverám, ktoré viedli na chodbu. „Aby si vedel, Paul,“ povedal, „ja som z kancelárie neodišiel. Možno to bude lepšie než povedať Traggovi, ako sa Horty rozhorčila na svojho priateľa.“ Otvoril dvere. Na chodbe stála pani Greeleyová, oblečená v čiernom, niesla ľahký kufor.

„Nech sa páči ďalej!“ pozval ju Mason, načiahol sa a vzal jej kufor, a keď vošla do kancelárie, zatvoril dvere a pokračoval: „Sadnite si, pani Greeleyová! Prepáčte, že sme vás museli vyrušovať pri večeri!“

„Ó, to nič. Aby som bola celkom úprimná, pán Mason, nemyslím, že by som bola išla von tak skoro, ale cítim sa omnoho lepšie, keď som išla, než keby som bola ostala sedieť doma a nerobila nič. Je to strašný pocit, že je po všetkom.“

„Chápem.“

„Myslím, že ľudia si nikdy neuvedomujú, čo všetko v živote pokladajú za isté,“ povedala a trošku sa zasmiala. „Len minulý týždeň som robila cirkus, že môj manžel musí toľko po nociach pracovať, a už... a už... No, budem ľutovať seba samu, ak budem v tom pokračovať. Rada by som na niečom robila — na niečom, do čoho by som sa mohla poriadne zahryznúť.

Smrť má takú strašne konečnú platnosť, pán Mason. Mňa — mňa sa smrť nikdy nedotkla tak zblízka. Akosi to otriasa mojou vierou v... vo veci... A nikto mi nie je schopný niečo povedať, čo by pomohlo. Smrť je ... je krutá, je strašná.“

„Nie je krutejšia než zrod,“ povedal Mason. „Nevládzeme ju pochopiť, práve tak ako nevládzeme pochopiť život — alebo nočnú oblohu. Len keby sme mali taký zrak a videli celú štruktúru života, videli by sme smrť ako čosi láskavého.“

Pozrela na neho udivene. „Pokračujte, prosím! Keby ste len mohli povedať niečo praktického a rozumného. Počula som už toľko pokryteckého ‚a úprimnú sústrasť', že už mi je z toho zle a som z toho ustatá. Čo je vlastne tá úprimná sústrasť? Hlúposť!“

„Predstavte si,“ povedal Mason, „že by ste sa z jedného dňa na druhý nemohli rozpamätať na nič. Vstali by ste ráno bez akejkoľvek spomienky na včerajšok Cítili by ste sa plná energie. Na tráve by bola rosa. Slnko by svietilo jasne a teplo. Vtáci by spievali a cítili by ste, že príroda je nádherná. Potom by slnko na nebi vystúpilo vyššie. Začalo by vás to trochu nudiť.

Neskôr okolo poludnia by ste boli unavená, potom by mraky zastreli slnko. Nato by zahrmelo, nebo, ktoré predtým bolo také prívetivé, by začalo hroziť. Videli by ste, ako z oblohy padá voda, a pýtali by ste sa, či vás to celkom nezatopí. Videli by ste, ako čiary bleskov trhajú oblohu. Počuli by ste dunieť hrom. Zachvátila by vás hrôza.

Potom by mraky odplávali. Slnko by opäť vyšlo. Vzduch by bol čistý a iskrivý. Opäť by ste nadobudli dôveru. Potom by ste zbadali, že tiene sa predlžujú. Slnko by zmizlo. Prišla by tma. Ťahali by ste sa k svetlu a čakali by ste, čo sa o chvíľu stane. Cítili by ste sa zmorená, viac než vyľakaná. Mysleli by ste si, že príroda, ktorá začala byť taká krásna, vás zradila. Zo všetkých síl by ste bojovali, aby ste si udržali vieru, a bola by to prehraná bitka.

Vaši blízki, ktorí by sedeli okolo ohňa s vami, by prejavovali známky únavy. Všetkým by kľuckala hlava. Políhali by si. Oči by sa im pozatvárali a zrazu by zmizla ich osobnosť. Potom aj vy sama by ste si chceli ľahnúť, ale cítili by ste, že len čo si ľahnete, zaplaví vás toto strašné nevedomie.“

Mason stíchol, usmial sa a povedal: „Moje slová nie sú presvedčivé, pretože vy dobre poznáte všetky tieto príznaky ako súčasť života. Viete, že týmto nevedomím je len spánok. Viete, že v priebehu niekoľkých krátkych hodín sa prebudíte celkom osviežená, že bude svitať deň, že bude vychádzať slnko, že budú spievať vtáci. Viete, že to strašné navštívenie hromu a ohňa bola iba búrka s lejakom, súčasť plánu prírody ako donášať vodu z oceánu na vrchy, nasycovať potoky a rieky, zalievať úrodu zeleňou. Uvedomili by ste si, že spánok je prostriedok prírody, ako vás posilniť do nového dňa, že je neužitočné preťahovať dlho do noci činnosť, že príroda s vami spolupracuje. Ale predstavte si, že by ste tieto veci nechápali. Predstavte si, že by ste videli len zo dňa na deň!“

Pomaly prikyvovala. Po chvíli vydala zo seba hlboký vzdych.

„Život je taký,“ povedal Mason. „My vidíme len od zrodu po smrť. Ostatok je nášmu zraku ukrytý.“

Drake udivene pozrel na Masona. „Nech ma porazí!“ povedal.

„Čo sa stalo, Paul?“

„Nikdy som nevedel, že ty si mystik.“

„Nie som mystik,“ povedal s úsmevom Mason. „To je iba aplikovanie toho, čo by si mohol nazvať praktickou logikou zmyslu existencie, a ja obyčajne takto nerozprávam. Ale teraz si myslím, že pani Greeleyová to potrebuje.“

Pani Greeleyová povedala precítene: „Pán Mason, nemôžem začať tým, že vám poviem, o čo lepšie pocity ste vo mne vzbudili. Z vašich slov vyžaruje presvedčenie. Ja... tuším, že sa mi vracia viera.“

„Nemyslím,“ povedal Mason, „že ste ju stratili, pani Greeleyová. Tak a teraz k tej nepríjemnej veci! Želáte si, aby som to vybavil čo najrýchlejšie?“

„Nezáleží mi na tom,“ povedala. „Ja... Ó, pán Mason, neviem vám ani povedať, ako ste ma utešili. Napokon smrť je len spánok.

Musí byť. Hanbím sa za seba, pán Mason. Pochybovala som o zmysle toho všetkého. Ja som ... Ide niekto?“

„Mal by to byť poručík Tragg,“ povedal Mason. „Poznáte ho.“

„Ale áno.“

Z chodby bolo počuť rýchle kroky, potom hánky zaklopali na dvere. Mason kývol na Drakea, ten otvoril dvere a Tragg vošiel dnu. „Prepáčte, zdržal som sa!“ povedal. „Dobrý večer, pani Greeleyová! Nemyslíte si, dúfam, že sme celkom bezcitní.“

„Nie, chápem to. Chcem vám ukázať tie veci.“

Vzala kufor, ktorý jej Mason podal, položila si ho na dlážku k nohám, otvorila vrchnák a vytiahla pokrčenú košeľu. Vpredu na tvrdo naškrobenej náprsenke bol pruh živo červenej farby, dlhý asi päť palcov. Nad ňou bol roztretý odtlačok červených perí, trochu otvorených.

Chlapi sa zohli nad škvrnu.

„Všimnite si toto!“ povedal Tragg. „Ešte aj to vidieť, kde sa prst pritlačil ku košeli. Potom sledujte stopu až k miestu, kde sa stráca! Pokúsila sa ho odstrčiť.“

Mason prikývol.

Tragg pozrel do kufra. „Máte ešte aj nejaké iné veci, pani Greeleyová?“

„Keď sa ma pán Mason spýtal na jeho smoking,“ povedala, „prezrela som ho. Nie sú na ňom nijaké škvrny.“

Tragg vytiahol oblek, aby ho podržal pod lampou. Po chvíli pozrel na Masona. „Nevidím nič,“ povedal.

„Neboli by ostali aj na obleku škvrny,“ spýtala sa pani Greeleyová, „ak — ak to dievča hovorí pravdu?“

„Možno,“ povedal Tragg.

„Ona bola na viacerých miestach zranená, však?“ „Áno, mala niekoľko rezných rán.“

„A keby môj manžel bol viedol to auto, bol by na ľavej strane. Bol by zostal naspodku. Ona by bola na ňom. Aby sa mohol

vytiahnuť spod volantu, bol by sa musel vytiahnuť spod tej bezvedomej ženy a preplaziť sa oknom — no, zdá sa mi, že na obleku by musel mať nejaké škvrny.“

„Áno,“ povedal Tragg, „človek by si to myslel. Na čo narážate?“

„Doniesla som vám košeľu,“ povedala jednoducho, „pretože som ju našla, pretože to je dôkaz. Myslím, že to bola moja povinnosť, ale — no, pochopte. Môj manžel a ja sme si boli veľmi blízki. Nechcem byť sentimentálna. Nechcem sa dostať do takého citového stavu, aby som želela nad sebou, a nechcem vnucovať svoj vlastný súkromný, individuálny žiaľ vám, ale rada by som bola, keby sa so mnou zaobchodilo slušne.“

„To sa stane,“ povedal Mason.

Vďačne sa usmiala.

„Nechápem, pani Greeleyová,“ povedal Tragg. „Napriek tomuto dôkazu si ešte vždy myslíte, že váš manžel neviedol to auto?“

„Áno.“

„Obávam sa,“ povedal Tragg, „že nechápem, pani Greeleyová.“

„Adler by nebol vykonal to,“ povedala, „čo vykonal človek, ktorý viedol to auto.“

Tragg ukázal na košeľu. „Chcete povedať, že sa nepokúšal bozkať...“

„Ale čo,“ prerušila ho. „To je nič. Vypil si. Mal dobrú náladu. To dievča má iba kožu na tvári, keď teraz o tom rozpráva, ale v aute sa mu pravdepodobne zaliečala. Všetky to robia. Adler nebol svätec. Ale myslím, že on by sa nebol vytiahol z auta a nechal dievča za volantom. Adler to nevykonal. On také veci nerobí.“

„Ale *iste* robil,“ povedal Mason.

Zanovite pokrútila hlavou. „Je tu niečo iné, o čom nevieme, pán Mason. Ak Adler bol v tom aute za volantom a vyšiel a nechal

to dievča, aby nieslo zodpovednosť, bol tam niekto, kto ho k tomu donútil, niekto, kto bol v tom aute skrytý, či už vzadu na dlážke, alebo v kufri, alebo niekde inde. Alebo možno taký, čo išiel za nimi.“

„Počkajte chvíľku!“ povedal Tragg. „*To* je teória. Dôkazy tvrdia, že mnoho áut sa temer odrazu zastavilo. Tam bol hotový zmätok.“

„Niekto,“ povedala pani Greeleyová s pokojnou úprimnosťou, „donútil Adlera, aby vyšiel z toho auta. Niekto ho vzal z miesta nehody a ten niekto ho donútil, aby mlčal. Keď vypátrate, kto to bol, vypátrate aj, kto zabil môjho manžela a... a . . .“ Začala vzlykať — po chvíľke sa ovládla a povedala: „Prepáčte! Som veľmi rozrušená.“

Mason pozrel na Tragga. „Myslím, že už nemusíme zdržiavať pani Greeleyovú, však, poručík?“

Tragg pokrúti] hlavou.

Pani Greeleyová podala Masonovi ruku. „Keď som vás prvý raz videla — no, zapáčili ste sa mi, a predsa ste ma veľmi nahnevali. Dúfam, že teraz si už lepšie rozumieme.“

Rýchle mu stisla ruku, usmiala sa na Tragga, kývla Drakeovi a odišla z kancelárie, rýchle kráčala po chodbe.

Drake počúval zvuk jej tíchnúcich krokov a povedal: „Keby som ja bol býval Greeley, bol by som chodil do iného revíru. Bože, Perry, ty si tu naozaj povedal kázeň.“

„Prišiel som o niečo?“ spýtal sa Tragg.

„Že či ste prišli o niečo? To si myslím! O päťminútovú prednášku o filozofii života a smrti, na ktorú *ja nikdy* nezabudnem.“

Tragg pozrel na Masona, skúmavo zdvihol obočie.

Mason povedal na ospravedlnenie: „Mala už po krk tých sústrastných rečičiek. Pokúsil som sa jej dať trochu z vlastnej filozofie o živote a smrti.“

„No, mám niekoľko nových správ,“ povedal Tragg. „Nemohol som sem prísť skôr, lebo som bol zadebnený v telefónnej kabíne reštaurácie. Veliteľstvo som div neuviedol do zúrivosti, ale rozhýbal som akciu. Chlap oblečený v smokingu nastúpil na lietadlo zo San Francisca do Fresna *zavčas ráno v stredu devätnásteho*. O druhej hodine, aby som bol presný. Rozumiete, Mason? O druhej ráno.“

„V akom čase by ho to doviezlo do Fresna?“ spýtal sa Mason.

„No, asi tak za hodinu.“

„A čo ďalej?“

„Stopujeme ho z Fresna,“ povedal Tragg. „Mali by sme mu hodiť na krk lano.“

„Máte meno, na ktoré predali letenku?“ spýtal sa Mason.

Tragg sa usmial. „L. C. Spinney.“

„Kedy sa môžete niečo dozvedieť z Fresna?“

„Už by to tu malo byť každú chvíľu,“ povedal Tragg.

„Veliteľstvo vie, že ste tu? Môžu sa spojiť s vami telefonicky, ak sa niečo vyskytne?“

„Pravdaže.“

„No,“ povedal Mason, „začína sa nám to rozmotávať. Všetko to pekne zapadá do dokonalého obrazu.“

„Tá pani Warfieldová,“ povedal Tragg, „sa jednoducho rozplynula. To sa mi nepáči. Jednoduchá, neprefíkaná pracujúca žena by nebola mohla vyjsť z hotela vo veľkom meste, kde nemá nijaké známosti...“

„Nezanedbávate tú jej priateľku v automate?“ spýtal sa Drake.

„Nie, nezanedbávam,“ povedal Tragg. „Boli sme sa s ňou pozhovárať. Hovorí, že nevie nič. Posvietime si na ňu. Vypátrali sme toľkoto: keď si pani Warfieldová dohodla prácu v tom automate, niekto prišiel, oháňal sa hrozbou, že Warfield je väzeň, že údajne ušiel, pani Warfieldová mu vraj posiela peniaze, a na všeličo sa spytoval. To, prirodzene, znemožnilo pani Warfieldovej

získať zamestnanie. V reštauračnom automate nepotrebovali ženy zločincov na úteku ...“

„Tak potom,“ prerušil ho Mason, „dotyčný iste vedel, že pani Warfieldovej tú prácu sľúbili. A o tom vedel iba Spinney.“

Tragg sa usmial. „Opis toho chlapa,“ povedal, „sa zhoduje s Greeleym.“ Drake hvizdol.

„Naozaj,“ povedal Tragg, „začína to tak vyzerať, akoby ste s Homanom mali pravdu...“

Stíchol, keď sa z chodby k dverám na kancelárii priblížil zvuk rýchlych krokov.

„Dnes večer tu máme nával,“ povedal Drake.

„Pravdepodobne Della,“ ubezpečil ho Mason.

Otvoril dvere. Della Streetová rýchlou chôdzou vrazila do kancelárie a povedala: „Dobrý večer vospolok! Dúfam, dlho ste na mňa nečakali... Ó, dobrý večer, poručík!“

„Nateraz, Della, Tragg patrí do partie,“ povedal Mason a usmial sa. „Mám tu významné a dôležité udalosti. Polícia uznáva, že Stephane Clairovú treba zbaviť obvinenia zo zabitia človeka z nedbalosti. Zbavená je viny, že viedla auto, a či veríte, či nie, *ja* spolupracujem s políciou.“

Della Streetová sa podívala na kufor, potom na košeľu na Masonovom písacom stole. „Ako sa to sem dostalo?“ spýtala sa.

„Pani Greeleyová,“ povedal Mason. „To je po jej manželovi. Po jeho smrti to našla v špinavej bielizni.“

„Ohó,“ povedala Della Streetová, a potom po chvíli: „Myslím, čo som *ja* vypátrala, neznamená nič.“

„Naopak,“ povedal Mason, „teraz je to ešte dôležitejšie.“ Obráti] sa k Traggovi a povedal: „Zbierala klebety o Homanovi.“

„Rád by som ich počul,“ povedal Tragg, pozeral na Dellu Streetovú s celkom zrejmým uznaním.

„Tak do toho, Della!“ povedal Mason.

„Tralala, ja som Hollywood!“ povedala. Rukou trochu zagestikulovala. „Viete, myslím to vážne. Je to úžasné. To znamená, že tu niečo mám.“

„No tak von s tým,“ povedal Mason, „vysypte tie klebety!“

„Nepôjdeme na večeru?“

Mason pozrel netrpezlivo na telefón. „Tragg už večeral,“ povedal, „a čaká na hlásenie. . . “

„No, nevečeral,“ zamiešal sa Tragg. „Len som si čosi zahryzol. Som pripravený na biftek. Môžem zatelefonovať na veliteľstvo a oznámiť im, kde ma môžu nájsť. A potom o mne vedia, že teraz nemám službu. Lenže pri tejto práci človek neráta hodiny.“

„Pokiaľ ide o moju osobu, ja som hladná,“ pripustila Della Streetová. „Totiž chcem povedať, že *naozaj* hladná. Myslím, že nápad s biftekom by bol skutočne úžasný. Ó, určite!“

Mason zdvihol právnickú príručku, poťažkal ju v ruke a povedal: „Prestaňte, lebo vám rozbijem hlavu!“

V očiach jej zažiarila nezbednosť. „Nebuďte blázon!“ povedala. „Myslím, že nás. čaká krásny večer.“

„Poďme!“ vyhlásil Drake, vstal, „Už dosť dlho čakám na príležitosť, aby som sa najedol na Perryho účet a zatancoval si s jeho sekretárkou.“

„Na základe právomoci ako oficiálny predstaviteľ zákona,“ zamiešal sa Tragg prísne, „sa obávam, že musím predbehnúť vašu žiadosť.“

„Vek má prednosť pred krásou, kamarát,“ povedal Drake.

„A *ja* obídem nasucho?“ spýtal sa Mason.

„No tak!“ povedal mu Drake. „Ty si hostiteľ. Od teba sa očakáva, že sa postaráš, aby si svojim hosťom poskytol primeranú zábavu.“

„Výborne!“ vyhlásila Della Streetová. „Kolosálne!“

„Poďme!“ povedal Mason a vstal.

„Vonku mrholí,“ povedala mu Della Streetová.

„Áno,“ povedal Mason, založil si klobúk a obliekol kabát.

Tragg stál, pozoroval ho zamyslenými očami. „Vy to viete, Mason,“ povedal, vytriasol si z balíčka cigaretu, „vy máte čertovskú hĺbku.“

„Vy z nej nepoznáte ani polovicu,“ povedal Drake.

Mason zhasol svetlá, vyviedol ich na chodbu, pozrel, či dvere sú zatvorené a zamknuté. Pochodovali k výťahu.

„Dobre sa dá jesť v Adirondacku,“ povedala Della Streetová.

„No, skúsme niečo iného, kde je viac života!“ povedal Mason. „Tam je to stuchnuté a špinavé.“

„Mne to vyhovuje,“ vyhlásil Tragg. „Venujete mi prvý tanec, slečna Streetová?“

„To bude závisieť od toho,“ povedala, „ako sa budem cítiť, keď zjem prvý steak. Teraz sa celkom prepadám do seba.“

„Ja som požiada] prvý,“ upozornil Drake.

„Pamätajte,“ povedal Mason, „že som si úzkostlivo vedomý svojich hostiteľských povinností, ale mne patrí posledný tanec, Della. O prvý nech bojujú!“

Obrátila sa a blysla na neho chápavým úsmevom.

Drake si vzdychol. „Už je po nás, poručík. Loď sa nám potopila, prv než sme sa odrazili od móla. Ako ste prv poznamenali, Mason má hĺbku.“

„A kam ideme večeraťʔ“ spýtala sa Della.

„No, skúsme Tangerine!“ povedal Mason. „Je tam dobre a živo a má to tú výhodu, že je to tri bloky od kancelárie.“

„Môžeme ta zájsť peši,“ povedal Tragg.

„Nie, mrholí,“ vyhlásila Della Streetová. „A už začína aj pršať. Ja to myslím vážne, naozaj!“

Mason ju chcel zachytiť, ale so smiechom sa mu vyšmykla, prekĺzla okolo rohu a ostatok chodby prebehla. Keď sa pustil za ňou, letkom zazrel, ako Tragg bláznivo, márne chytá rukami vzduch Mason ju dohonil pri výťahu a jeho ruka sa jej ovinula

okolo pása. Della trochu zápasila a podarilo sa jej priblížiť k nemu a spýtať sa ho tichým šepotom: „Čo máte na klobúku, šéf!“

„Prečo?“ spýtal sa prekvapene ...

„Tragg sa vám naň díval, keď ste ho vyberali zo skrine.“

„Ale,“ povedal Mason a stisol gombičku na výťahu. „Dnes večer vrchnák na tej debne vyletí. Majte všetkých päť pokope!“

Ostatní ta prišli krokom. Della Streetová sa vykrútila Masonovi z objatia, práve keď výťah zastal, a štvorica vpochodovala dnu s veľkým smiechom a veselosťou.

Keď vyšli na ulicu, veľmi pršalo a stáli pod úkrytom haly temer päť minút, kým Mason zachytil taxík. Pretože pršalo, v Tangerine bolo mnoho prázdnych stolov a úslužný čašník ich zaviedol k vybraným miestam vedia tanečného parketu.

„Ako dokonalý hostiteľ, Della,“ povedal Mason, „budem sedieť chrbtom k programu, vy si sadnite medzi Tragga a... kde, do čerta, ostala?“

Tragg sa obrátil. „Bola tu len pred chvíľkou... Ó!“

Stál a díval sa na tanečný parket, kde sa Paul Drake a Della Streetová už vykrúcali.

„Tak je to,“ povedal Tragg a sadol si. „Súkromní detektívi vždy nabijú úradných. Zdá sa mi, budem sa predsa musieť podívať, či mu netreba zrušiť licenciu.“

„Dáte si steak?“ spýtal sa Mason.

„Hej. Zatelefonujem, či veliteľstvo nemá nejaké správy.“ „Koktail?“ spýtal sa Mason. Tragg zaváhal.

„Nemáte službu,“ povedal mu Mason. „No, dobre, martini.“

„Budú na to myslím štyria zákazníci,“ povedal, keď si Tragg razil cestu pomedzi tancujúcich k telefónnej búdke.

K Masonovi pristúpil čašník. „Štyrikrát martini, na večeru štyrikrát steak de luxe! Steaky stredne prepečené, chudé, len tomu pánovi, čo tu sedí, dobre prepečený, a prosím, keby ste sa s tou večerou poobracali! Dobre?“

„Áno, prosím!“

Mason sa chrbtom oprel o stoličku, díval sa na tancujúcich. Tragg sa vrátil z telefónnej búdky a Mason rýchlym pohľadom preletel policajtovu tvár. Traggov úsmev naznačoval, že ešte nedostal hlásenie o doráňanom tele, ktoré ležalo nebezpečne prevážené cez okraj vane v Adirondacku. „Nič nové?“ spýtal sa Mason.

„Poviem. To bola hračka zohnať nášho človeka v smokingu vo Fresne. Vystúpil z lietadla, spytoval sa, kde si môže požičať auto, v ktorom by mohol sám šoférovať. Auto nemohol zohnať, až asi do pol deviatej ráno, keď jedna z požičovní už otvárala. Požičal si auto, udal meno L. G. Spinney, prešiel na aute stošesťdesiatpäť míľ a vrátil sa s ním asi o druhej hodine. Vystúpil a vyparil sa. Odvtedy o ňom neviem. Popis sa zhoduje s Greeleym.“

Tanečná hudba stíchla. Paul Drake a Della Streetová sa vrátili k stolu

„Prezrite požičovne,“ povedal Mason zrazu, „ktoré požičiavajú autá so šoférmi.“

„Aký je to prístup?“ spýtal sa Tragg. „Nevidíte?“ spýtal sa Mason. „Nie, nech ma obesia, ak vidím!“

„Stavím sa o cenu tejto večere,“ povedal Mason, „ak nezistíte, že prišiel do požičovne, ktorá požičiava autá so šoférmi, pred treťou popoludní a najal si šoféra, aby ho zaviezol presne osemdesiatdva míľ do hôr. Tam vystúpil.“

Paul Drake a Della Streetová už boli pri stole, Drake podržal Delle Streetovej stoličku.

„Ja sa s vami nejdem staviť o cenu večere,“ povedal Tragg, „lebo som chudobný pracujúci človek. Nemôžem zarátať výdavky bohatej klientke tak ako vy. Honorár za svoje služby nemôžem zmeniť na taký elastický, aby som mohol kryť všetko, čo si vyžiada doprava. A okrem toho, myslím, že blufujete.“

„Dajte sa do toho a zavolajte ma!“ povedal Mason.

„No,“ povedal Tragg, „zavolám veliteľstvo a poviem im, aby sa v tejto veci spojili s políciou vo Fresne. Ak to bude pravda, poviete mi, ako ste na to prišli?“

„Áno.“

Tragg si znova razil cestu pomedzi stoly a oneskorených tanečníkov, ktorí odchádzali z tanečného parketu. Della Streetová sa spýtala : „O čo ide šéf?“

„Myslím,“ povedal Mason, „že sa už blížime ku konečnej.“

„Neodhadzuj prípad tak priskoro!“ poznamenal žartovne Drake. „Ja dostávam plat podľa počtu dní a tieto rozkošné večere a možnosť tancovať s Dellou mám iba vtedy, keď pracuješ na prípade a keď máš na výdavky otvorený účet.“

Mason mykol hlavou k Delle. „Je to ešte vždy Hollywood, Paul?“

„Ó, pravdaže,“ povedala Della.

„No tak, dievča!“ povedal Mason. „Povedzte nám, čo ste vypátrali!“

„Už ide Tragg.“

„To je v poriadku. Patrí už do rodiny,“ povedal Mason zosilneným hlasom, aby to i Tragg počul, keď sa vracal. „Tak čo?“ spýtal sa Tragg.

„Della sa nám chystá vyložiť hollywoodsku špinu.“

Prišiel čašník s koktailmi. „Tak na zločin?“ povedal Mason a podíva] sa na Tragga ponad okraj pohára.

„A na *chytenie* zločincov!“ opravil ho Tragg, prv než vypil.

„Spôsobmi slušnými alebo špinavými!“ nadhodila Della Streetová.

Prvý raz si viac odpili z koktailov, a keď položili poháre, Tragg povedal: „Vidím, že ste si slečnu Streetovú vychovali podľa svojho vkusu.“

„Prečo by nie?“ spýtal sa Mason. „Zločinec nehrá kriket. Dosahuje výsledky spôsobmi, čo má po ruke. Prečo by ho nebolo možné tými istými prostriedkami prichytiť?“

„Lebo je to nelegálne.“

„Ale, nezmysly,“ povedal netrpezlivo Mason. „Keď to vy hovoríte, buď ste blázni, alebo pokrytci.“

„Nie, nie sme,“ povedal Tragg vážne. „Celá stavba zákona má byť dôstojnou, impozantnou budovou, vystavanou na pevných základoch, ak má stáť. Kedykoľvek porušíte zákon, strhnete časť tej stavby bez ohľadu na to, aký cieľ chcete dosiahnuť.“

„Dobre,“ povedal Mason a usmial sa, „prečo z nej kde-tu niečo nestrhnúť?“

„Čo tým myslíte?“

„No,“ povedal Mason, „predstavte si, že ste na streche a vrah sa suterénom vykráda von. Nemôžete ho zastaviť, ak len zakričíte na neho, ale ak vezmete z komína uvoľnenú tehlu, pustíte ju a trafíte ho do hlavy, to ho zastaví, a prečo by to malo byť neoprávnené? Napokon, vezmete iba uvoľnenú tehlu z tej dôstojnej budovy, o ktorej ste hovorili, a . . . “

„No,“ povedal Tragg, „nie je to celkom tak. To ...“

„Do čerta, vraj nie je,“ prerušil ho Mason. „Chlap má putiku, kde ilegálne predáva alkohol, ale o ľuďoch, čo mu do tej putiky chodia, vám podáva všetky klebety. Je v záujmoch polície, aby taký podnik fungoval. Vedia, že chlap predáva alkohol a že ten predaj je nezákonný, a to aj po záverečných hodinách, ale nad tým privrú oko.“

„No, v takom prípade musíte pripustiť, že za veľmi nepatrné porušenie zákona dostanete veľmi dôležité informácie.“

„Áno,“ povedal Mason, „beriete uvoľnenú tehlu z komína tej impozantnej stavby a hádžete ju vrahovi na hlavu.“

Tragg rozhodil rukami. „Mal som sa vedieť lepšie hádať s advokátom. A pamätajte, slečna Streetová, ďalší tanec je môj.“

„Dobre.“

„A zatiaľ — čo je s Homanom?“ spýtal sa Mason.

„Pane *na nebi,*“ povedala Perrymu, nasadila vysoký tón a rýchlo spustila ako rodená klebetnica, „vy si vôbec neviete predstaviť, ako sa ten chlap dostal do popredia! To bolo úžasné! To myslím vážne. Začal pracovať ako scenárista na akejsi pokútnej úlohe a na hre, na nejakej úbohosti. Potom sa zrazu z ničoho nič vyšvihol, a to myslím smrteľne vážne.“

„Čo je za tým?“ spýtal sa Mason. „A môže sa ten Hollywood vyštebotať, prv než vám vložím korunu na hlavu?“

„Žena.“

„Aká žena?“

„Nikto nevie.“

„Ako sa vie, že je to žena?“

„Lebo Homan nechodí na zálety. Žije, ako to moja informantka naivne opisuje, mníšskym životom. *Ja* by som nevedela, čo tým myslí!“

„Opatrne!“ vystríhal Drake. „Tá poznámka by sa dala prekrútiť.“

„Áno, a vy ste práve okolo tohto stola zhromaždili najlepších prekrúcačov poznámok na svete,“ zamiešal sa Tragg.

Zasmiala sa. „No, akokoľvek, Homan je v Hollywoode čosi ako jedinečná postava, ale v Hollywoode sa nevyskytuje nepretržite. Občas zmizne, a keď zmizne — tralala!“

„Kam chodí?“ spýtal sa Mason.

„Chodí kamsi, kde sa môže sám venovať svojej práci,“ povedala Della s úmyselne prehnanou hanblivosťou. Oči mala veľké a okrúhle, hľadeli jej ponad hlavy stolujúcich na vysokú povalu. Otrčila pery a povedala uštipačne: „Vždy kamsi odchodí, kde by mohol *pracovať*. Je to človek, ktorého jednoducho *nemožno* vyrušovať. Odíde zo štúdia a ide domov, a tam sa zavrie do pracovne, kde sa môže sústrediť, a potom má nervy také

zničené civilizáciou, že musí skočiť do auta a utiahnuť sa do samoty.“

„Sám?“ spýtal sa Mason.

„Sám,“ povedala, „rozhodne, určite sám. Ja to naozaj myslím — a ja naozaj *naozaj* myslím.“

Tanečná hudba začala hrať a Tragg povedal: „Sústreďovací celibát pána Homana si necháme na inokedy, slečna Streetová. Ale práve teraz sa vám predkladá žiadosť o inú a dôležitejšiu záležitosť.“

Obišiel, aby sa jej postavil za chrbát. „Della,“ povedal Mason. „Nedovoľte, Della, aby z vás pumpoval!“

„Nebuďte blázon! On nie je taký, však nie, pán poručík?“

„Nie, keby som si nemyslel, že mi to k niečomu pomôže.“

„Pozor na neho, Perry!“ povedal Drake. „Myslím, že je to zmija. Lepšie by si spravil, keby si jej s ním vôbec zakázal tancovať, a nechaj ju, nech tancuje len so mnou! Aspoň som v bezpečí.“

„To je správne,“ povedala Della Masonovi. „On je celkom taký ako Homan. Chce sa sústrediť. Po celý čas, čo sme tancovali, usiloval sa zo mňa pumpovať o... “ Zrazu stíchla.

„O čom?“ spýtal sa Tragg.

Výsmešne sa na neho usmiala. „O tom, či šéf môže dávať koktaily na otvorený účet,“ povedala, prehla sa trošku podľa rytmu tanečnej hudby a dovolila Traggovi, aby ju vzal do náručia.

Mason pozrel na Drakea. „Čo si z nej pumpoval, Paul?“

„Potvora,“ povedal Drake. „Bol by som rád vedel, či ti to už povedala.“

„Čo?“

„Usiloval som sa vypátrať, či má prsty v telefonickom rozhovore, ktorý si mal, kým Tragg bol jesť, a ktorý ťa tak vyhnal z kancelárie.“

„Prečo?“ spýtal sa Mason.

„No, neviem. Len som si pomyslel, že je to čertovsky dôležité, lebo ináč by si nebol odišiel. Akosi mi nejde do hlavy, že by si bol zanedbal schôdzku s pani Greeleyovou, aby si sa mohol bežať pozhovárať so slečnou Horty.“

„No, moment!“ povedal Mason, tvár mu zrazu stvrdla. „Povedal si Delle, že som odišiel?“

„Áno.“

„A spýtal si sa jej, či vie, kde?“

„No, presne nie. Usiloval som sa vypátrať...“

„A povedal si jej, aby to nespomenula Traggovi?“

„Čo?“

„Že som odišiel.“

Drakeovi zrazu vyšiel na tvár strach. „Bože, nie, nepovedal.“

„A spytoval si sa jej vážne, či si len žartoval?“

„Len som žartoval, Perry. Spravil som si z toho tému na rozhovor a ... Bože, keby to tak vykrámila Traggovi...“

„Tragg sa nedá len tak okabátiť,“ povedal Mason. „Nepršalo, keď prišiel. Pršať začalo hneď nato. Ja som väčšinu cesty strávil v taxíku, ale musel som prebehnúť cez ulicu a zopár kvapiek sa mi rozprsklo na klobúku. Keď som si vybral klobúk zo skrine, Tragg si náhodou všimol tie vlhké fliačiky. Vsiakli dnu, takže boli temer neviditeľné. To mu človek musí nechať, Paul, že je Čertovsky dobrý detektív. Všimol si tie fliačiky, uvedomil si, čo znamenajú — a nepovedal ani slovo. Čo znamenali tie jeho hókusy-pókusy tam na chodbe? Našiel tam niečo?“

„Neviem,“ povedal Drake. „Díval som sa na vás dvoch. Bože, to ma mrzí, Perry.“

Mason sa zamračil na obrus. „Rád by som pracoval s Traggom,“ povedal, „ale je veľmi pohyblivý, a napokon, ťahá za druhý koniec povrazu. Niektoré moje metódy by sa nestretli s jeho súhlasom.“

„Čo sa stalo, kým si bol preč?“ spýtal sa Drake.

„Zašiel som k Hortense Zitkouskej,“ povedal Mason, „našiel som ju veľmi natankovanú, predpísal som jej kávu a vrátil som sa.“

„Hlúposť,“ povedal Drake. „Keď si sa vrátil, mal si okolo kútikov úst tú zlostnú vrásku — do čerta, Perry, ty si hazardér.“

„Pravdaže som hazardér.“

„Hazarduješ čiste preto, že si rád buduješ predstavy o spravodlivosti proti strašnej prevahe.“ „No a čo?“

„Raz sa preboríš cez ten tenký ľad, na ktorom sa korčuľuješ.“ „A?“

„A keď sa preboríš,“ povedal Drake, „stiahneš aj mňa so sebou.“

„Ešte som sa nepreboril,“ povedal Mason. „Nie. Ešte si sa nie, lebo sa pohybuješ tak čertovsky rýchle, ale...“

„Prestaň,“ prerušil ho Mason. „Už sa vracajú!“ „Čo sa stalo?“ spýtal sa Mason.

„Parket sa príliš zaplňuje,“ povedala Della Streetová, „a ja som už taká hladná, že nevládzem tancovať, kým si nedám dobrý hrubý steak s hríbovou omáčkou. Šéf, objednali ste mi ten môj stredne prepečený, chudý?“

„Áno.“

„A mne?“ spýtal sa Drake.

„Dobre prepečený.“ „Ako si to uhádol?“

„Jedno s druhým, Paul,“ povedal Mason, „už som ti zaplatil dosť steakov, aby som to vedel.“

„Chceš povedať, že tvoji klienti zaplatili. Ja...“

K stolu prišiel pikolo, kývol na poručíka Tragga. „Telefón, poručík,“ povedal.

„Prepáčte!“ Tragg odtisol dozadu stoličku.

Mason pozrel na Dellu Streetovú.

„Pumpoval zo mňa,“ povedala sucho. „Aj Paul. Na neho som sa nehnevala. On je neškodný, ale Tragg bol nepríjemný.“

„Čo chcel vedieť?“

„Kam ste odišli, kým som bola preč?“ „Čo ste mu povedali?“

„Spýtala som sa ho, ako to mám vedieť, kam ste odišli, keď som tam nebola.“

„Nepovedali ste mu, že sa vás na to isté spytoval aj Paul Drake?“ spýtal sa Mason.

„Nebuďte hlúpy!“ povedala. „Potom by *vedel*, že ste boli preč. Zatiaľ sa to len nazdával, keď vám na klobúku videl dažďové kvapky.“

Drake vydal zo seba vzdych. „Dobré dievča,“ povedal. „Bože, ja som mal z toho strach.“

„Čo sa chystá?“ spýtala sa Della Streetová.

„Nič,“ povedal Mason, „my už len pomaly zaťahujeme sieť.“

„Zabil Homan Greeleyho?“

„To,“ povedal Mason, „ešte nie je isté. Teraz mi záleží len na tom, aby som našiel dôkazy, že Adler Greeley obsluhoval auto ako Homanov agent a podľa špecifických Homanových inštrukcií. Potom Tragg bude mať podklad, aby mohol stíhať Homana.“

„Prečo?“ spýtal sa Drake. „Ak dokážeš, že *ona* neviedla to auto, budeš mať s tým pokoj, nie?“

„Homan tak ochotne dopustil, aby si to vypila,“ povedal Mason, „že by som rád videl, keby si to vypil on. A bolo by dobre, keby mu zavesila na krk náhradu za škodu. Možno by vedela tie peniaze využiť.“ Drake ticho hvizdol.

„Niet inej otázky, iba tá, či Greeley viedol auto?“ spýtala sa Della Streetová.

„Nie, ak niekto nevložil podvodne tú zašpinenú košeľu do vaku so špinavou bielizňou,“ povedal Drake a významne pozrel na Masona.

Mason pokrútil hlavou. „To mi nepripisuj!“

„Ale ty by si bol toho schopný,“ vystrelil Drake. „A ten červený odtlačok úst vyzeral ako po Delliných perách.“

Prišiel čašník s krabím koktailom a úslužne povedal Masonovi: „Prosím, hneď začneme podávať večeru.“

Tragg sa vrátil, prv než čašník naservíroval koktaily. Čakal, kým čašník neodíde, a odtisol tanier s koktailovým pohárom spred seba, aby sa mohol nakloniť ponad stôl a pozrieť rovno na Masona.

„Vypátrali ste niečo?“ spýtal sa Mason, držal nad koktailom vidličku.

„Mason,“ povedal Tragg, „musím vám to vykrámiť. Vy máte bunky — no, viac než bunky génia.“ „Čo sa stalo?“

„Spinney prišiel do požičovne práve tak, ako ste predpovedali, vzal si automobil a šoféra, dal sa zaviezť presne osemdesiatdva míľ, dal zastaviť auto uprostred horskej cesty, povedal, že odtiaľ už pôjde sám, a šofér už len to videl, ako sa driape po horskom výstupe, neškodný človiečik v smokingu, v ľahkých večerných topánkach a v cylindri, ako si kráča v hlbokom prachu špinavej cesty pomedzi borovice. To je jedna vec, čo som sa dozvedel.“

„A druhá?“ spýtal sa Drake.

„A druhá,“ povedal Tragg, oči upreté na Masona, „bola tá, že v hoteli Adirondack sa našla mŕtvola Ernesta Tannera prehodená cez vaňu v kúpeľni, ktorá spája izbu Stephane Clairovej s izbou jej strýka Maxa Olgera. A ak si nespomínate, pán Mason, Ernest Tanner bol kuričom u Jula Homana, je to človek, ktorého Homan prakticky obvinil, že používa jeho telefón, aby si objednával nepovolené medzimestské rozhovory s pánom L. C. Spinneym v San Franciscu.“

Mason sa vystrel. Vidlička mu zaštrkotala o tanier. „Nežartujete?“ spýtal sa.

„Nežartujem,“ povedal poručík Tragg pokojným, vyrovnaným hlasom, „a aby ste boli informovaný, Mason, vražda bola zrejme spáchaná asi v tom istom čase, čo ste vy odišli z kancelárie a kým som ja jedol sendvič s párkami.“

„Poručík,“ spýtal sa prívetivo Mason, „vy sa nemôžete ubrániť okázalosti, však nie? Keby ste sa ma spýtali na tie vlhké fliačiky na streche môjho klobúka...“

„To,“ prerušil ho Tragg, „bolo iba moje východisko. Čo si, do čerta, myslíte, že som robil po celý ten čas, čo som telefonoval? Dal som príkaz veliteľstvu, aby sa dalo do styku s taxikármi, ktorí stoja okolo vašej administratívnej budovy. A pokiaľ ide o čas, ktorý spomínam, Mason, bolo to vtedy, keď ste odtiaľ vybehli, naskočili do taxíka, odišli do hotela Adirondack, ostali ste tam asi dvanásť minút a potom ste uháňali nazad do kancelárie.“

Paulovi Drakeovi sa na tvári ukázalo prekvapenie a zdesenie, ale poručík Tragg ho nepozoroval. Prezeral si Masona sústredene, ako lekár určujúci diagnózu.

„Šéf," povedala Della Streetová ležérne, „azda ste len nespáchali *ďalšiu* vraždu?"

Tragg sa stále díval na Masona a povedal: „On nespáchal vraždu, ale spáchala ju Stephane Clairová, alebo našla mŕtvolu vo svojej kúpeľni a zatelefonovala Masonovi, a on jej povedal, aby odišla do mesta a spravila si tak alibi."

„No lak, no tak, poručík," povedal Mason. „Vymýšľate tie najabsurdnejšie závery. Ako viete, že som zašiel do hotela Adirondack, kým ste jedli párky, aby som sa spýtal slečny Clairovej, či si budem správne počínať, keď sa vám zdôverím?"

„A čo povedala?" opýtal sa Tragg.

Mason sa zasmial. „Dosť zrejmé, poručík. Obávam sa, že v tom vám nemôžem pomôcť. Nenašiel som ju v Adirondacku."

„Prečo ste ta išli?"

„Mohol som ju ta ísť navštíviť, a predsa ju nenájsť." „Mohli ste, ale navštívili ste ju?"

„Neviem, prečo by som vám mal vysvetľovať *všetky* svoje kroky," povedal Mason.

„Mason," povedal Tragg, „vy ste rozkošný hostiteľ. Osobne sa mi páčite. Oficiálne stojíme proti sebe. A ja vám kladiem tieto otázky zo stanoviska svojej oficiálnej právomoci."

„Dobre," povedal Mason, „ja na ne odpoviem zo stanoviska *svojej* oficiálnej právomoci. Som právny zástupca. Chránim svojich klientov podľa svojich najlepších schopností. Nemusím prezradiť všetko, čo mi klient povie. Klient by mi mohol povedať, že spáchal chladnokrvnú, premyslenú vraždu, a to oznámenie je absolútne dôverné."

„Oznámenie by mohlo byť,“ povedal Tragg, „ale sú aj iné veci, a tie nie sú.“

„Ako napríklad?“

Tragg si vsunul palec a ukazovák do vrecka na veste, vybral papierik, rozbalil ho a vytiahol z neho biele pierko, ktorého konček bol ešte mokrý. Ale dolná polovica bola tmavá, zlovestnej červenej farby.

Tragg stále upieral oči na Masona a povedal: „Dostal som hlásenie, že Tannera zabili ranou do tyla, strela bola vypálená z malej vzdialenosti z revolvera malého kalibru. Vrah použil podušku na tlmenie výstrelu zbrane a jeden záhyb podušky sa dostal do cesty guľke, poduška sa roztrhla a veľa peria sa rozletelo po kúpeľni. Začalo pršať. keď ste ta prišli, mali ste podošvy topánok mokré. Jedno z tých pierok sa vám prilepilo na podpätok, ani ste o tom nevedeli, a keď ste sa vrátili, to pierko, sa natoľko osušilo, že vám odpadlo z topánky na dlážku.“

„Chcete mi povedať, že ste ho zdvihli v *mojej* kancelárii?“ spýtal sa Mason.

„Nie vo vašej kancelárii. Všimol som si váš klobúk, keď ste si ho brali zo skrine. Keď ste potom naháňali Dellu Streetovú po chodbe, toto pierko sa krútilo po chodbe, zvírené sukňou slečny Streetovej.“

„Myslím, poručík,“ povedala Della Streetová, „že to bolo od vás *veľmi* gavalierske. Iný by bol upodozrieval *mňa*.“

Traggovi sa oči zrazu stretli s jej očami. „Preboha!“ povedal.

Zdvihla obočie.

„Prečo, do čerta, som na to nepomyslel prv? *Vy* ste boli v meste. *Povedali* ste, že ste boli v Hollywoode. Ktosi telefonoval Masonovi. Tá správa bola pre neho taká dôležitá, že odišiel z kancelárie, hoci čakal na pani Greeleyovú, ktorá mu mala doniesť akýsi dôkaz, čo by bol zbavil viny jeho klientku. Iste len vy ste mu telefonovali.“

Prestal rozprávať, aby si ju dôkladne prezrel. Stretla sa s jeho očami vyrovnaným pohľadom. „Pokračujte, poručík! Je to fascinujúce dívať sa, keď taký bystrý duch pracuje!“

„Vy ste našli tú mŕtvolu,“ povedal pomaly, „a Mason nechcel, aby ste sa do toho zamiešali. Nechcel toľko riskovať, aby zachránil slečnu Clairovú. Vás sa usiloval dostať zo šlamastiky. Ale pierko odpadlo z *jeho* topánky. On bol tam v tej izbe pri mŕtvole.“

Prestal rozprávať.

„No?“ spýtal sa.

„Čo na to poviete?“

„Ako hovoria v Hollywoode,“ povedala, „na tom naozaj niečo je. Je to úžasné. Skutočne.“

Tragg odtisol dozadu stoličku. „Hlúposti! Idem do Adirondacku,“ povedal.

„Prečo by ste sa najprv nenavečerali?“ spýtal sa Mason. „Budete tam mať chlapov, ktorí sa o bežnú prácu postarajú.“

Tragg si jeho pozvanie nevšimol. Naklonil sa dopredu, zaťaté päste položil na stôl. „Mason,“ povedal, „mám vás rád. Občas si myslím, že aj vy mňa. Ale som taký dobrý bojovník ako vy a práve taký krutý bojovník a práve taký bezohľadný bojovník. Povedal som to jasne?“

„Dokonale,“ povedal Mason.

„Vy zastupujete ľudí, ktorí sa dopustili zločinov,“ pokračoval Tragg, „a ja nechcem, aby ste odišli z tejto reštaurácie, kým vám nepoviem, že môžete. Ak odídete, dôsledky môžu byť nešťastné. Ak nedostanete odo mňa správu za tridsať minút, zavolajte ma do Adirondacku alebo na veliteľstvo!“

„Nič takého nespravím,“ povedal Mason. „Nikomu nepodávam hlásenia. Jediná možnosť, ako môžete kontrolovať moju činnosť, je dať ma zatknúť.“

„Aj to by som mohol.“

Mason vstal. „Ja nie som zaťatý, keď ste vy, poručík. Ale ja budem mať vašu kožu, ak sa o to pokúsite. Vašej milej návšteve som sa veľmi potešil. Bola to radosť spolupracovať s políciou aj za také krátke obdobie. Vy chápete moje postavenie a ja chápem vaše. Dúfam, že mi preukážete tú česť a neskoršie budete pokračovať v prerušenej večeri.“

V kútiku Traggových úst sa ukázal náznak zlostného úsmešku. „Mason, možno som vás mal dať zatknúť v niektorý z týchto dní.“

„To je skvelé. Potom som sa mohol dať prepustiť a na procese si z vás vystreliť.“

„To je dobré, ak to môžete spraviť, ale ja som vás mohol vo väzení *zadržať*.“

Mason vystrel ruku. „To je dobré,“ povedal, „ak to môžete spraviť.“

Potriasli si ruky.

„Idem pozrieť na tú vraždu,“ povedal Tragg. „Pamätajte, čo som vám povedal, aby ste boli v kontakte so mnou a neodchádzali odtiaľto, kým vám nedovolím! Dobrú noc!“

Mason sa díval za ním, ako kráča cez roh tanečného parketu a razí si cestu pomedzi stoly.

„Nebolo by ho dobre sledovať?“ spýtal sa Drake.

„To iste nie,“ povedal Mason. „On sa už postaral o to, aby toto miesto obsadil detektívmi, a stavím sa desať ku jednej, že sa napojil telefonicky na túto kabínu, či nebudem niekoho volať. A čerta budem,“ dodal s úsmevom.

„Dajte si bacha, šéf!“ upozornila Della Streetová.

Mason pozrel na náramkové hodinky. „Dám mu,“ povedal, „desať minút, aby som sa ubezpečil, či už dal porobiť všetky prípravy.“

„A potom čo?“

Mason sa zachichotal.

„Perry,“ povedal Drake, „on *naozaj* zdvihol to pierko v hale. V tom neklamal. Ako sa ta dostalo, keď si nebol v izbe s mŕtvolou?“

„Tak ako to hovorí Tragg, Paul.“

„Bože dobrý, Perry! Nepriznávaj sa, že si tam *bol* — aspoň nie predo mnou!“

Mason si vzal vidličku a opäť sa pustil do koktailu. „Tragg je veľmi nebezpečný protivník.“

Drake si vzdychol. „Keby som ja mal také nervy,“ povedal Delle Streetovej.

Hudba opäť začala hrať do tanca. Della Streetová nohou pohľadala pod stolom Masonov členok, trošku sa mu doň zaprela. Odtisol sa od stola, prešiel k stoličke Delly Streetovej. O chvíľu sa preniesli na tanečný parket.

„Čo to bolo?“ spýtala sa.

„Telefonovala Hortense Zitkouská,“ povedal Mason. „Mala panický strach. Povedal som si, že ten panický strach nedostala len tak pre nič za nič a že sa radšej pôjdem podívať, čo sa stalo. A tam Tanner ležal cez vaňu, ako to popísal Tragg. Niekto mu na zátylok priložil podušku, do podušky vopchal pištoľu a potiahol kohútik.“

„A čo robil Tanner, kým sa toto všetko dialo?“

„Zrejme mu prišlo zle od priveľkého množstva alkoholu.“

„Kto to vykonal?“

„Horty tvrdí, že nemá potuchy. Zaviedla ho do Stephaninej izby, pretože chcela mať akési miesto, kde by sa s ním uchýlila parkovať, kým by si ho Max Olger vypočul. Začal veľa rozprávať. Myslela si, že povie niečo dôležité. Zišla nadol, aby mi zatelefonovala. Telefón bol obsadený. Vrátila sa do izby a našla už hotovú vec. Druhý raz ma volala z izby. Mala natiahnuté rukavice.“

Della Streetová mechanicky sledovala, kam ju Mason viedol, a vychutnávala informácie.

„Ak poznáte Horty,“ povedal Mason, „môžete jej veriť. Keby ste Horty nepoznali, neverili by ste.“

„Ale oni vypátrajú, že sa s ním zabávala.“

„Ako?“

„No... nemyslíte, že ich niekto videl? Jej výzor je dosť — no, nápadný.“

„Totiž ak ju spájate so Stephane Clairovou. Inak nie je. Nie je taká ťažká. To je len v tom, že tak chodí. Je to jedna z mála žien, mne známych, ktoré sa mi vynárajú v duchu a naozaj si zasluhujú prívlastok zmyselná.“

„Ale napokon, vy ste neboli zodpovedný. Prečo jednoducho neoznámite polícii a ...“

„Lebo ja som lovec, Della. Jedni sa celý život vzrušujú tým, že čakajú, aby mohli streliť na leva alebo na tigra. Druhí radi strieľajú drobné vtáčatá, iní lovia nie preto, aby zabíjali, ale že ich lovenie vzrušuje... No a ja lovím vrahov. Myslím, že viem, kto zabil Greeleyho. Je to jediné riešenie, ktoré sa zhoduje s faktami.

A, Della, *ja* chcem toho vraha dolapiť. Nechcem, aby ho dolapil Tragg. Pre mňa za mňa, nech má uznanie, ale *ja* chcem loviť a pátrať.“

„Ale prečo ste sa tak zamiešali do Tannerovho prípadu, že až...“

„Tragg by ma nebol nechal voľne pracovať. Bol by ma nechal, aby som všetkých zašil.“

„Chcete povedať, že len preto, lebo ste ohlásili vraždu?“

Mason sa zasmial. „Áno. Podívajte sa na to z Traggovho hľadiska! Odíde odo mňa, aby si zjedol sendvič, a ja ujdem a objavím ďalšiu mŕtvolu.“

„A on už vie, že ste boli tam.“

„Vďaka tomu zradnému pierku,“ povedal Mason. „To bol nepredvídaný zlom, ktorý sa obrátil proti mne.“ „A teraz vám horí pod nohami?“

„Cítim, že mi trochu prihára,“ pripustil. „Poďme, vráťme sa k stolu a vezmite Drakea do partie! Asi si myslí svoje keď sme ho tak dlho nechali osamote, a ja si chcem vybaviť niekoľko telefónnych rozhovorov.“

„S kým?“

„No, s niekoľkými ľuďmi, ktorých by Tragg azda mohol kontrolovať.“

Obišli tanečný parket, až sa priblížili k svojmu stolu, potom ju Mason zaviedol nazad k jej stoličke. „Drž pevnosť,“ povedal Drakeovi, „ja idem telefonovať!“

„Bol tu čašník,“ povedal Drake. „Hovoril mi, že si mu povedal, aby večeru podávali hneď.“

„Áno. Mohli by sme už zjesť polievku a pustiť sa do steakov. Možno to potrvá, Paul, kým opäť budeme mať pred sebou jemné filé mignon.“

Drake sa strhol. „Rád by som bol, keby si s tým nežartoval. Tragg to teraz myslí naozaj vážne.“

„Áno!“ prisvedčil Mason.

Prešiel krajom tanečného parketu, vybral sa pomedzi stoly k telefónnej kabíne a zavolal Homanovo tajné číslo. O chvíľu počul na linke hlas filipínskeho sluhu.

„Je tam pán Homan?“ spýtal sa Mason.

„Kto volá, prosím?“

„Tu je advokát Mason.“

„Ó, mrzí ma to, prosím. Je veľmi zaneprázdnený. Nechal odkaz, že ho nesmie nikto vyrušovať, nech by volal ktokoľvek. Ale možno...“

„Dobre, Felipe, povedzte pánu Homanovi, nech pamätá na to, že ste nešli dnes večer do mesta! Rozumiete? Nešli ste do mesta.“

Sluhovi sa v hlase ozvalo prekvapenie. „Ale ja som *nešiel* do mesta, pán Mason. Ja som tu celý večer.“

„To je ono,“ povedal Mason a položil slúchadlo.

Mason si pozrel do zápisníka, našiel telefónne číslo Mony Carlylovej, zamestnankyne Rigleyho automatu, a zavolal ju.

„Slečna Carlylová,“ povedal, keď ju mal na linke, „tu je Mason. Volám v mene pána Drakea. Pán Drake ponúkol pani Warfieldovej miesto. Z nejakého dôvodu, ktorý najlepšie pozná len ona, rozhodla sa neprijať to miesto a odišla z hotela, kde mala ostať, kým jej pán Drake nepovie, kde a kedy sa má hlásiť.“

„Prepáčte, pán Mason!“ povedal hlas na druhom konci linky. „Jednoducho vám vôbec nemôžem pomôcť. Neviem o nej nič.“

„Chápem, že je to tak,“ povedal Mason, „ale zišlo mi na um, že možno v najbližších hodinách sa s vami dostane do styku.“

„Prečo? Ako to, že si to myslíte?“

„Neviem,“ povedal Mason. „Možno je to len predtucha. Keď sa ohlási, povedzte jej, prosím vás, že som si overil informácie o jej manželovi a že ak chce mať o ňom kompletné informácie, bude ma veľmi tešiť, keď jej ich budem môcť poskytnúť. Ale musí sa so mnou dať do styku osobne. Poviete jej to, ak s ňou budete?“

„Ale áno,“ povedala pochybovačne. „Poviem jej, ale naozaj, pán Mason, nemám ani najmenšej potuchy, že by sa mohla dať so mnou do styku...“

„Ja myslím, že áno,“ povedal Mason. „A veľmi pekne vám ďakujem.“ Položil slúchadlo na miesto.

Vrátil sa k stolu, kde sa Drake a Della Streetová zhovárali tichým hlasom. Della pozrela na neho, usmiala sa a povedala: „Rada som, že ste sa vrátili. Zakaždým, čo zostanem osamote, je to tá istá stará pesnička.“

„Usiluje sa z vás pumpovať?“ spýtal sa Mason, keď si sadol.

„Hej. Obávam sa, že už strácam sex appeal. Zvykol si so mnou žartovať. A ciele má už iné.“

„Do čerta, Perry,“ povedal Drake, „ty ma vždy zatiahneš do nejakej šlamastiky a potom ma nútiš, aby som si nevidel ani na piaď od nosa.“

„Viem,“ utišoval ho Mason, „ale je to lepšie tak, Paul. To ti len zabraňuje, aby si neošedivel.“

„No,“ povedal Drake. „nemohol by si ukojiť moju zvedavosť? Len tak dôverne.“

„Také veci ako dôverne tu neexistujú, Paul. Ty si priveľmi svedomitý. *Ty* by si nevzal tehlu z komína, aby si ju hodil na utekajúceho vraha.“

„To bola nádherná ilustrácia, čo si dal Traggovi,“ povedal Drake, „ale u mňa by si s ňou nemal úspech. Poznám ťa pridobre. Ty strhneš celý dom a necháš na komíne stáť len tú uvoľnenú tehlu.“

„Ale,“ usmial sa Mason, „opäť som všetko poskladal.“

„Doteraz áno. Odteraz budeš vyzerať ako v tej rozprávke, keď všetky kráľove kone a všetci kráľovi sluhovia už nemohli dovedna poskladať vajce Humpty Dumpty.“

„Lenže v tomto prípade,“ povedal Mason, „vajce Humpty Dumpty nespadlo zo steny.“

„Kde všade ste volali?“ spýtala sa Della Streetová.

„No, len tak, aby som Tragga zachránil pred nepríjemnosťami. Bál sa stíhať Homana, lebo vedel, že Homan mu zrazí hrebienok nejakou politickou palicou. No a teraz som ho dostal do takého postavenia, že bude musieť buď rybu vytiahnuť, alebo odstrihnúť návnadu. A ten druhý rozhovor to som sa len poistil. Teraz ma už nechá voľne sa pohybovať. Ale môžeme sa už usadiť a pochutnať si na večeri.“

„Nepokúsite sa odtiaľto odísť?“

„Nie, kým sa Tragg nevráti a nespýta sa ma na tú mladú ženu, s ktorou ma videli vo výťahu. Ja ...“ K stolu prišiel pikolo. „Vy ste pán Mason?“ „Áno.“

„Chce s vami telefonicky hovoriť poručík Tragg.“

„Poručík šetrí časom,“ povedal Mason. „Myslím, opäť ma budete musieť ospravedlniť. No, pán hlavný! Len sa dajte do toho a doneste nám večeru! Musíme sa ponáhľať.“

Mason odišiel k telefónu. „Mason,“ povedal Traggov hlas, „jeden z liftboyov vás poznal na fotografii.“

„Na fotografii?“

„Áno.“

„Kde ste, preboha, vzali moju fotografiu?“

„Ak si myslíte,“ povedal Tragg. „že sa idem hrať na vašu záhradku a nebudem mať vašu fotografiu prichystanú pre núdzové prípady, tak sa strašne mýlite.“

„No, to je chvályhodná predvídavosť. Tak čo ten liftboy?“

„Vzal vás na treťom poschodí. Bola s vami mladá žena. Čo ste robili na treťom poschodí a kto bola tá mladá žena?“

„Liftboy identifikoval moju fotografiu?“ spýtal sa Mason.

„Áno.“

„Je tá identifikácia pozitívna?“ „Absolútne.“

„Tak,“ povedal Mason, „tá mladá žena iste bola moja klientka. Nemyslíte, Tragg že je to logická dedukcia?“

Traggovi sa hlas priostril. „Mason, tu ide o vraždu. Nerobím komédie. Viem, že vy obyčajne máte eso v ruke, ale teraz vás žiadam, aby ste vyložili karty.“

„Nemôžem odpovedať na nijaké otázky o nejakej mladej žene, s ktorou ma bohvie kedy videl nejaký liftboy v nejakom mestskom hoteli, keď bola spáchaná akási vražda,“ povedal Mason. „To je výplod recepcie. Myslím, poručík, vysvetľuje to situáciu, nie?“

„Mason,“ povedal Tragg, „do zajtra do jedenástej hodiny vám povoľujem pobyt mimo väzenia.“

„Prečo taká veľkodušnosť?“ spýtal sa Mason.

„Pretože,“ povedal Tragg, „vás idem vohnať do úzkych. Idem vás vypustiť na Homana. Vy ste sa pokúsili prinútiť *mňa*, aby som

vystrčil krk. Teraz nechám ja *vás*, aby ste *mne* vyťahovali gaštany z ohňa.“

„Nemusím mu už položiť ani jednu otázku,“ povedal Mason. „Výpoveď pani Greeleyovej postačí na všetko.“

„Mysleli ste si, že ten surový trik ma oklame?“ spýtal sa Tragg.

„Čo bolo na ňom surové?“

„Pani Greeleyová,“ povedal Tragg, „ako si spomeniete, si bola veľmi istá, že jej manžel by to dievča nebol nechal v kaši. Ale bola natoľko svedomitá, aby vám doniesla košeľu, len čo ju našla. Boli by ste sa dostali do úzkych, keby ju bola jednoducho odhodila.“

„O čom to hovoríte?“

„O tom maličkom alibi, ktoré ste si zorganizovali pre svoju klientku, Mason. Keď ste robili podvod s tou košeľou, nevšimli ste si jedno.“

„Nemám ani tú najhmlistejšiu potuchu, Tragg, o čom to rozprávate.“

„Vy viete, Mason, o čom rozprávam. Bol to pekný trik, ale nevypálil dobre. Vaša pôvabná sekretárka vám dala k dispozícii rúž — a odtlačok perí, nie?“

„Dobre, jedna nula pre vás. Povedzte mi, čo je na tom zlé!“

„Značka práčovne na košeli. Tú ste si nevšimli, však nie, Mason?“

„Aká značka práčovne?“

„Na nešťastie,“ povedal Tragg, „značka práčovne na košeli patrí medzi tie priťažujúce dôkazy, ktoré som sa rozhodol skontrolovať. Skontroloval som si to, a to nie je značka Greeleyho práčovne. Tá košeľa sa dostala do vaku podvodom po Greeleyho smrti, aby ju pani Greeleyová našla. Tento podvod spáchal nejaký ľstivý podvodník, ktorý vedel, že mŕtvi už nerozprávajú, ktorý vedel, že keď pani Greeleyová košeľu nájde, príde za vami. A bolo to, Mason, krásne načasované.“

„Moment!“ povedal Mason, v hlase sa mu prejavil záujem. „Značka akej práčovne je to?“

„Ešte sme nemohli vypátrať, čia je,“ povedal Tragg, „len čia nie je. Nie je to značka Greeleyho práčovne.“

„Možno si ju dal vyprať v San Franciscu.“

„Nie. To nie je Greeleyho košeľa. Rukávy sú o pol druha palca kratšie, než nosil Greeley, a predovšetkým golier má číslo šestnásť a štvrť. Greeley nosil pätnásť a tri štvrte. Takže si myslím, pán Mason, že ráno vám dovolíme, aby ste Homana podrobili krížovému výsluchu vo veci kľúčov. A teraz môžete slobodne odísť z Tangerine. kedy chcete. Ale kedykoľvek mi budete ochotný povedať meno tej mladej ženy, čo bola s vami dnes večer vo výťahu, viete, kde ma nájdete. A mimochodom nevrátim sa. aby som zjedol ten steak, takže bude lepšie, keď zjete obidva. Zajtra večer vaša strava už nebude tak dobre pripravená. Pravdepodobne uplynie nejaký čas, kým opäť budete mať pred sebou dobrý hrubý steak.“

„Počúvajte, Tragg, ešte tá košeľa! Ja...“

„Povedal som vám všetko, Mason, čo som vám chcel povedať. Slečna Clairová ešte zďaleka nie je na slobode. Musíte pracovať na Homanovi, aby ste sa vôbec niekam dostali, a len čo súd vybaví prípad Štát versus Clairová, porozprávate mi, kto bola tá mladá žena, čo išla s vami výťahom nadol, alebo vás dáme pod dozor ako závažného svedka. A keby to bola košeľa Paula Drakea, povedzte mu, že aj on by spravil dobre, keby zjedol dva steaky. Lebo ja už konečne idem vystopovať tú značku práčovne.“

A na druhom konci linky šťuklo slúchadlo.

Mason položil telefón, pomaly sa vracal k stolu, za ktorým sedela Della Streetová a Paul Drake, tváre obrátené k tanečnému parketu na program, ktorý sa práve začal. Na ostatných stálych hosťoch podniku sa už prejavovali blahodarné účinky dobrých

nápojov, dobrého jedla a dobrého programu. Drake a Della Streetová vyzerali, akoby sedeli na pohrebe.

Mason sa spustil na stoličku, pritiahol si steak, vzal nôž a vidličku a zaútočil na mäso s neobyčajnou radosťou.

„Nezdá sa, že by ti to pokazilo chuť,“ povedal Drake.

„Nepokazilo,“ pripustil Mason. „Vždy si hovorieval, Paul, že sa korčuľujem na tenkom ľade a že sa preborím. No, prichystaj sa na úsmev! Už som ta spadol.“

„Čo sa stalo?“ spýtala sa Della.

„To nebola Greeleyho košeľa. Niekto ju podvodne vložil do vaku s bielizňou, aby ju pani Greeleyová našla.“

„Bože dobrý!“ zvolal Drake. „To znamená, že sme už hotoví.“

„Dívaj sa na program,“ povedal Mason, „a prestaň si lámať hlavu, Paul. Tragg hovorí, že nás dá zatknúť až po krížovom výsluchu Homana.“

Súdnou sieňou prešla dusná vzrušená atmosféra, keď sudca Cortright vyhlásil prípad Štát versus Stephane Clairová a Homan si opäť zastal na svedecké miesto.

„Už len jednu-dve otázky, pán Homan," povedal Mason.

„Výborne. Pousilujete sa byť čo najstručnejší?"

„Ak budete odpovedať na moje otázky jednoznačne," povedal Mason, „myslím, budeme s vami veľmi skoro hotoví. Je tu na súde poručík Tragg?"

Mason sa obrátil, pozrel na Tragga. Tragg sa podíval na neho. Trochu zmäteno zmŕštil čelo.

„Poručík Tragg," povedal Mason, „máte vo svojich veciach bielu naškrobenú košeľu s červenými škvrnami na prsiach. Môžem vás požiadať, aby ste tú košeľu ukázali tu prítomnému svedkovi?"

„Aký to má zmysel?" spýtal sa Harold Hanley.

„Spomeniete si," povedal Mason, „že podľa výpovede svedkov mala obžalovaná škvrnu od rúžu na malíčku pravej ruky. Ja..."

„Myslím, že otázka je oprávnená," rozhodol Cortringht. „Poručík Tragg, máte medzi svojimi vecami takú košeľu?" Tragg prikývol.

„Tu na súde?" spýtal sa Mason.

Tragg na chvíľku zaváhal, potom siahol pod poradcovský stolík a vytiahol čierny kufor. Otvoril ho, kým diváci naťahovali zvedavé krky, aby videli košeľu s povestnou škvrnou, potom ju podal Masonovi.

„Ďakujem," povedal Mason. „Pán Homan, prezrite si pozorne túto košeľu a poviete mi, či je vaša!"

„*Moja* košeľa?" zvolal Homan.

„Áno."

„Bože dobrý, človeče, *ja* som neviedol to auto! Ja som bol tu..."

„Ale aj tak si ju láskavo prezrite, pán Homan, a potom mi odpovedzte na otázku!“

Prestrel košeľu Homanovi na kolená.

Homan pozrel na košeľu s červenou škvrnou. „Neviem,“ povedal okamžite. „Ako môžem vedieť, čia je to košeľa?“

„No tak, no, pán Homan!“ povedal Mason. „Môžeme na to ísť aj ináč. Viete, akú značku práčovne má vaša bielizeň?“

„Nie, prosím. Neviem.“

„No,“ povedal Mason, „azda vám môžem pomôcť. Mrzí ma, že vás tým unúvam, ale rozviažte si kravatu, aby som sa mohol podívať znútra na golier.“

Homan prikývol a naklonil sa dopredu. Mason prečítal značku práčovne: „W 362.“

„Tak teda,“ povedal Mason a ukázal na značku na vnútornej strane goliera, „vidíte, *táto* košeľa má tú istú značku.“

Homan sa podíval na košeľu zúženými očami, vzal ju do rúk, obrátil, podíval sa na škvrnu od rúžu, potom sa pustil do trpkých výčitiek. „Toto je podvod. Ja som obžalovanú nikdy vo svojom živote nevidel. Ja som ju neviezol. Ja...“

„To stačí,“ prerušil ho sudca Cortright. „Obmedzíte sa na odpovede na otázky.“

„Otázka znie, pán Homan,“ povedal Mason, „či je to vaša košeľa.“

„Neviem.“

„Ale je to značka vašej práčovne.“ „Myslím, že je, áno.“

„A vy nosíte košele číslo šestnásť a štvrť?“ „Áno.“

„Vidíte niečo na nej, čo naznačuje, že je to nie *vaša* košeľa?“

„Nie. Myslím, že nie.“

„Výborne,“ povedal Mason, „teraz zameriavam vašu pozornosť na kľúče, ktoré si obžalovaná našla v kabelke, a spytujem sa vás, či tento kľúč je kľúč od vášho auta.“

„Vyzerá tak. Nazdávam sa, že je, áno.“

„A viete, k čomu patrí tento kľúč?“

„Nie, prosím.“

„Vôbec sa vám nezdá známy?“

„Nie. Ale... moment!... Nie. chvíľu som si myslel, že vyzerá ako jeden z mojich kľúčov, ale nie je.“ „Toto nie sú vaše kľúče?“ „Nie, prosím. Vôbec nie.“ „Nemáte náhodou svoje kľúče vo vrecku?“ „Prečo... áno.“

„Môžem sa, prosím, na ne podívať?“

„Neviem, čo toto má s tým spoločné.“

„Svedok vytiahne svoje kľúče,“ nariadil sudca Cortright, Homan nasilu vytiahol z vrecka kožené puzdro na kľúče.

„Porovnajme si tieto kľúče,“ povedal Mason, „a pozrime, či nenájdeme nejaké, ktoré by sa zhodovali! Ale áno, tu sú dva ktoré sú totožné. Môžete mi povedať, pán Homan, k čomu patrí tento kľúč vo vašom puzdre?“

„K mojej jachte.“

„Je od zámky na kabíne?“

„Áno.“

„Tak tento druhý kľúč. Máte kľúč, ktorý je totožný s týmto kľúčom?“

„To ťažko povedať. Nemôžem si spomenúť, ako vyzerajú všetky moje kľúče.“

Mason skontroloval celé puzdro. „Nie,“ povedal, „zdá sa, že nemáte taký.“

Homan zmenil polohu.

„Tak vy nemyslíte, že toto sú *vaše* kľúče?“

„Nie.“

„Nenechali ste kľúče v aute omylom, keď ste ho zaparkovali — v ten deň, čo ho ukradli?“ „Nie.“

„Ste si istý?“ „Áno.“

Mason zaštrkotal krúžkom na kľúče. „Tento tretí kľúč —' ten, čo ste nemohli identifikovať — neviete si predstaviť, do akej zámky sa hodí?“

„Nie.“

Mason sa na neho díval pevne pár sekúnd. „Ale, pán Homan,“ povedal konečne, „polícia pátra po zámke, ku ktorej sa tento kľúč hodí. Bolo by nešťastie, keby sa pritom dokázalo...“

„Moment!“ prerušil ho vtom Homan. „Som veľmi roztržitý, keď pracujem. *Možno* som si nechal kľúče v aute, keď som ho zaparkoval.“

„Tak potom toto sú asi vaše kľúče?“

Sudca Cortright sa prísne spýtal: „Chcete, aby to súd pochopil tak, že nepoznáte svoje vlastné kľúče?“

„Áno, vaša ctihodnosť, mám veľmi mnoho kľúčov... Obávam sa, že... no, vidíte, vždy dávam kľúče sluhom a kuričom a potom mi ich vracajú. Toto sú asi nejaké staré kľúče, ktoré som si nechal v priečinku na rukavičky. Áno, iste je to tak, nejaké kľúče, ktoré som určite nechal v priečinku na rukavičky.“

Sudca Cortright sa pár sekúnd opovržlivo díval dolu na svedka, potom povedal Perrymu Masonovi: „Pokračujte v otázkach, pán obhajca!“

„Skončil *som,*“ povedal s úsmevom Mason.

„Čo!“ zvolal prekvapene Hanley.

„Nemám ďalšie otázky,“ vyhlásil Mason.

Tragg a Hanley si šeptali, potom Hanley vstal a prešiel k Masonovi. „Čo to má znamenať?“ zašeptal. „Dostali ste ho do úzkych.“

„Môžete ho vyšetrovať vy, ak chcete,“ povedal Mason.

„Ja nie,“ povedal Hanley. „Ja ho nemôžem pobádať ostrohami. Jeho štúdio bude už predpoludním zvedavé na moju prácu.“

Sudca Cortright pozrel na Masona. „Pán obhajca pochopí,“ povedal, „že súd sa zaujíma o túto fázu svedeckých výpovedí.

Bolo uvedených dosť faktov, aby vzbudili pochybnosti v mienke súdu, ale ešte nie dosť, aby prekonali všetky výpovede uvedené pri obžalobe.“

„Prepáčte, vaša ctihodnosť,“ povedal Mason, „ale nemám ďalšie otázky.“

Sudca Cortright zaváhal, potom sa obrátil k Homanovi. „Pán Homan, viedli ste to auto v stredu devätnásteho?“ „Nie, prosím. Vôbec nie.“ „Viete, kto ho viedol?“ „Nie, prosím.“

„Kde ste boli v stredu devätnásteho?“

„V stredu devätnásteho,“ povedal Homan, „som bol vo svojom dome na Beverly Hills. Len čo som zbadal, že mi auto chýba, a len čo som si overil, že môj mladší brat je na jachtovom výlete, na rybačke, takže nebolo nijakej možnosti, aby ho *on* bol otvoril svojimi kľúčmi a vzal tak, že sa ma ani nespýtal, oznámil som mestskej polícii na Beverly Hills, že mi auto ukradli. Zástupca polície ma navštívil, aby sa ma spýtal na podrobnosti. To si možno overiť.“

„To bolo v stredu devätnásteho?“ spýtal sa sudca Cortright.

„Áno, vaša ctihodnosť.“ „V akom čase?“

„Povedal by som, asi o piatej alebo šiestej hodine popoludní.“

„Viete nejako vysvetliť, ako sa vám táto škvrna z rúžu dostala na košeľu?“ „Nie, vaša ctihodnosť.“

Sudca Cortright pozrel na poručíka Tragga. „Je nejaký dôvod,“ spýtal sa, „pochybovať o tomto dôkaze? Inými slovami, naznačuje niečo, že bol vyrobený podvodne?“

„To som si nemyslel,“ povedal poručík Tragg, hlas mu prezrádzal, že je veľmi zmätený. „Ale zrejme — no, iste niečo nie je v poriadku. Pravdaže, ak pán Homan môže vysvetliť, kde sa pohyboval v čase nehody...“

„Môžem,“ povedal pokojne. „Bol som doma na Beverly Hills. Ohlásil som, že mi auto ukradli, ako som už povedal. Hovoril som so zástupcom polície z Beverly Hills a potom som odišiel do

štúdia, vzal som scenár, na ktorom som pracoval, a mal som poradu so šéfom istého oddelenia.“

„Kedy sa tá porada začala?“ spýtal sa sudca Cortright.

„Asi o desiatej večer a pokračovala temer až do polnoci.“

Cortright a Tragg si vymenili pohľady, potom sa Tragg a Hanley začali pošepky radiť.

„Toto, páni,“ povedal Mason prívetivo, „boli *vaše* otázky, nie moje.“

Sudca Cortright pozrel na Masona. „Zrejme, pán obhajca,“ povedal dosť príkro, „vy ste *presne* vedeli, kde vo vypočúvaní prestať.“

Mason sa jasne usmial na zmäteného sudcu. „Celkom isto som vedel, vaša ctihodnosť.“

Hanley pomaly vstal. „Vaša ctihodnosť,“ povedal, „niektoré časti tejto výpovede nám pripadajú ako očividné prekvapenie. Predvídali sme, že vypočúvanie svedka bude úplnejšie, že niekto sa isto pokúsi dokázať totožnosť všetkých kľúčov na tomto krúžku. Možno by aj polícia mohla poskytnúť pánu Masonovi príležitosť dospieť k takej výpovedi, alebo v každom prípade sa postarať, či tento svedok... no, budeme spolupracovať s pánom Masonom všemožnými spôsobmi.“ Stíchol a pozrel na Masona, ale Mason odmietol jeho pohľad očami, v ktorých bol iba číry nezáujem.

Hanley sa opäť obrátil k sudcovi Cortrightovi. „Situácia je veľmi zvláštna, vaša ctihodnosť. Prokuratúra si neželá nadržať nijakej nespravodlivosti. Ako súd asi dobre vie, ďalší vývin tohto prípadu je neobyčajne vážny a trochu komplikovaný. Nazdávame sa, že v záujme spravodlivosti pre všetkých zúčastnených treba vo vypočúvaní pokračovať, kým si starostlivo skontrolujeme výpoveď pána Homana.“

„Znamená to, že sa sem opäť musím vrátiť?“ spýtal sa rozhorčene Homan.

Niekoľko sekúnd sudca Cortright zamyslene študoval rozhnevaného filmového producenta, nato pokojne povedal: „Áno. Súd bude pokračovať v rokovaní v pondelok ráno o desiatej hodine, a v tom čase sa svedkovia vrátia pred súd.“

„Ale, vaša ctihodnosť, ja nemôžem neprestajne chodiť pred súd...“

„Vy ste svedok,“ povedal sudca Cortright. „Ba čo viac, pán Homan, vo vašej svedeckej výpovedi je niekoľko vecí, ktoré ste súdu uspokojivo nevysvetlili. Súd bude pokračovať v pondelok ráno o desiatej hodine. Obžalovaná ostane na kaucii, pán prokurátor?“

„Teraz je na kaucii!“

„Je nejaký návrh zvýšiť túto kauciu?“

„Nie, vaša ctihodnosť, myslím, že nie,“ povedal Hanley a nato dodal: „Obžalovaná, zdá sa, má dokonalé a kompletné alibi pre celý včerajší večer, keď bola spáchaná druhá vražda.“

„Teda dobre,“ povedal sudca Cortright, „súd sa odoberie na desaťminútovú prestávku a potom prikročí k prípadu Štát versus Sampson.“

Keď sudca Cortright odišiel z predsedníckeho miesta, Tragg prišiel k Masonovi. „Načo to bolo, Mason?“ spýtal sa.

„Teraz idete vy, Tragg,“ povedal Mason. „Povedali ste, že ma necháte do dnešného rána, a ak neposkytnem nijaké uspokojivé vysvetlenie, zatknete ma po krížovom výsluchu Homana. Tak tu som.“

„Mason,“ povedal Tragg, „vy ste vedeli o tej vražde včera večer.“

Mason sa usmial, a nepovedal nič.

„Mám dosť vonkajších dôkazov, aby som vás zadržal aspoň ako závažného svedka.“

„Zadržte,“ povedal Mason, „a budete to ľutovať do konca života!“

Tragg si vzdychol. „Rád by som bol,“ povedal Masonovi, „keby sme spolu dobre vychádzali. Napokon by sme spolupracovali na tomto prípade.“

„Mohli by sme, keby ste sa večne nepokúšali na mňa čosi vyťahovať,“ povedal Mason.

„Na vás čosi vyťahovať! Bože dobrý, hráte sa s mŕtvolami, porušujete polovicu zákonov trestného zákonníka a ešte čakáte, že sa budem hrať s vami a veselo sa pritom usmievať. Ako, do čerta, ste vedeli, že je to Homanova košeľa?“

Homan, ktorý kráčal od svedeckej lavice a postál pri skupinke, pretlačil sa dopredu a povedal: „Páni, nerád vyrušujem, ale iba to chcem povedať pánu Masonovi, že podľa mňa sú jeho otázky bezočivé.“

Mason sa iba usmial.

„Pán Homan,“ povedal Tragg, „nechcem vás unúvať, ale je nevyhnutné, aby sme si skontrolovali vaše výpovede s tým, čo ste robili v stredu. Ráčite si tamto sadnúť a napísať mená každej osoby, s ktorou ste sa zhovárali v stredu popoludní?“

„Rád, prosím,“ odsekol Homan, „spravím všetko, čo je v mojich silách, aby som prispel k vyriešeniu tohto prípadu. Viem, že som to auto neviedol, a neverím, že ho viedol Adler Greeley. Namietam proti spôsobom, akými sa ľudia paprú v mojich súkromných veciach.“

„Dokonale chápem vaše postavenie,“ povedal Mason. „Vy namietate. Predniesli ste svoju námietku — a jej platnosť je podvrátená.“ Obrátil sa k nemu plecom.

Homan rozhorčene zagánil, potom odišiel k stolu, na ktorý mu ukázal Tragg, vytiahol si z aktovky papiere, založil si okuliare s kosteným rámom a začal písať.

Z úzadia súdnej siene prišla k nim pani Greeleyová. „Pán Mason,“ povedala, „netušila som, že to nie je manželova košeľa, keď som vám ju včera večer doniesla. Ale vedela som, že Adler by

sa nebol dopusti] činov, o ktorých sa tvrdí, že ich vykonal šofér toho auta. A celkom určite som ani netušila, že košeľa patrí pánu Homanovi. Zrejme viete niečo, čo neviem ja. Zrejme je nejaký záhadný vzťah medzi mojím manželom a pánom Homanom. Môžete mi povedať, čo je to?“

Mason pokrútil hlavou. „Nie teraz, pani Greeleyová. Ale ak môžete počkať pár hodín, budem mať oveľa viac informácií.“

„Veľmi ste mi pomohli včera večer, pán Mason,“ povedala, „veľmi — veľmi ste ma povzbudili. Veľmi ste mi všetko uľahčili.“

„To ma teší. A ešte niečo, ako i vy môžete pomôcť. Keď ste si prezerali manželovu korešpondenciu, nenašli ste nič, čo by ho spájalo s istou pani Warfieldovou?“

Zamračila sa. „V dome nie je nič. Možno by vám to vedela povedať jeho sekretárka.“

„Bol by som radšej, keby ste sa to pokúsili vypátrať vy, pani Greeleyová.“ Obráti] sa k Traggovi a povedal: „Napokon, poručík, na kľúčové riešenie celého prípadu ma upozornila Della Streetová.“

„Ako to!“ opýtal sa Tragg, keď vtom prišiel Jackson Sterne a nedôverčivo zastal pri skupinke.

„Pani Warfieldová. Ona neopustila hotel Gateview v ten večer. Ale celkom určite nespala vo svojej izbe.“

„Nerozumiem vám, Mason,“ povedal Tragg.

Mason sa usmial. „Idem do hotela Gateview. Prenajmem si tam izbu a podrobne vyšetrím niektorých zamestnancov v súvislosti s teóriou, ktorú mám. Máte nejaké námietky?“

Traggovi sa zúžili oči. „Momentálne nemám, ale kým ne-vysvetlíte to pierko, Mason...“

„Naozaj, poručík, nesmiete pripisovať neživým stopám taký veľký význam. Oveľa uspokojujúcejšie by bolo analyzovať pohnútky a okolnosti a dedukovať, čo sa asi stalo. No, do videnia!“ Vzal si aktovku a pokojne odišiel.

Jackson Sterne stál a díval sa na neho, pomaly žmurkal. Pani Greeleyová sa dívala Masonovi na chrbát očami, do ktorých náhle vbehli slzy. „Ide očistiť Adlera, že vyšiel z toho auta a nechal tam slečnu Clairovú, aby na ňu padla vina," povedala hlasom, znejúcim presvedčivo.

Hanley povedal s citom: „Nikdy nebolo bystrejšieho výtržníka. V podstate je to človek nesociálny, nekonvenčný, nekomformný. Asi rešpektuje spravodlivosť, ale určite nemá ohľad na literu zákona!"

„Ale," upozorni] Tragg, „vykonal viac na vyriešenie vrážd než hocikto z polície ... lenže no, nech to čert vezme!"

Mason sedel vo svojej izbe v hoteli Gateview. Zavše pozrel na hodinky. Hŕba cigaretových ohorkov v popolníku vzrastala. Pred poludním Mason zavolal svoju kanceláriu: „Nič nového, Della?“

„Na tomto konci iba pokoj a jas.“

Mason si vzdychol. „Obávam sa, že Tragg si svojím zásahom zničil plánik. Ak vám za polhodinu nedám správu, zavolajte Tragga a požiadajte ho, aby prišiel sem, dobre?“

„Dobre. Ešte niečo?“

„Už nič. Do videnia, Della!“

Mason so šťukotom položil slúchadlo na aparát, vzal si ďalšiu cigaretu z tepanej striebornej dózy a počul zaklopať na dvere. „Voľno!“ zavolal.

Dvere sa otvorili. Vošla pani Greeleyová.

Mason vyskočil. „Ale, pani Greeleyová, nemal som ani potuchy, že to idete *vyl“*

„Dúfam, že som vás nevyrušila, pán Mason, ale niečo som našla...“

Mason si pozrel na hodinky. „Nemôže to počkať, pani Greeleyová? Očakávam niekoho iného.“

„To potrvá iba chvíľku.“

Mason zaváhal, potom rýchle zatvoril dvere a podal jej stoličku. „Nechcem vyzerať nepohostinne,“ povedal, „ale očakávam niekoho, kto môže prísť každú chvíľu.“

„Pani Warfieldovú?“ spýtala sa.

„Prečo myslíte na ňu?“

„Lebo som našla tú korešpondenciu, na ktorú ste sa ma spytovali.“ „Kde je?“

„Tu.“ Ukázala na aktovku. „Chcete si ju teraz prezrieť?“ Mason opäť pozrel na hodinky, zaváhal a povedal: „Mohli by ste mi ju nechať?“ „Áno.“

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa, „ale i sekundy sú teraz vzácne. Rád by som...“

„Chápem,“ prerušila ho „Len to položím sem na posteľ. Strašne som nervózna, pán Mason. Rada by som vedela, či môj vlastný život nie je v nebezpečenstve.“

„Úprimne,“ povedal Mason, „myslím, že je.“

„Pán Mason, vedeli ste, čo je v týchto listoch?“

„Tušil som“

„Viete, kto bol ten človek, ktorého môj manžel chránil?“

„Myslím, že viem.“

„Môžete mi povedať?“

„Radšej by som nie — nie teraz.“

„V tom prvom liste je niečo,“ povedala, „v tom navrchu, a bola by som rada, keby ste si to teraz prečítali.“ Mason sa načiahol za listom. „V tomto?“ spýtal sa. „Áno. Ten...“

Mason sa zvrtol. Rukou jej zovrel zápästie.

Z úst jej vyšiel nedobrovoľný, pritlmený rev. Čosi ťažké vypadlo jej z pravej ruky, buchlo o okraj postele a padlo na dlážku. Prsty ľavej ruky ešte zvierali podušku. Pravou rukou sa namáhala, aby mu dočiahla plece, zachytila ho, až sa mu prstami zanorila do svalov.

„Tu ste dokonale bezpečná, pani Greeleyová,“ povedal Mason, „ale nebudete bezpečná, *ak* budete nosiť tú pištoľu a dvíhať ju pri každom šuchote.“

„Niekto je pri dverách! Niekto stlačil kľučku.“

Mason rýchlo prešiel k dverám a otvoril ich. Na chodbe nebolo nikoho.

„Počula som niekoho,“ povedala. „Niekto stlačil kľučku veľmi pomaly a ukradomky. Dvere sa otvárali.“

Mason sa zamračil. „Obávam sa, že ste všetko skazili.“ „Prepáčte!“

„To je tak isto moja chyba, ako aj vaša. A pokiaľ ide o tú pištoľu — ste nerozumná. Váš život je v nebezpečenstve, ale pištoľou nič nemôžete odraziť. Osoby, ktoré číhajú na vás, sú primúdre, než aby sa dali tak odbaviť.

Pozrite, ste nervózna, vyčerpaná a hysterická. Choďte k svojmu lekárovi a požiadajte ho, aby vám dal narkotikum, od ktorého by ste zaspali aspoň na štyriadvadsať hodín! Ako dlho ste už nespali?“

Kútiky úst sa jej zachveli. „Nie viac než jednu-dve hodiny odvtedy, čo...“ Tvár jej skrútil kŕč. „Nemôžem si to vyhnať z hlavy! Nemôžem. Nemôžem! Ja budem ďalšia. Už to viem. Sledujú ma. Bola som...“

„Pani Greeleyová,“ povedal Mason, „rád by som bol, keby ste hneď teraz išli k lekárovi. Už vám viac času nemôžem poskytnúť. Sľúbte mi, že hneď pôjdete k lekárovi! Spravíte to?“

Potľapkal ju po pleci.

Oči jej zažiarili cez slzy. „Pán Mason, vy ste obdivuhodný. Idem hneď.“

Hlboko si vydýchla a pokúsila sa o úsmev. „Prepáčte, že som sa neovládala!“ povedala. „Zbohom, pán Mason!“

„Zbohom!“

Mason zatvoril a zamkol dvere. Asi o tridsať minút znova ktosi zaklopal; prešiel na prstoch a stal si nabok odo dverí, aby ho nezasiahla guľka, ktorá by prerazila cez dvere. „Kto je?“ spýtal sa.

„Tragg.“

„Nepoznám vás podľa hlasu.“

„Čo je to za nápad?“ spýtal sa Tragg. „Nemôžete...“

Mason odomkol dvere. „Chcel som sa len ubezpečiť.“

„Načo všetky tieto opatrenia?“

„Očakávam, že ma navštívi vrah.“

„Na to som prišiel. Čo je to za nápad?“

Mason sa spustil do kresla, zapálil si cigaretu. „Pani Warfieldová prišla do tohto hotela. V tú noc neostala vo svojej izbe.“

„Iste nie. Odišla do Greeleyho izby. Našiel som tam jej batožinu.“

„Kam išla potom?“ spýtal sa Mason. „Ostala tam.“

„Keď zastrelila Greeleyho?“ „Áno. Prečo nie?“

„Nemohla si byť istá, či niekto nepočul výstrel.“

„Nie, pravdaže nie,“ pripustil Tragg, „ale neznelo to ako výstrel. Dvaja-traja ľudia počuli zvuk, ale mysleli si, že je to z výfuku.“

„Ona, pravda, to nemohla vedieť.“

„Na čo narážate?“

„Ona odišla z hotela na druhý deň ráno.“

„Ostala tam v izbe.“

„S Greeleyho mŕtvolou?“

„Prečo nie?“

„V posteli nikto nespal.“

„Sotva si ľahla k mŕtvole a zaspala.“

„A sotva presedela celú noc v izbe s mŕtvym mužom. Dozaista má teda veľmi silný žalúdok. Ešte vždy je tam mnoho otázok.“

„Čo teda *spravila?“* spýtal sa Tragg. „Strávila noc v inej izbe.“ „V čej?“

Mason stisol plecia. „V tomto prípade je mnoho vecí, ktoré nemožno dokázať — aspoň zatiaľ. Ale, Tragg, my vieme, kde je odpoveď a ak bude niečo chybné v mojich úvahách, upozornite ma na to!“

„Dobre, tak uvažujte!“

„Keď som si uvedomil, čo sa asi tu v hoteli stalo, povedal som Drakeovi, aby sa podíval, kto sa tu ubytoval. Keď sa tu ubytovala pani Warfieldová, pätnásť minút nato boli objednané dve jednoposteľové izby. Jednu si objednal chlap, ktorý zodpovedal

opisu šoféra auta. Preto som si s druhým nerobil starosti... Dodatočne si uvedomujem, že som si mal.“

„Kto bol ten druhý?“ „Žena. Nechápete to?“

„Nie. Nechápem.“

„Pani Warfieldová iste strávila noc s tou ženou.“

„Ale jej batožina bola v Greeleyho izbe...“

„Zaiste,“ povedal Mason. „Pani Warfieldová sa ubytovala, išla do svojej izby, potom sa vrátila do haly, aby si vybrala niekoľko starých čísel *Photoplay Magazine*. Ukázal som jej Homanovu fotografiu. Spýtal som sa jej, či je to nie jej muž — alebo Spinney. Usilovala sa nájsť Spinneyho — vypátrať, kto je to v skutočnosti Myslela, že je to Spinneyho fotografia. — Myslela si, že prostredníctvom neho sa dostane k svojmu manželovi. Keď videla, že nemôže dostať magazín, ktorý potrebuje, vrátila sa do svojej izby. Tam ju pravdepodobne čakal Greeley.“

„Myslíte, že Greeley bol Spinney?“

„Áno.“

„Tak kto bol jej manžel?“ „Greeley.“ „Nerozumiem vám.“

„Greeley si stvoril Spinneyho z ničoho, aby mal prostredníka.“

„Pokračujte!“ povedal Tragg.

„Tak Greeley si vezme pani Warfieldovú do tejto izby. Prirodzene, vezme so sebou jej batožinu. Pamätajte, je jej manžel a ona za ním bláznivo túži.“

„Myslíte, že čakal na ňu, keď sa vrátila z haly?“

„Áno. Ináč by sa bola aspoň umyla a použila mydlo a uterák. Dobre, tak už máme pani Warfieldovú v Greeleyho izbe. On sa dopustí chyby, chce sa priznať a poprosiť ju o odpustenie. Miesto neho dostane guľku do hlavy. Pani Warfieldová vytrpela priveľa, než aby mu odpustila. Pracovala až po hranicu svojich síl a posielala každý cent, čo len mohla ušetriť, mužovi, ktorého mala rada. Keď zistí, že z nej premyslene ťahal peniaze, aby nemala na cestu a nemohla prísť sem na Coast a pátrať po ňom...“

„Dobre, zastrelila ho,“ prerušil ho Tragg. „Potom čo?“

„Vráti sa do svojej izby, prichystá sa na útek. To bolo vtedy, keď ju našla tá žena.“

„Kto bola tá žena?“

„Pani Greeleyová.“ *„Čo?“*

„Áno. Iste to bola ona.“

„A čo chcela pani Greeleyová?“

„Pani Greeleyová mala podozrenie. Nemala dôkazy — vtedy nie. Chcela sa vyzvedieť od pani Warfieldovej.“ „Čo sa stalo?“

„Pani Warfieldová zbadala zázračnú možnosť ujsť. Líškala sa pani Greeleyovej, ostala s ňou cez noc a ráno pokojne odišla.“

„To je pekná fantastická historka.“

„Zhoduje sa s dôkazmi. Pani Greeleyová má ľúbostný pomer s Julom Homanom. V Hollywoode sa takéto veci riešia veľmi delikátne Manžel ustúpi. Príde tichý rozvod a partie sa vezmú. Ale Greeley nepatril do hollywoodskej bandy. Zrodilo sa v ňom podozrenie a chcel zaútočiť na Homana za manželkino citové odcudzenie. Homan si to nemohol dovoliť. Bolo by to narušilo jeho podnikateľskú kariéru.“

„Ako toto všetko viete?“

„Homan iste v utorok v tom aute šoféroval,“ povedal Mason. „Pani Greeleyová iste s ním bola v utorok večer a v stredu ráno. Iba takto možno dať dovedna dôkazy, aby do seba zapadali. Odišiel v utorok z Beverly Hills, vybrali sa do horskej chaty ktorú má Homan v horách, za Fresnom. Pravdepodobne zistíte, že tretí kľúč na tom krúžku sa hodí do zámky na tej chate. To boli Homanove kľúče, osobitná súprava, ktorú mal na výlety s pani Greeleyovou, keď sa mohol dostať preč — raz na jachte, raz do tej horskej chaty-“

„Myslím, že to je humbug,“ povedal Tragg, „ale vypočujem si to do konca.“

„Greeley podplatil kuriča Tannera, aby špehoval. Greeley bol v San Franciscu a vystupoval ako Spinney, aby si udržal pani Warfieldovú, kde ju chcel mať. Vedel, pravda, že za jeho ciest do San Francisca Homan využíva jeho neprítomnosť. Tanner telefonoval Greeleymu do San Francisca dvakrát. Prvý raz mu povedal, že Homan si vzal auto a odišiel. Druhý raz, že Homan nešiel na jachtu, a preto je iste v chate za Fresnom. A aspoň raz telefonoval Greeley Tannerovi do Homanovho domu.“

„Rozhovory išli na Homanov účet?“ spýtal sa Tragg.

Mason sa usmial. „To je to, poetická spravodlivosť.“

„Pokračujte!“

„Bolo to nejako v utorok neskoro večer, keď Tanner s konečnou platnosťou vypátral, že sú v Homanovej horskej chate. Greeley išiel lietadlom do Fresna, tam si najal auto, pátral a našiel tam Homana a svoju ženu. Nemohol ukradnúť auto Homanovi a nechať im svoje najaté auto, aby na ňom ušli. Tak sa vrátil, najal si auto so šoférom, dal sa zaviesť na cestu asi tak míľu od Homanovho horského úkrytu, vzal Homanovo auto, aby tak nechal milencov opustených v ich hniezde lásky.“

„Prečo sa ta nevlámal a nevynútil si priznanie?“ spýtal sa Tragg.

„Jedna príčina bola, že nebol na priznanie pripravený. Druhá, že tam neboli.“ „Nerozumiem vám.“

„Vrátili sa do mesta v stredu popoludní. To je na to jediná odpoveď. Iste ho zbadali, ako snorí pri svojej prvej návšteve, telefonicky si objednali lietadlo a ponáhľali sa sem. Je to necelých dvesto míľ vzdušnou čiarou. Ja to *neviem,* upozorňujem vás, ale stavím sa dvadsať ku jednej, že neďaleko tej chaty je nejaké provizórne letisko. Musí byť.“

„Prečo, do čerta, si nevzali Homanovo auto? Prečo ho nechali tam a išli lietadlom?“

„Čas, po prvé. A po druhé, vedeli, že Greeley ich auto naozaj videl. Najlepšie, ako si spraviť alibi, bolo ponáhľať sa lietadlom a oznámiť, že auto bolo ukradnuté.“

„Prečo nebol Greeley pripravený na priznanie?“

„Pre pani Warfieldovú. Bol ženatý. Bolo by mu bývalo dosť trápne podať žalobu kvôli pár stotisíc dolárom a potom nechať nejakého bystrého advokáta, aby pani Warfieldovú predvolal pred súd. Takto ukradne auto a myslí si, že ich nechá zamočených v horách. Doma v Los Angeles opustí Homanovo auto a ide domov. Jeho žena tam nie je. Po chvíli príde, veľmi poplašená s nejakou prijateľnou lžou, ktorú on určite bude môcť vyvrátiť, keď príde na to čas. Ale ako vysvitlo, bol to on, kto vzal tú autostopárku.“

„Chcel, aby sa pani Warfieldová s ním rozviedla?“ spýtal sa Tragg.

„Spočiatku,“ povedal Mason. „Neskôr, myslím, sa rozhodol, že ju zabije.“

Tragg vyprskol. „Ďalej, ako viem, budete dokazovať, že to bolo pri sebaobrane.“

„No... povedzme, že ho zabila, ak to tak myslíte. Chápte, Tragg, neviem čítať myšlienky. Len vám podávam riešenie, ktoré sa zhoduje s dôkazmi. Ak môžete doň navŕtať diery, dajte sa do toho!“

Tragg sa poškrabal po hlave a rozmýšľal. Potom zrazu povedal: „Ale pani Greeleyová telefonovala svojmu manželovi do San Francisca.“

„Nie. Keď Greeley zomrel, *povedala*, že telefonovala.“

„Telefonovala *niekomu?*“

„Áno. To patrí k jej alibi. Zatelefonujete nejakému priateľovi z verejnej hovorne a postaráte sa o druhý priamy *rozhovor*. Tak si vybudovala fakt, podľa záznamov telefónnej spoločnosti, že bola v Los Angles a že nemusí zaťahovať do veci priateľovo meno.“

„Ako toto všetko viete?“ spýtal sa Tragg.

„Neviem,“ povedal Mason, „ale iba týmto spôsobom dôkazy zapadajú do seba.“

Tragg si hlboko do vreciek zasunul ruky, stál a hľadel si na konce topánok. „Ešte niečo?“

„Množstvo vedľajších priťažujúcich okolností,“ povedal Mason. „Greeley, pravda, mal detektívov, ktorí pozorovali pani Warfieldovú. Keď mu oznámili, že prichádza do Los Angeles, aby prijala zamestnanie u pána Drakea, Greeley čakal na ňu na autobusovej stanici — pravda, nikomu sa neukázal.“

„A vás sledoval do hotela?“

„Áno.“

„A čo pani Greeleyová?“

„Iste sledovala Greeleyho. Možno videla aj telegram, oznamujúci príchod pani Warfieldovej. Spomeňte si, v tom čase pozorovala svojho manžela ako jastrab, lebo mala podozrenie, že vie o jej pomere.“ „A čo s tou zašpinenou košeľou?“

Mason sa usmial. „Teraz to nadobúda príchuť skutočnej komédie. Spomeniete si, že Homan a pani Greeleyová utekali do svojho hniezdočka lásky večer, keď pani Greeleyová zistila, že sa jej manžel zdrží v San Franciscu. Homan si nepreobliekol smoking, ale iba do kufra nahádzal iné šaty. A keď odchádzali z chaty, iste ich pochytila panika, brali všetko halabala. Pri tom zmätku a balení sa Homanova naškrobená košeľa dostala pani Greeleyovej do kufra Keď pani Greeleyová košeľu našla, logické bolo skryť ju v manželovom vaku na bielizeň. Vložila ju ta a zamýšľala, že neskôr ju odhodí.

Po manželovej smrti si uvedomila, že pracujem v záujme Warfieldovej a že sa už dostávam blízko k Homanovi. Aj ona aj Homan boli v strachu, že vynesiem na svetlo ich milú záležitosť. Najlepší spôsob, ako to všetko ututlať, bol dostať Stephane Clairovú na slobodu. Jeden spôsob bol v tom, dokázať, že auto viedol Greeley. Preto zašla k jeho vaku na bielizeň, uchytila prvú

naškrobenú košeľu, ku ktorej sa dostala, zašpinila ju rúžom a doniesla mi ju do kancelárie. Chudera, bol to jej posledný zúfalý pokus. Vtedy asi mala myseľ veľmi rozvírenú, lebo ináč by si bola na Homanovu košeľu spomenula.“

„Prečo ste prišli sem, Mason?“ spýtal sa Tragg.

„Aby som si zistil totožnosť ženy, ktorá sa tu ubytovala bezprostredne po Greeleym.“

„Ale to ste zrejme už vedeli.“

„Predpokladal som to.“

„Nemáte potuchy, kde je pani Warfieldová?“

„Možno na Homanovej jachte. Spomeňte si, jeho brat Horace ju chcel použiť, ale Jules mu ju zrazu odmietol požičať.“

Tragg si ho zamyslene prezrel. „Čo je to tam na posteli?“

„Akési papiere, čo mi doniesla pani Greeleyová — korešpondencia medzi jej manželom a pani Warfieldovou, papiere, čo našla po jeho smrti.“

„No, myslím... hej, a čo je toto?“

Traggovi sa oči zachytili na pištoli, čo ležala na dlážke.

„To pustila pani Greeleyová.“

„Pustila?“

„Áno. Je to hysterická žena. Teraz má predstavy, že ju niekto chce zabiť. Vyžiadal som si od nej sľub, že pôjde k lekárovi a poprosí ho o nejaké uspávacie prostriedky.“

Tragg zdvihol pištoľu. „Automatická, malého kalibru.“

„Áno. Pekne sa jej hodí do kabelky. Potrebujete ju?“

Tragg si ju chvíľu prezeral, potom si ju vpustil do vrecka. „Mason, gratulujem vám.“

„Nič som nevykonal,“ povedal Mason, „iba som dôkazy poskladal dovedna.“

„To stačí, nie? To je váš triumf.“

„Nič takého nechcem, Tragg. Zásluhu máte vy. Chcem iba, aby Stephane Clairová bola oslobodená spod obžaloby zo zabitia človeka z nedbanlivosti.“

Traggovi sčervenela tvár. „Doboha, Mason, to je pekelná veľkomyseľnosť.“

„Ja som amatér,“ povedal Mason. „Vy ste profesionál. Vy odhaľujete vraha. Ja oslobodím klientku.“

Tragg sa obrátil k telefónu. „Zavolám veliteľstvo a...“

„Počkajte chvíľku!“

„O čo ide?“ spýtal sa Tragg.

„Netreba sa tak ponáhľať.“

„Čerta nie! Naozaj už máme čosi na pani Warfieldovú — ak *je* na Homanovej jachte...“

Mason mu skočil do reči: „Ešte je niekoľko hľadísk, ktoré by som si rád skontroloval, a dúfal som, že tu v hoteli sa niečo vyjasní. Poďme si vypiť, Tragg, a pozorne preskúmajme dôkazy!“

Traggovi sa zúžili oči. „O čo vám ide?“ spýtal sa. „O nič,“ povedal Mason, „len prv, než sa budete zhovárať s . . . “

Tragg zrazu zdvihol telefón. „Spojte ma s veliteľstvom!“ povedal. „Áno, s veliteľstvom polície! Tu poručík Tragg. Rýchle!“

„Nerobte to, Tragg!“ povedal Mason.

Tragg sa na neho podíval ponad telefón. „Do čerta. Mason! Vy ste ma predali. Iba to ma znemožnilo, ako ste sa ma usilovali udržať, aby som práve teraz nevystrkoval krk. ...Haló, veliteľstvo? Tu je Tragg. Stíhajte pani Greeleyovú! Máme jej opis a fotografiu... Áno, vražda prvého stupňa. ...Jej manžel a Ernest Tanner. A prezrite všetky drugstory v okolí hotela Gateview a zistite, či žena zodpovedajúca jej opisu si nekupovala jed! Začnite hneď! Zavolám neskôr, oznámim podrobnosti.“

Tragg pustil slúchadlo na aparát. „Boli by ste ma oklamali,“ povedal Masonovi, „keby ste neboli taký dobrák. Vedeli ste, že ak zavolám veliteľstvo a nastrojím ich na pani Warfieldovú, bude to

znieť ako logické riešenie. Chlapci z novín urobia zo mňa normálneho Sherlocka Holmesa — a zajtra ráno, keď nájdu mŕtvolu pani Greeleyovej a jej priznanie, budem na posmech celému svetu. Nazdávam sa, že ste jej povedali, aby spáchala samovraždu.“

Mason si vzdychol. „Len som jej povedal, Tragg, aby vyhľadala svojho lekára.“

Della Streetová vošla dverami z vonkajšej kancelárie. Mason, opretý chrbtom v otáčacom kresle, nohy prekrížené na rohu písacieho stola, sa mračil a hľadel si sústredene na konce topánok.

„Čo je, Della?“

Neodpovedala hneď, ale obišla okolo písacieho stola, aby mu položila na plece súcitnú ruku. „Šéf, práve telefonoval poručík Tragg.“

Mason pozrel na ňu rýchlym pohľadom, ale čo videl na tvári Delly Streetovej, mu obrátilo zrak inam.

„Našli ju.“

„Kde?“ spýtal sa Mason.

„Na takom mieste, kde by ju nikto nikdy nebol hľadal.“ „V hoteli Gateview?“ spýtal sa Mason. Oči sa jej rozšírili. „Ako to viete?“

„Tak som tušil,“ povedal Mason, „nikdy sa neodhlásila z tej izby, ktorú si prenajala. Nechcela pútať na seba pozornosť, takže je celkom možné, že keď sa ubytovala, zaplatila si na týždeň dopredu.“

„Tak to ho už iste vtedy zamýšľala zabiť.“

Mason prikývol.

„Prečo?“

„Aby uchránila povesť človeka, ktorého mala rada.“

„Homana?“

„Áno.“

„A vašou myšlienkou bolo odvábiť Tragga zo stopy na dosť dlhý čas, aby ste jej dali príležitosť... vy *ste* dobrák.“

„Bola silne citovo založená, Della,“ povedal Mason. „Je to žena. Mala rada Homana, bláznivo, náruživo. Čo robila, robila len preto, aby zachránila Homanovu povesť. A potom ju Tanner začal vydierať. Keď vedela, čo vie Tanner, musela ho umlčať tak isto,

ako umlčala aj svojho manžela. A tragickou stránkou toho bolo, že keby bola počkala, nebolo by to bývalo treba. Keby sa bola pozhovárala s pani Warfieldovou, prv než išla k svojmu manželovi do izby. No už," povedal Mason so vzdychom, „nemôžete obrátiť ručičky na hodinách."

„Šéf, čo sa vlastne stalo?"

„Z veľkej časti to bolo tak, ako som to načrtol Traggovi," povedal Mason, do hlasu sa mu vkrádal príznak únavy. „Ale boli jedna-dve dôležité variácie. Keď sa pani Greeleyová dozvedela, že jej muž si korešponduje s detektívnou agentúrou o pani Warfieldovej, pravdepodobne si myslela, že pani Warfieldová bude svedkyňou v procese, ktorý Greeley plánoval nastoliť proti Homanovi za citové odcudzenie.

Sledovala svojho manžela do hotela. Pravda, najprv nešla do izby pani Warfieldovej. Išla do jeho izby — a zabila ho. Môžeme sa len domnievať, čo sa potom stalo, ale pod ťarchou dôkazov sa nedá veľa riskovať. Greeley pravdepodobne mal nejakú korešpondenciu pani Warfieldovej so Spinneym vo vrecku, keď ho zavraždila, a pani Greeleyovej netrvalo dlho, kým si uvedomila, že má zázračnú príležitosť zavesiť vraždu Greeleyho na krk pani Warfieldovej. Ide do izby pani Warfieldovej, vezme pani Warfieldovú do svojej izby a vytiahne z nej všetko, o čo jej ide. Pani Warfieldová sa bojí zákona, verí, že jej muž je vo väzení, a začína už podozrievať Drakea a mňa, a tak ju možno ľahko presvedčiť, aby nás oklamala a zmizla tak, aby som ju s Drakeom nemohol nájsť. Pani Greeleyová ju musí niekam skryť, kde neuvidí noviny. Riešením jej je Homanova jachta." „A batožina pani Warfieldovej?"

„Pani Greeleyová ju dala do Greeleyho izby, pravda — pravdepodobne povedala pani Warfieldovej, že ju ide z hotela vyniesť."

Nastala dlhá prestávka. Nato sa Della zamračila. „Greeley nemal oblečený svoj smoking, keď prišiel domov.“

„Zaiste mal ale preobliekol sa, prv než zobudil ženu.“

„Koľko Homan vedel z toho, čo pani Greeleyová vykonala?“

Mason pokrútil hlavou. „Neviem. To je už Traggova vec. Ale podľa môjho najlepšieho tušenia nevedel nič.“

„Ani to, že pani Warfieldovú ukrýva na svojej jachte?“

„Nie. Asi nevie, že je na jachte. Iba to, že pani Greeleyová povedala, že si ju chce požičať, aby si tam mohla ukryť nejakého svedka. Nad tým si už nejdem lámať hlavu. Do čerta, Della, ženu som poslal na smrť. Už sa mi o tom nechce rozprávať.“

Della vzala popolník, vysypala ho a znova položila advokátovi na stôl.

„A čo vaša krásna blondína, šéf?“

„Už je na slobode.“

„Áno. Chcem povedať...“

„Ó, ten jej strýko sa udrie po vrecku, keď sa s ním pozhováram.“

„Strýko!“ Delle sa opovržlivo skrčil nos. „Myslím na jej lásku.“

„No — má tam Romea z domu — ale ja by som tipoval na mladého Homana. Nie je to zlý chlapec, a ak sa dozviem o náznakoch —“

Zacengal telefón. Della Streetová zdvihla slúchadlo, ohlásila sa: „Haló?... Počkajte chvíľku!“ a obrátila sa k Masonovi. „Volá Tragg.“ Mason si vzal telefón.

„Dobrý deň, Perry,“ povedal Tragg. „Práve som sa vám chcel poďakovať. Chlapci v novinách si myslia, že sa podobám detektívovi.“

„To je dobre.“

„Kedy ste to zbadali prvý raz, Mason?“ opýtal sa Tragg.

„*Mal* som to už vedieť nejaký čas predtým, než som to vedel,“ povedal Mason, „ale keď ste našli to biele pierko na mojej chodbe, Tragg, uvedomil som si hneď, čo sa stalo. Keď pani Greeleyová telefonovala o tej košeli, nevolala zo svojho domu. Telefonovala z hotela Adirondack alebo odniekiaľ z okolia, ale povedala, že je doma, aby mala alibi.“

„A to už bolo potom, čo spáchala vraždu?“

„Áno. Sledovala Tannera od chvíle, čo odišla zo súdnej siene. Vtedy bola v zúfalom stave. Pokúsila sa chrániť Homana a seba a chcela si to zabezpečiť. Uvedomila si, že Tanner má v ruke dobré tromfy. Spomeňte si, keď volala, povedala, že nemôže odísť hneď, takže mala čas utiecť a vziať košeľu a smoking. To ste mali vedieť, len čo ste našli to pierko, Tragg.“

„Chcete povedať, že to pierko stratila ona?“

„Pravdaže,“ povedal Mason.

„Ako ste vedeli, že nie vy?“ spýtal sa Tragg.

Mason sa usmial. „Nechcel som pred vami nič pripustiť, Tragg, keď ste tam boli úradne, ale keby som bol býval v tej izbe v hoteli Adirondack, dúfam, nemyslíte si, že by som býval taký nedbanlivý a neprezrel si poriadne topánky, keď som sa taxíkom vracal do kancelárie. Priemerne inteligentný človek by vedel, že rozsypané perie sa lepí na mokré topánky —bol by porobil príslušné opatrenia.“

A Mason jemne položil slúchadlo na aparát, prv než Tragg mohol niečo odpovedať — alebo sa ešte na niečo spýtať.

ZELENA KNIŽNICA

ERLE S. GARDNER

PRÍPAD MANŽELA S MINULOSŤOU

PERRY MASON

Z anglického originálu Erle Stanley Gardner:
The Case of the Haunted Husband, ktorý vyšiel v nakladateľstve Pocket Books, New York,
preložil Alfonz Bednár.

Vydal Slovenský spisovateľ, Bratislava 1971
Prvé vydanie.